

baretta

magazine

NUMMER 25 • AUGUSTI 2024

Vårt livs resa
Unga vinnarskallar
Lindqvistarna på OS
Höstens modetrender
Landet som inte finns

Mycket spännande i detta nummer

Vi är på väg in i hösten, även om vi just nu har några brittsomardagar. Det känns lite skönt att tempot går ner, sommaren kan ju vara stressig eftersom man ska hinna med en massa saker. Sedan behöver man dessutom ha lite roligt på semestern. Inga stora krav på livet här minsann...

I sommar har jag och Terje gjort livets resa, den gick till Lofoten. Ni får läsa om denna resa i ett långt reportage i detta nummer. Som egentligen kort kan sammanfattas – åk dit!

Privat sett kommer mitt liv att förändras från och med september. Jag kommer att gå ner i arbetstid och från och med september arbeta halvtid. Hur länge det kommer att hålla på får vi se. I pension kommer jag i alla fall att gå inom en snar eller inte för avlägsen framtid. Den som lever får se. Vilket jag ju hoppas få göra alltså, leva och se.

Jag har sökt och kommit in på en folkhögskola för foto, där jag kommer att läsa på distans under ett års tid. Det är alltid spännande att komma in i nya sammanhang, träffa nya människor och få ett nytt nätverk. Så många intressanta personer det finns i vårt avlånga land. Några träffar på plats kommer det att bli för mig i Jönköping. Det är ju i mötet mellan människor det händer saker. När året är slut, och när utbildningen är slut kommer jag förhoppningsvis att ha haft en foto-utställning och ha producerat en bok. Återigen, den som lever får se.

Det som fascinerar mig i vårt land är hur otroligt den är uppbyggd. Jag får alltså gå på denna folkhögskola helt gratis. Resor och boende får jag stå för själv, men resten får jag. Fattar folk hur bra vi har det?

Vad handlar denna tidning om då? Förutom Lofoten får ni läsa om Åmåls Bluesfest, Cutter & Buck-touren på Forsbacka golfklubb. Vi har även ett reportage om ett besök som fotografen Morten Gjerde har gjort i Transnistrien. Har ni hört talas om detta land? Tänkte väl det. Läs detta nummer och lär er mer.

Ni får även ett resereportage om två Åmålsbors resa till OS i Frankrike, och detta nummer innehåller även ett reportage om Vikens damer. Cazandra berättar också om höstens mode. Håll till godo!

MEDARBETARE

MARIA OLSEN

Medlem i Tilt Photogroup.
Arbetar med webb och sociala medier i den kommunala sektorn och gillar det. På fritiden används kameran flitigt. Delaktig i fyra böcker och jobbar nu på ett eget bokprojekt.

TERJE OLSEN

Medlem i Tilt Photogroup.
Första systemkameran köptes på Cypern där han gjorde FN-tjänst 1979. Största projektet så här långt var utställningen om nedläggningen av Volvo Bussar i Säffle. Delaktig i fem böcker.

TONY BERG

Medlem i Tilt Photogroup.
Skribent, fotograf och formgivare. Har genom åren hunnit med att ge ut tio böcker och medverka i ytterligare ett tiotal. Senast utgivna bok är fotoboken "Musiker 1990-2023".

ANDERS NILSSON

Medlem i Tilt Photogroup.
Motorentusiast baserad i Arvika. Hängiven natur- och motorsportsfotograf som vunnit många priser och utmärkelser för sin fantastiska bilder.

LENNART ANDERSSON

Före detta fotbollstränare med förlutet som assisterande förbundskapten i Sierra Leone, tränare i IK Brage, IK Oddevold, Ljungskile SK, Motala AIF FK och en rad andra klubbar klubbar genom åren.

CAZANDRA HAGSTRÖM

Kläddesigner, inredare och butiksägare med butiker i Åmål och på Smögen. Cazandra kommer att hålla oss uppdaterade inom både mode, inredning och design. Mycket smått och gott att ta till sig här framöver.

GÖRAN KARLSSON

Många känner Göran som en mångårig medarbetare på Konsum i Åmål, men han är också en inbiten fotograf och har dessutom hand om flera fotoarkiv från tidigare Åmålsfotografer i detta nummer Bruno Jönsson

MORTEN GJERDE

Norsk fotojournalist och internationellt känd gatufotograf med hela världen som arbetsfält. I detta nummer skriver han om en resa i landet som inte finns, Transnistrien. En resa många är tillbaka i tiden.

REDAKTION

MARIA OLSEN

Ansvarig utgivare & webbansvarig
maria.olsen4@gmail.com
Instagram: mariasklick

TERJE OLSEN

Redaktör
grappa59@gmail.com
Instagram: grappa59

TONY BERG

Formgivare, skribent & fotograf
tony@tonyberg.com
Instagram: tonyberg64

ANDERS NILSSON

Fotograf & skribent
anders@tekniska.nu
Instagram: tallstubben

LENNART "KRAL" ANDERSSON

Fotbollsskribent
kral@kralskorner.com

HEMSIDA

barettamagazine.com

INSTAGRAM

barettamagazine

FACEBOOK

Baretta Magazine

PÅ OMSLAGET

Maria Olsen o på topp av världen
Foto: Terje Olsen

Åmål 31 augusti 2024

90

04

82

30

44

62

Det hade väl egentligen inte ens blivit morgon när bussarna började köra folk till sina jobb, Många satt halvsovande med en tom blick på bussen på väg till ett säkerligen inte allt för roligt jobb. Klockan hade precis passerat fem på morgon när bilden togs.

Foto: Morten Gjerde

Transnistrien, landet som

Som fotograf har jag rest mycket runt om i världen under många år och jag reser oftast ensam. De senaste åren har jag besökt 34 länder som finns och ett land som inte finns. Ja, du läste rätt och det är detta sista land, landet som inte existerar, som kommer att få uppmärksamhet i den här artikeln.

into finny

Högsta rådet i den moldaviska republiken Pridnestrovien är Transnistriens parlament. Transnistrien är en konstitutionell demokrati, där presidenten är både statsöverhuvud och regeringschef. Landet har flerpartisystem och ett enkammarparlament som kallas Högsta sovjet (Högsta rådsförsamlingen). Alla medborgare över 18 år har rösträtt. Uppgifterna om statskicket ovan är hämtat från officiella sidor på Transnistrien parlament.

Foto: Morten Gjerde

Vi skriver september 2023 och Rysslands attack mot Ukraina har orsakat förödelse i ett och ett halvt år. Ryssland ockuperar östra Ukraina, men på andra sidan landet, längs den västra flanken, finns ett land som i verkligheten inte existerar. Detta trots att de kontrollerar sin egen gräns mot Ukraina på ena sidan och mot Moldavien på den andra.

Denna ryska utbrytarrepublik har sin egen armé, de har sin egen operativa valuta, medborgarna har sina egna pass, bilarna bär landets egna registreringsskyltar och de har ett parlament med en folkvald statschef. Men vad hjälper det när passet inte är ett giltigt rese-dokument och pengarna inte har någon officiell valutakod?

Då är medborgarna i praktiken låsta och begränsade av sina egna gränser. En resa hit är på många

När man är ute och reser, åtminstone på semester, vill man gärna ha lite vackra vyer från fönstret på hotellrummet, eller vilket boende man nu har. Denna vy mötte Morten Gjerde när han tittade ut från sin lägenhet en tidig morgon.
Foto: Morten Gjerde

sätt som att resa i en tidskapsel. Du är plötsligt 30-40-50 år tillbaka i tiden. Europas sista kommunistiska fäste.

Transnistrien, eller snarare Pridnistrovska Moldavska Republika, är en utbrytarrepublik från Moldavien. Sedan 1990 har den fungerat som en buffertzoon mellan Moldavien och Ukraina. En rysk-stödd utbrytarrepublik. Världens enda "nation" som fortfarande har hammaren och skäran i sin nationella flagga och som aldrig har erkänts som en separat stat av FN.

Landet, som är cirka 220 kilometer långt och ungefär 50 kilometer som bredast. Transnistrien har cirka 465 000 invånare. Många tror att detta är Rysslands nästa drag i ockupationsplanerna och det lokala självstyret försökte så sent som i februari 2024 att införliva

I Tiraspol rullar livet på som vanligt för invånarna i Transnistrien. Rysk och Sovjetisk propaganda finns överallt. På kortsidan av detta bostadshus syns en stor tavla som hyllar den ryske kosmonauten Yuri Gagarin. 12 april 1961 blev han den första människan i rymden då han färdades ett varv runt jorden i omloppsbana. Det var en stor prestigeframgång för Sovjet mot USA som därmed sattes hårt under press i tävlingen om att bli först till månen. Han blev på kuppen en internationell kändis och omslagspojke för Sovjet och tilldelades bland många andra utmärkelser Sovjetunionens hjälte, den högsta heders titeln som delades ut i Sovjetunionen. Han omkom 1968 när hans Mig störtade under en flygning.

Foto: Morten Gjerde

Transnistrien som ryskt territorium. Sedan genom en separat folkomröstning. Två flaggor vajar på parlamentsbyggnadens tak, den ryska och Transnistriens egen nationalflagga. Journalister och fotografer finns inte med på listan över önskade gäster i regionen, så för att få visum var jag tvungen att kamouflera mitt besök som turist.

Jag hade länge haft den här resan på min bucketlist. Jag hade faktiskt bokat flygbiljetter och hyrt en lägenhet där när pandemin bröt ut. Gränserna stängdes plötsligt och jag kunde inte komma undan.

Men hösten 2023 satte jag upp en resplan där jag flög från Oslo till Rumäniens huvudstad Bukarest. Därifrån tog jag en nattbuss över gränsen till Chisinau i Moldavien. Efter några dagar i Chisinau dök jag upp på den lokala busstationen och köpte en biljett till en pendelbuss

Ett mäktigt monument för den ryske generalen Alexander Suvorov på Suvorovs torg i Tiraspol. Monumentet restes 1979 för att hedra Suvorov som anses vara Tiraspolns grundare då han 1792 bestämde att det var platsen där han ville ha ett fort i Dniesterlinjen som var en försvarslinje som byggdes upp utmed floden Dneister i slutet av 1700-talet.

Foto: Morten Gjerde

som skulle transportera arbetare till Tiraspol i Transnistrien. Resan gick på relativt dåliga vägar, i en överfull minibuss utan luftkonditionering vilket gjorde resan till lite av en prövning. 30 minuter från gränsen får jag ett meddelande på telefonen från min "fixare" inne i Transnistrien, han skriver följande:

– När du kommer till gränsen kommer de att fråga dig vad du jobbar med. Då ska du svara att du är bilförsäljare, lantbrukare eller busschaufför. Säg inte att du är fotograf, då får du inget visum. Så de frågar dig om du har en kamera? Svaret är nej. Du får inte säga att du har en kamera med dig.

Jag svarar snabbt på meddelanden:

– Vad händer om de kontrollerar mitt bagage?

Det kommer aldrig att något svar på denna fråga och plötsligt står vi

Under sina fotoresor är Morten Gjerde noga med att alltid vara uppe riktigt tidigt för att fotografera staden när den långsamt kommer till liv. Här i en av Tiraspol's bakgator. Klockan är tio minuter över fem och morgendisen är fortfarande kvar på gatorna. Ett fantastiskt fotoljus för dem som lyckas ta sig upp i tid.
Foto: Morten Gjerde

där. På gränsen. Alla måste gå av bussen.

Jag är den enda som inte är lokal, så det går relativt bra med dagpendlarna. Sen är det min tur. Och de oundvikliga frågorna kommer.

– Vad gör du?

– Jag transporterar bilar, svarar jag.

– Vad menar du, frågar gränsbevakningen?

– Jag kör nya bilar från återförsäljaren och ut till kunder.

– Åh, så ja. Har du en kamera med dig?

Jag tar upp mobilen ur fickan och säger:

– Jag har den här!

– Det är bra, svarar han. Har du dokumentation på var du ska bo?

Jag ger honom dokumenten från AirBnB och min redan ifyllda visumansökan. Utan att säga så mycket

Ännu en staty av Lenin framför byggnaden som inrymmer Högsta rådet och Regeringen i Transnistrien. Byggnaden uppfördes 1983 för Tiraspol stadskommitté och Sovjetunionens kommunistparti. Efter Sovjets kollaps låg det under en period ett statligt universitet och därefter var det parlamentsbyggnad i den moldaviska republiken Pridnestrovien innan det blev förvaltningsbyggnad för Transnistriens Regering sedan de utropade sig självständigt från Moldavien 1990.
Foto: Morten Gjerde

mer så utfärdar han ett visum i takt med den tid jag har en lägenhet att bo i. Jag fick en timme och 55 minuter från att jag skulle checka ut ur lägenheten tills jag fick passera gränsen och vara ute landets.

Landet som inte existerar hade gett mig två hela dagar plus några timmar för att kolla in den här sista kommunistflanken i Europa! Det sägs att om du anländer en minut efter visumtiden hamnar du rakt av i en fängelsecell med besvär upp till nacken. Du bråkar inte med de här killarna!

Jag kan inte säga säkert, men på eftermiddagen, efter att jag har fått min egen infrastruktur på plats. Fick ett lokalt SIM-kort och data-åtkomst ordnat åt mig, bytte in euro mot transnistrisk rubel och hittade äntligen lägenheten och checkade in, sedan var det dags att äta lite.

Överallt finns det monument i god gammal sovjetisk anda. Transnistria är det enda "landet" i världen som fortfarande använder den sovjetiska symbolen, hammaren och skäran, i sin nationella flagga.

Foto: Morten Gjerde

Jag hittade en lokal restaurang i centrum och satte mig. Det tog inte lång tid innan en ung tjej dök upp, jag skulle gissa att hon är någonstans i 20-årsåldern. Jag antar snabbt att hon möjligen var prostituerad. Hon frågar försiktigt om hon får sitta ner? Jag svarar att det beror på vad hennes ärende är.

– Jag vill bara prata lite, svarar hon.

– Det beror väl på vad du vill prata om, svarar jag.

– Är du från USA, frågar hon.

– Nej, svarar jag. Jag är från Norge.

– Vad gör du här, frågar hon?

– Jag är turist, svarar jag. Jag är på semester.

– Men du fotar, säger hon?

– Ja, svarar jag.

Min kamera sitter på stolen bredvid mig, så det finns ingen anledning att förneka det.

En stor skulptur av Lenin framför den kommunala byggnaden i Chitcani, en by några mil söder om Tiraspol. Lägg märke till kulahålen i Lenins ansikte. I pannan och i hans högra öga. Spår av inbördeskriget mot Moldavien 1990-92. Bilden tog Morten Gjerde söndag 24 september 2023 vid elvatiden. 13 timmar senare, strax före klockan ett natten till måndag 25 september träffades platsen av en bomb, dessbättre skadades ingen och de materiella skadorna var också begränsade.
Foto: Morten Gjerde

" Den store hjälten är uppenbarligen Vladimir Lenin. Det är Lenin som står på en sockel. Både i städerna och på landsbygden är restaurangerna ofta proppfulla med sovjetisk propaganda.

– Vad fotar du då, fortsätter hon?
– Nej, vanliga turistgrejer, svarar jag.

– OK, hon verkar nöjd, hon tackar för samtalet och sätter sig i andra änden av rummet. Jag ser henne böja sig ner under sitt bord och jag ser att hon pratar i mobilen. Tja, jag har ingen aning om vad det handlade om, men jag tycker det är lite konstigt.

Jag är trött efter en lång dag och tar en tidig kväll. Dagen efter är jag tidigt ute. Har ätit frukost i lägenheten och går nu ut i centrum. Det är lördag och det är någon form av festival i parken mitt i stan. Många matstånd med lokala leverantörer.

Jag ska ta några bilder. så jag bär min Olympus Pen F diskret i armhålan med remmen över axeln. Kameran är delvis dold framifrån av armen. Då dyker plötsligt två journalister upp. De presenterar sig

Memorial of Glory är ett minnesmärke som hyllar fallna soldater och andra hjältar från flera krig människorna i området varit med i genom åren.

Stridsvagnen som står på en butt uppbyggd väg på stora torget i Tiraspol hade stor historisk betydelse för Sovjet och är än idag viktig för invånarna i Transnistrien. Stridsvagnen, en T-34-85, hämtades hem från Ungern 1945. Under andra världskriget var löjtnant Boris Sergeev kommendör för just den stridsvagnen. Hans far Vasily Antonovich Sergeev var överste för enheten Boris och hans besättning tillhörde. Han och besättning dog under Budapestoffensiven i januari 1945. Stridsvagnen hämtades tillbaka till Sovjet på begäran av Vasily och blev sedermera ett minnesmonument över stupade. Den står idag på en bit uppbyggd väg på torget och i vägen under stridsvagnen finns en stor mängd brev från anhöriga. Flera hjältar har begravts vid monumentet varav de sista 1992 efter att ha dödat i samband med en attack mot Tiraspol.

Foto: Morten Gjerde

och frågar om de kan få en intervju?

– Intervju med mig? Varför, frågar jag.

– Du är en fotograf, säger den kvinnliga journalisten.

Det här kan inte längre vara en fråga om tillfälligheter. De vet uppenbarligen vem jag är. Jag frågar vem de representerar?

– Vi är från nationell tv, svarar hon.

Sedan kommer frågorna igen:

– Vad fotar du här?

– Jag är på semester, svarar jag.

Så nu är det bara typiska turistgrejer.

– Kan du visa oss din kamera, frågar hon?

– Tja, svarar jag, jag har inte för vana att visa folk mina råmaterial. Jag tvekar lite.

– Jo snälla, frågar hon igen, det här vill vi gärna visa våra tittare.

Bilparken i Transnistrien var relativt föråldrad. Det fanns för all del nya och moderna bilar, men de var få och säkert reserverade för en liten exklusiv skara. Det var mestadels ryska varianter av Lada eller liknande som framfördes på gatorna, men det var heller inte ovanligt med häst och vagn. Även polisen i landet körde omkring i gamla ryska bilar.

Foto: Morten Gjerde

Jag tänker snabbt. Vad har jag nu på detta minne? Som tur är byter jag minneskort ofta och jag hade bytt kort när jag gick ut idag, så det var nog bara några bilder på några statyer och så, så det är bra. Jag spelar in bilderna i displayen. Filmfotografen reser sig rakt upp i mitt ansikte bakifrån och filmar ner i kameradisplayen. Då är de nöjda.

– Ha en fin dag, säger de medan de säger hejdå.

Frågorna jag ställer mig är: Har gränsfolket googlat mig? Har de fått reda på att jag inte kör bil, utan är fotograf? Har de skickat ut några sonder för att kolla vad jag egentligen gör? Jag vet att det är lätt att bli lite paranoid i det här landet. Men det händer inte så mycket mer. Jag opererar ganska fritt resten av dagen och ser fram emot imorgon då jag har avtal med min kontakt

Det är alltid intressant att kolla in den lokala puben. Det var ingen rusning när Morten besökte denna pub. Lägg märke till porträttet på Lenin i dörröppningen. Kylskåpet är också så gammalt att det ser coolt ut. Ovanpå det en gammal radio och liten tv. Mat och dryck var billigt och servicen var oklanderlig.

Foto: Morten Gjerde

på "insidan". Han kommer att ta mig ut från huvudstaden Tiraspol, så jag kan ta lite bilder i resten av regionen.

Den store hjälten är uppenbarligen Vladimir Lenin. Det är Lenin som står på en sockel. Både i städerna och på landsbygden är restaurangerna ofta proppfulla med sovjetisk propaganda. Många av platserna har inte förändrat sin interiör de senaste 40-50 åren och bär prägel av det. Med sig har de stolta medborgare som uppenbarligen stödjer regimen.

Åtminstone utanför och i det offentliga rummet. Då har de nog sina egna tankar som de håller för sig själva.

Som kocken i 40-årsåldern, som tyst undrade om jag var gift.

– Jag lagar bra mat, sa hon och log så gott hon kunde.

När jag återvände från

Det finns mycket proaganda överallt som visar kopplingen till det som var Sovjet och idag till Ryssland. I bakgrunden monumentet för den ryska generalen Alexander Suvorov. Det är något mörkt över hela området med minnesmärken.
Foto: Morten Gjerde

Transnistrien valde jag den enkla vägen, jag anlidade en chaufför. Han ordnade pappersarbetet vid gränsen och fick mig tillbaka till Chisenau säkert. Jag hade ett stående avtal med min vän inne, att om något hände medan jag var där så skulle de få ut mig inom en timme. Det var om inte annat en slags tänkt trygghet i detta avtal, då reseförsäkringen inte gäller i Transnistrien. Det allmänna rese-rådet för området är tydligt:

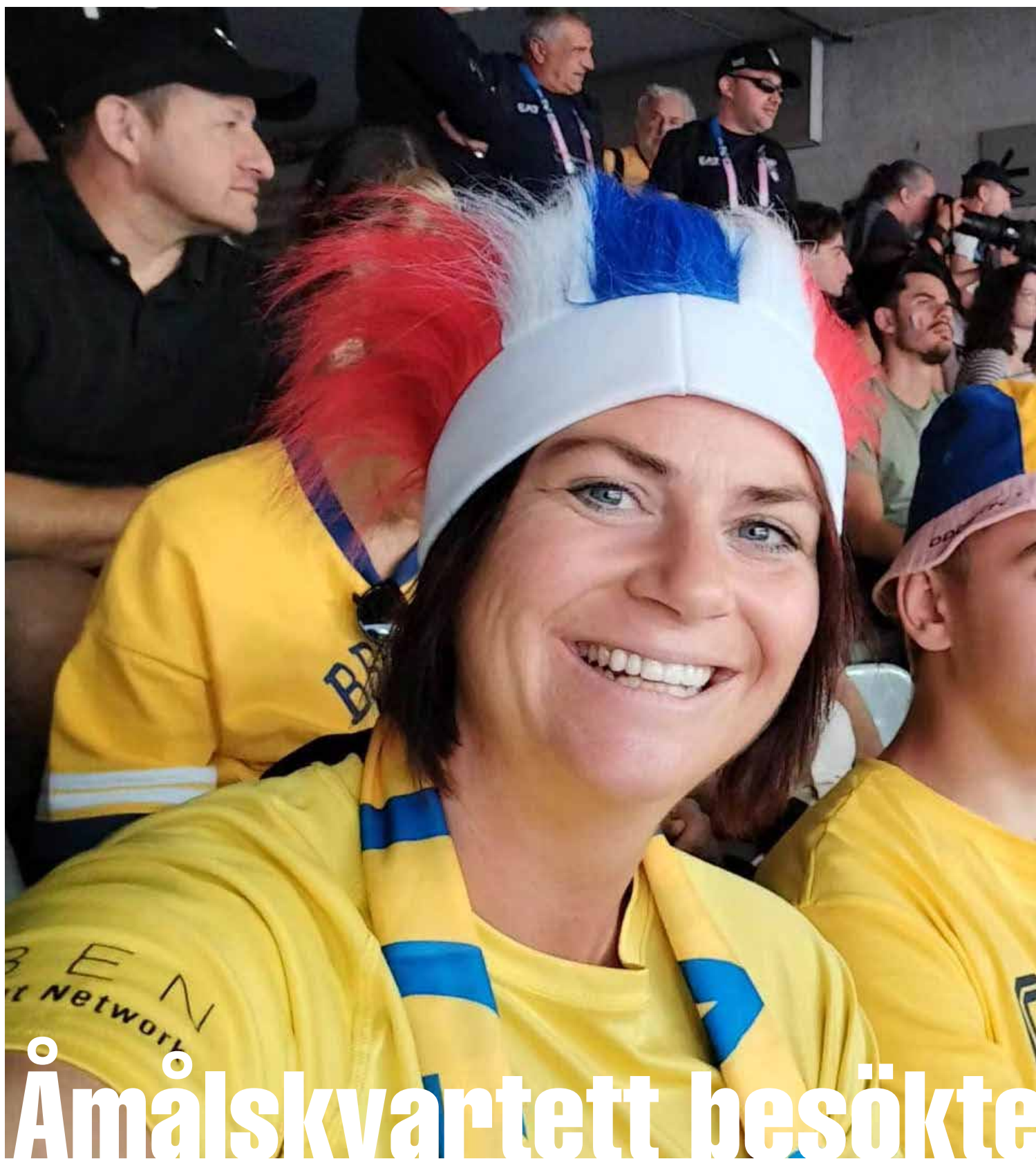
– Åk inte dit om du inte måste!

Transnistrien, landet som inte finns, var en dröm som gick i uppfyllelse.

Morten Gjerde

Hemsida: mortengjerde.com

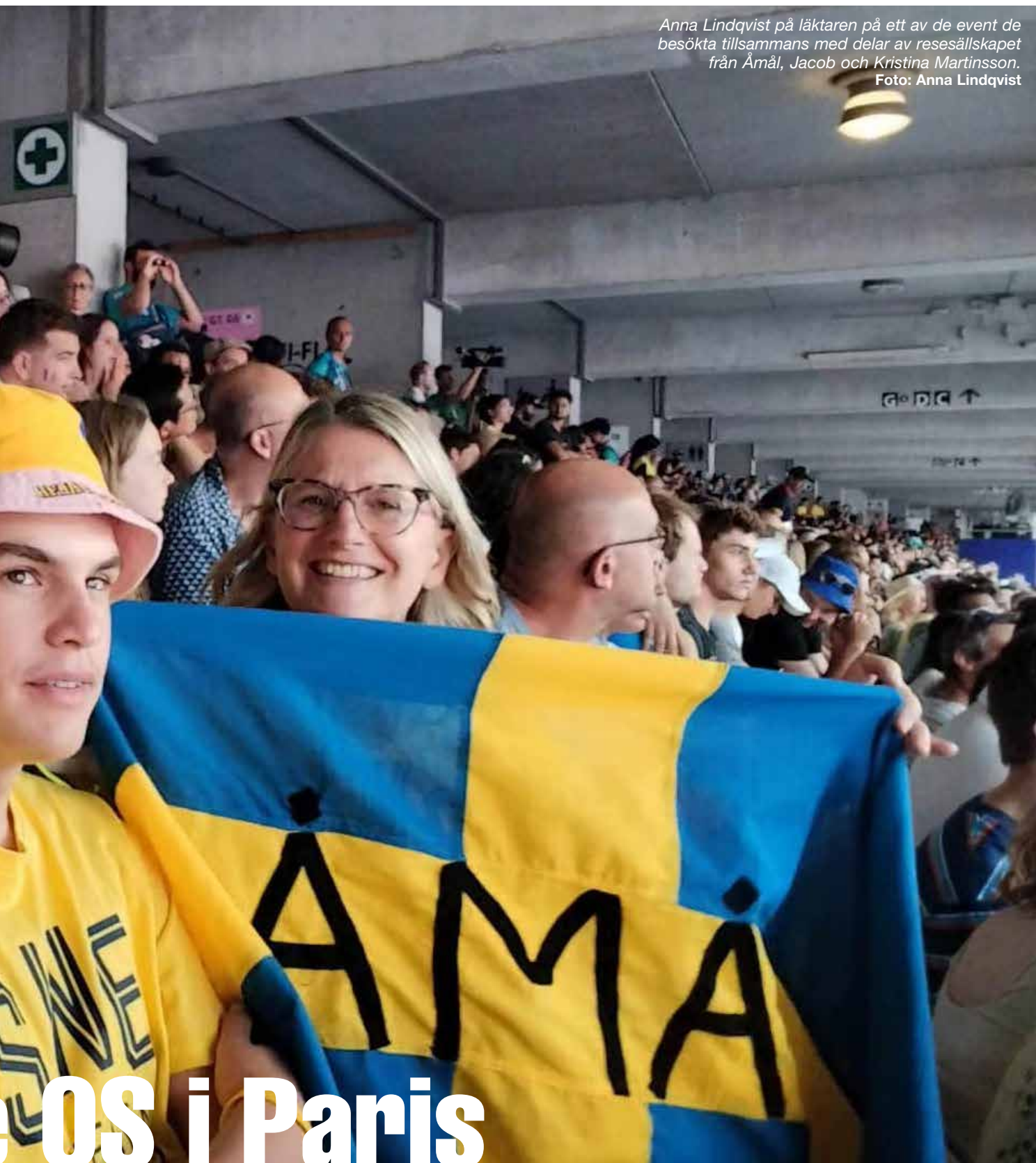
Åmålskvartett besökte

För ett par år sedan började Lennart Lindqvist och hans dotter Anna fundera på om det inte skulle vara roligt att besöka olympiska spelen i Paris som nyligen ägde rum. Ett halvår senare var det dags att boka biljetter, men det är inte bara att boka och åka. För att få boka biljetter var man tvungen att delta i ett lotteri där man kunde vinna möjligheten att boka biljetter.

Anna, Lennart och familjen Martinsson deltog i lotteriet, men det var bara Anna som fick chansen att boka.

– Jag har aldrig varit så svettig i hela mitt liv. Du fick ett datum och så fick du 12 timmar på dig att köpa biljetterna. Jag var på jobbet och satt där och hoppades att det inte skulle gå något larm. Vi visste

Anna Lindqvist på läktaren på ett av de event de besökt tillsammans med delar av resesällskapet från Åmål, Jacob och Kristina Martinsson.
Foto: Anna Lindqvist

OS i Paris

vi skulle ha handboll, någon form av friidrott och sedan hade vi en lista på tio grejor vi skulle välja i tredje hand och det bara försvann när jag satt där. Till slut fick vi också med lite kanot.

Efter en lång väntan hade det äntligen blivit dags för OS och Paris för Lennart och Anna. Det var dock inte bara att gå på flyget.

– Jag har ju bytt båda höfterna, så det brukar pipa om mig när jag passerar metaldetektorn så det blev en noggrann kontroll, men de kollade Anna också, de förstod väl att det behövdes, säger Lennart.

– Jag fick svabba, händer och skor men det var inga problem, så vi fick fortsätta, säger Anna.
De landade på Charles de Gaulle-flygplatsen på

Överst: Lennart Lindqvist med de svenska seglartjejrerna Rebecca Netzler och Vilma Bobeck som tog silver i OS. Ovan till vänster: Fyra femtedelar av Åmålsgänget på läktaren, Lennart, Anna, Jacob och Kristina. Ovan till höger: Jacob och Lennart var noga med att inte bli uttorkade under OS. Till höger: Sacré-Coeur lockade många besökare under de olympiska spelen.

Foto: Anna Lindqvist och Kristina Martinsson

måndagseftermiddag. De hade precis kommit igenom alla kontroller när de träffade de svenska seglartjejrerna Rebecca Netzler och Vilma Bobeck som vann silver i 49erFX.

– Då hade de redan varit hemma i Sverige efter sin fina insats och nu skulle de göra några dagar i Paris innan de skulle tillbaka till Marseille och ta hand om

sin båt, för det fick de tydligen inte göra direkt efter tävlingarna.

Charles de Gaulle-flygplatsen ligger nordost om centrala Paris. Lennart och Anna hade bokat boende hemma hos en dam i förorten Palaiseau som ligger strax sydväst om Paris innerstad. Det tog ungefär en timme och en kvart från flygplatsen till boende.

Därifrån tog det 25 minuter in till centrala Paris med tunnelbana.

Måndagskvällen blev lugn men på tisdag morgon bar det av in till Paris. Vid tio på förmiddagen bänkade de sig på Stade de France för att se på friidrott.

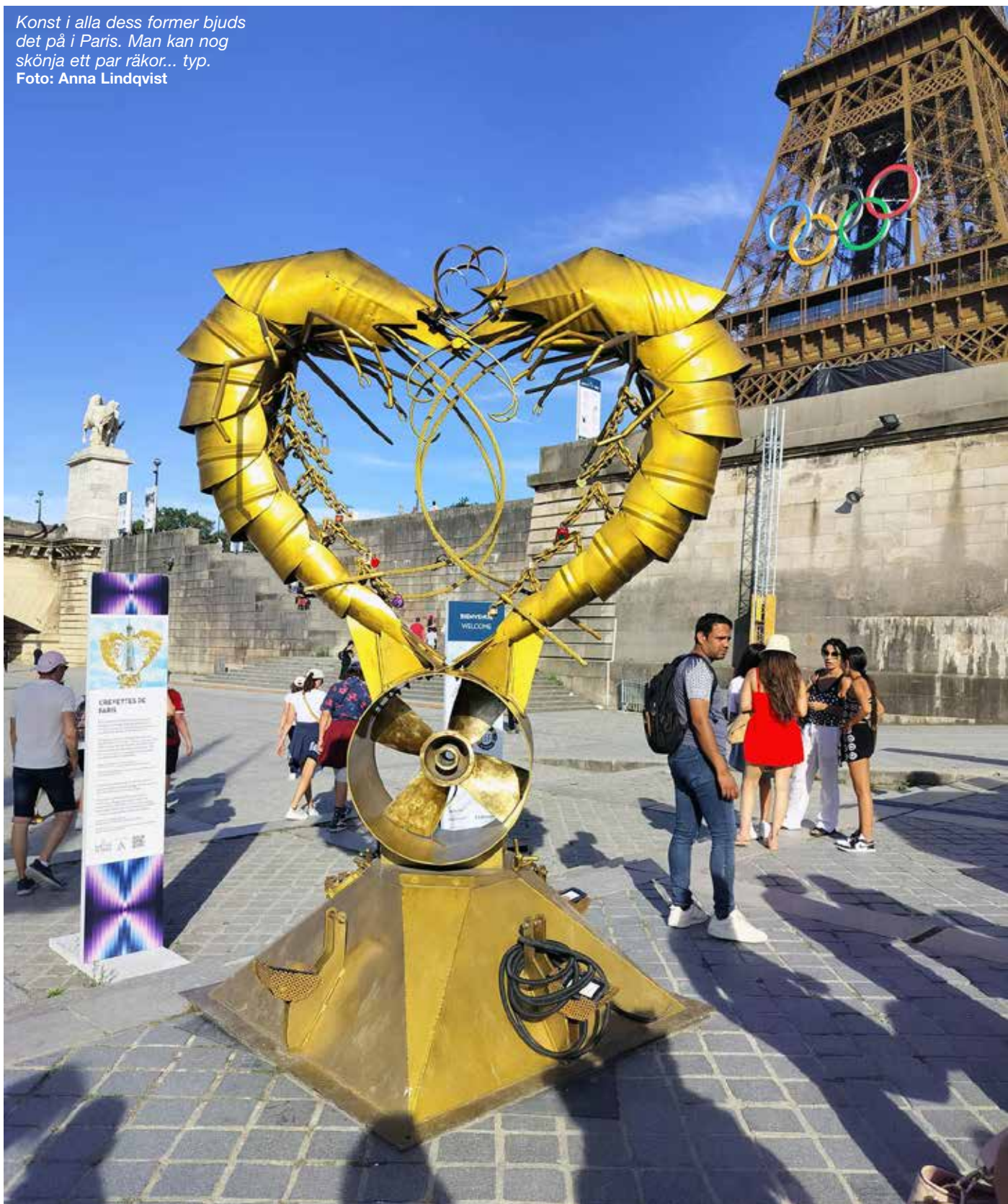
– Det var inga jättetävlingar men vi såg spjutkvalen, längdhoppskvalet för damer, 200 och 400 meter

försök. Det var ett fruktansvärt väsen hela tiden, säger Lennart.

– Ja, det ska man ge fransoserna. Det var fullt därinne trots att det bara var försök. De skrek och hejade för glatta livet, även när det inte var franska idrottare i farten, berättar Anna.

På Stade de France mötte Lindqvistarna upp med

Konst i alla dess former bjuds
det på i Paris. Man kan nog
skönja ett par råkor... typ.
Foto: Anna Lindqvist

Kristina Martinsson och sonen Jacob. De hade anlänt några dagar tidigare. En person saknades dock första dagen. Lennart Martinsson låg sjuk hemma på hotellet.

– Medan vi satt på läktaren på friidrotten passade jag på att kolla lite i en paus. Då skulle de svenska handbollsdamerna spela kvartsfinal mot Ungern vid halv sex. Vi skulle ändå till Lille nästa dag för att se

handboll och hade bokat plats på snabbtåget dit nästa morgon.

Dagen efter hade de biljetter till kvartsfinalen mellan Spanien och Egypten. När de bokade biljetterna 18 månader tidigare hade de ju ingen aning om vilka som skulle spela i de olika kvartsfinalerna.

Lennart uppskattade tornet mitt
i Paris, men tyckte det såg lite dragit ut.
Foto: Anna Lindqvist

Anna letade runt lite på sin telefon och hittade biljetter till Sverige-Ungern samma kväll. Hon köpte dem och kunde också boka om snabbtåget och fick tag på ett hotellrum.

– Ja, Anna fick fixa det tekniska hon är lite bättre på det än mig, men det var ju mina idéer, skrattar Lennart. Så när kvartetten lämnade Stade de France bar det

av till tåget utan någon som helst packning, nu hägrade det svensk OS-handboll.

– Det var riktigt varmt under hela OS och svetten drop stundtals om en och inget ombyte hade man med, men det var det värt för att få se svenskarna spela handboll, säger Lennart.

Handbollsmatcherna avgjordes i Pierre-Mauroy

Maten var viktig under hela resan. Det gällde att prova på det franska köket. Ovan: Anna avnjuter lite sniglar på en av alla uteserveringar. På motstående sida överst till vänster en tallrik grodlår, till höger Lennart och Anna med matkoma. Nedre raden på motstående sida från vänster: En tallrik med delikata sniglar och en tallrik med vad du får om du beställer vegetarisk mat i Paris, åtminstone på just denna restaurang.

Foto: Anna Lindqvist och Kristina Martinsson

Arena i Lille som ligger drygt 22 mil norr om Paris. En arena som har 30 000 sittplatser. Det var ursprungligen inte tänkt att handbollen skulle avgöras i Lille, men det bestämdes efter Coronapandemin för att spara pengar då Frankrike drabbades hårt ekonomiskt av pandemin. Det kan tyckas vara en bit att åka, men då var det kanske tur att Anna inte

bokade biljetter till OS-surfningen. Den avgjordes på Tahiti i Franska Polynesian, 1 500 mil från Paris.

– Sverige mot Ungern var en rolig och spännande match. Det blev oavgjort och sedan vann Sverige i förlängningen, säger Lennart.

På onsdagsmorgonen var det sedan dags för match mellan Spanien och Egypten, som även det blev en

bra match. Då anslöt även familjen Martinsson till arenan. Spanien vann matchen, men den franska publiken buade större delen av matchen, de ville inte se Spanien avancera.

Anna Lindqvist hade varit vaken nog att se att det fanns biljetter till herrmatchen mellan Sverige och Danmark på kvällen så de fick se både det svenska

dam- och herrlandslaget spela under OS. När den matchen sedan var över, efter att Sverige förlorat mot Danmark, var det dags att åka hem till Palaiseau, men... då hade sista tåget till Paris redan gått.

– Så vi fick ta bussen istället, och den gick till Charles de Gaulle-flygplatsen. Därifrån fick vi ta en taxi hem till vår lilla förort, så vi var väl hemma vid

ettiden på natten, riktigt trötta men glada och nöjda.

Det hade varit riktigt varmt de två dagarna så Lennart var riktigt trött. Så torsdagen tillbringade han där de bodde medan Anna passade på att gå runt lite där de bodde och se sig omkring.

De åkte in till Paris och såg sig omkring. Under hela resan provade de en rad olika rätter. Frankrike är

ju känt för sin matkultur. Det slank ned både grodor, sniglar och annat gott.

– Det var inte så mycket för mig, men de hade gott kött, säger Lennart.

– Sniglar har jag ätit förut, det är lite som bläckfisk, grodorna smakade mest kyckling men det var mycket ben och hopplöst att äta, skrattar Anna.

Stora bilden: Lennart utanför Stade de France där de såg friidrott under olympiska spelen. Överst: Lennart funderade på en tur upp i Eiffeltornet, du svärmade platsen plötsligt av poliser, så Lennart fick göra annat. Klassiska Moulin Rouge besöktes, men bara utvändigt.

Foto: Anna Lindqvist

På fredagen var det dags för kanot. De åkte ut till arenan och fick sig en stor överraskning. De hade räknat med att inte särskilt många skulle vara intresserade av kanot, men där bedrog de sig.

– Jag tänkte att det blir lite lugnare. Jag har ju sett kanottävlingar på tv och det är alltid lite halvfyllt på läktaren. Jag har aldrig varit med om så mycket folk,

det var verkligen folk överallt, först fick vi gå en halvmil... säger Lennart.

– Ja eller inte ens två kilometer, fyller Anna i.

När de var framme vid arenan ville Lennart hitta någonstans att sitta vid strandkanten i närheten av målet då de bara hade köpt biljetter till området och inte till läktaren. Men det var fullt med folk överallt,

Överst: Anna och Kristinas i vimlet under de olympiska spelen.
Övan: Det blev stopp redan i gränskontrollen för Lennart, men när det visade sig att det var reservdelar inne i kroppen fick han till slut passera. Till höger: Förbrödning på läktaren, Anna med en fransk supporter.
Foto: Anna Lindqvist och Kristina martinsson

vid målområdet, så de gick mot starten istället. Där fick de se några svenska tävlande också, bland annat i K2 500 meter. Efter en stund fortsatte de ännu längre bort från målet, där var det lite mindre folk och betydligt lugnare, men det gick ändå bra att följa tävlingarna på någon av alla storbildsskärmar på området.

– Där satte vi oss och tittade på tävlingarna och på folk, säger Lennart.

– När pappa säger vi satt så var det han som satt. Jacob Martinsson hade fixat en stol åt honom så han kunde sitta, tillägger Anna.

Fredag var precis som övriga dagar under OS i Paris riktigt varmt. Så det kostade på att vandra omkring.

När det var dags att gå tillbaka till stationen passade Lennart på att lifta med en av alla de golfbilar som fraktade personer på inne på tävlingsområdet för kanotgrenarna.

På lördagen höll de till inne i Paris på en av de Fan-zones som fanns. På kvällen var de ute och käkade lite i Paris. På söndag åkte Martinssons hem.

De återstående dagarna ägnade sig Anna och Lennart åt att vara turister. De åkte bland annat till Sacré-Coeur och vandrade sedan till Eiffeltornet.

– Det var över två mils vandring, det var långt så in i helvete, berättar Lennart.

– Snarare runt fyra kilometer, säger Anna.

Väl vid Eiffeltornet var Lennart lite sugen på att åka

upp, men då kom det poliser från alla håll och tornet stängdes omgående. Nu berodde det för all del inte på att Lennart ville upp i tornet utan på att en person klättrat upp i tornet och upp i de olympiska ringarna som prydde tornet under OS.

Istället tog de en båtutur på Seine. De följande dagarna såg de sig omkring. De hoppade på en

rundtur i Paris och såg en massa platser samtidigt som det fläktade lite uppe på däck på bussen. Nästa dag passade Anna på att besöka olika platser och vandra omkring lite, men det var lite för varmt för Lennart. Det var varmt under hela olympiska spelen med toppnoteringen 38 grader inne i Paris.

– Så när Anna ville gå runt och titta tog jag en tur till

Svensk förbrödning på kanotstadion. Åmålsgänget träffade flera svenskar på området när det var dags för lite paus, en välbehövlig sådan. Anna hann också med att besöka några kyrkor och andra historiska platser under dagarna och var helt hänförd av hur vackert det var på många av platserna.

Foto: Anna Lindqvist

på rundtursbussen. Biljetterna gällde ju två dagar, så jag fick mig en tur till, skrattar Lennart.

Under turistdelen av resan blev det flera besök i kyrkor och de uppskattade också gatukonsten som fanns överallt i Paris. Anna passade också på att besöka en av Paris många kyrkogårdar och hittade bland annat Jim Morrisons grav.

Sedan var det dags att checka ut från boendet packa väskorna och påbörja hemresan till Åmål. Lätt trötta, men med många fantastiska upplevelser och alla som känner Lennart Lindqvist vet att det kommer bli många målade och bra berättelser från resan framöver.

Tony Berg

Inte som alla andra

När Viken nystartade med ett damlag 2019 byggde man från grunden. Det gällde att skapa upp en seriös idrottskultur präglad av träningsflit, kärlek till sporten och vilja till utveckling både för ledare och spelare där de som verkligen ville satsa på fotboll skulle ges den möjligheten. Det har man lyckats med och det har också gett resultat rent sportsligt

IF Vikens lag som vann division 2 redan under debutåret 2022. Övre raden från vänster: Marie Persson, Janne bergström, Johanna Facht, Alice Olsson, Sofia Blixt, Saga Ericsson, Linnea Svanström, Tilda Blomqvist, Ida Thorstensson, Klara Persson, Emma Hansson, Sara Einarsson och Patric Mossberg. Fräre raden från vänster: Wilma Enarsson, Evelina Väyrynen, Wilma Johannesson, Emma Karlsson, Edith Gustafsson, Ida Olsson, Frida Jansson och Tuva Mossberg.

Patric Mossberg är den stora drivande kraften bakom IF Vikens damfotbolls pånyttfödelse. Han håller inte med om det själv utan framhåller många andra, men inte ens Patric kan ju ha rätt hela tiden.

Foto: Tony Berg

IF Vikens damer går från klarhet till klarhet

Det fanns en period på 2010-talet som IF Viken helt saknade ett seniorlag på damsidan. Idag spelar laget i division 2 och har de senaste åren etablerat sig som ett starkt lag i serien. Givetvis finns det många som varit med och jobbat för detta, inte minst tjejerna på planen. Men det finns en person som har, och fortfarande lägger väldigt mycket tid på att utveckla laget och dess spelare. Patric Mossberg och hans övriga ledarstab har under ett antal år utbildat väldigt duktiga spelare på tjejsidan.

Grunden till det som idag är IF Vikens damlag lades runt 2010. Då fanns det ett gäng tjejer runt fem-sex år gamla som ville spela fotboll så IF Viken hade startat något de kallade Bollkul. Efter något drygt år började de spela i smålag, då var Patric Mossberg var en av de föräldrar som började hjälpa till.

Efter ett tag blev det så att Patric

tog mer av ansvaret för träningarna och tjejerna fortsatte att utvecklas som fotbollsspelare samtidigt som det tillkom fler spelare. Det visade sig snart att tjejerna jobbade hårt för att bli bättre vilket gjorde att nivån på träningarna också blev högre och gav mer resultat.

Verksamheten fortsatte sedan med mestadels träning och spel

i ungdomsserier fram till 2018 då Vikens F-04 vann Värmlandsserien för F 14.

De duktiga tjejerna väckte också intresse från andra seniorlag i området. Många av tjejerna ville prova på att spela i damlag, men ville också spela vidare i Viken, därför tog föreningen beslutat att starta ett damlag.

– Att starta ett damlag 2019 blev en naturlig följd av att tjejerna ville satsa vidare.

Visserligen var Vikens lag ungt för ett seniorlag, riktigt ungt till och med, men det stoppade inte tjejerna. I efterhand kan man tycka att allt startade säsongen 2019, men ingenting kan vara mer fel.

Svea Rehnberg i samband med EM-kvalet för F03-landslaget i Borås i april månad 2022. Svea gjorde båda Sveriges mål i 2-0-segern över Danmark som säkrade spel i EM.

Foto: Sara Rehnberg

Grunden var lagd många år tidigare.

– Redan tidigt lyckades vi skapa en miljö där fotboll blev viktigt för tjejerna och många av dem fick ett brinnande intresse. Vi lade nivån efter som ville mest, och de andra hakade på. Tjejerna ville utvecklas och bli bättre och vi erbjöd dessutom träning året runt och redan i tioårsåldern gick vi upp till fyra

tillfällen i veckan, säger Patric Mossberg.

IF Viken vann förvisso debutåret i fotbollsfyran överlägset till slut men de första matcherna i seniorsammanhang var fyllda av nervositet. Redan andra matchen åkte laget på sin första förlust borta i ett uppmärksammat derby mot ett betydligt mer rutinerat Tösse IF.

Matchen slutade 1-0 till hemmalaget, besvikelsen var stor men den användes som tändvätska och gav tjejerna i laget nyttiga erfarenheter. Reaktionen blev att seriens tre resterande derbyn vanns med sammanlagt 18-1 i målskillnad.

Laget gick också till final i DM men där blev det förlust på bortaplan mot Åsebro med 1-3, så ett

Vikenspelare i dalslandslaget f 04, 2019. Från vänster: Elin Forsberg, Wilma Johannesson, Edith Gustafsson, Svea Rehnberg, Tuva Mossberg, Klara Persson och Emma Hansson. Laget gick obesekrat igenom både Uddevalla- och Halmstadslägren. Fyra segrar och två oavgjorda blev lagets facit.

Foto: Privat

silver i lagets första DM var inte helt fel. Efter säsongen deltog laget i Stora Hotell Quality cup med ett lag bestående av spelare födda 2003–2005, och vann.

Vikentjejerna utgjorde också en stor del av stommen i det Dalslandslag för F 04 som deltog i Halmstadslägret samma sommar. Sju av 14 utspelare kom från Viken. Patric Mossberg och Jonas Rehnberg var ledare för laget som innehöll många lovande spelare. Distriktslaget gick obesekrat genom samtliga matcher under säsongen och väckte stor uppmärksamhet hos förbundsfolk.

Extra uppmärksammas blev Svea Rehnberg som blev kallad till landslagsläger för F15/04 på Bosön i augusti och en månad senare blev hon uttagen till landskamp med samma landslag. I november var det dags för ett nytt landslagsläger för F 15/04 på Bosön. Svea var med igen men denna gång fick

hon sällskap av lagkamraten Klara Persson.

Svea Rehnberg har sedan dess gjort flera landskamper och lämnade IF Viken efter den säsongen för spel i Säffle SK där hon blev kvar ett år. Därefter har hon spelat i Mallbacken och Kalmar FF men nummer hör hon hemma i IFK Norrköping. Hon började bra men blev skadad vid ett landslagsläger och har sedan jobbat hårt för att komma tillbaka.

– Det är väldigt roligt när man släpper fram unga tjejer som verkligen vill bli bättre hela tiden. Det fanns något tillfälle under vinterhalvåret när vi ledare diskuterade att vi skulle ta bort en träning i veckan i veckan, men det ville inte tjejerna. Så vi fortsatte att träna som vanligt, vilket också gett resultat, säger Patric Mossberg.

Seriesegern 2019 innebar spel i division 3 Bohuslän-Dal, det borde ha varit en klart tuffare uppgift, men det stoppade inte Vikens tjejer. Det

Alice Olsson debuterade i A-laget som 15-åring och har sedan dess varit en viktig och stabil sista utpost för Viken.

Foto: Tony Berg

Klara Persson i IF Vikens segermatch mot Skepplanda (1-0) hösten 2021. Alice Olsson tittar på i bakgrunden. Klara utsågs till Dalslands bästa junior 2021. **Foto: Tony Berg**

blev serieseger redan första året i serien. Samtidigt hade föreningen ett utvecklingslag i division 4 Bohuslän-Dal, de blev tvåa i serien, riktigt starkt av en så ung damtrupp.

I juli var det dags för DM-final igen, ännu en gång mot ett division 2-lag, men Eds FF istället för Åsebro. För andra raka året gick matchen på bortaplan men det bekom inte tjejerna som vann finalen med 3-0. Linnea Svanström blev årets junior i Dalsland.

När det gäller läger var det många tjejer från laget som blev

kallade till olika läger av förbundet. I februari var Svea Rehnberg och Klara Persson på nytt kallade till ett landslagsläger, denna gång på Bosön där totalt 42 spelare från hela Sverige kallats. Starkt av nystartade Viken att ha med två tjejer där. Visst, Svea tillhörde inte Viken i det läget, men fotbollsfostran hade hon fått i Viken.

Under våren 2020 blev Tuva Mossberg kallad till ett regionalt läger i Göteborg där även Klara Persson var med. Ida Kjellman och Joanna Facht blev kallade till

Bosön för ett riksläger för F 15/05. Svea Rehnberg blev senare under året uttagen till en samling med F16-landslaget i Malmö. Så det var många Vikentjejer som visade framfötterna under året.

I och med seriesegern i trean var det dags för spel i division 2 för Viken som hamnade i Nordvästra Götalandsserien. Inför premiären i tvåan bröt målvakten Sara Einarsson ett finger, så Patric Mossberg fick plocka upp 15-åriga Alice Olsson som dittills bara spelat i flicklaget. Hennes första match

Delad glädje är dubbel glädje.
Viken firar ett av målen i hemma-
matchen mot Vallen lördag
14 augusti 2021. Viken
vann matchen med 2-0.
Foto: Tony Berg

blev serien allt annat än vad man tänkt sig inför säsongen. På grund av Corona bestämdes att det inte skulle spelas några matcher på våren utan säsongen skulle avgöras som en enkelserie på hösten. Viken ledde serien större delen av hösten men tappade i de två sista omgångarna och slutade på en fjärde plats i fotbollstvåan.

– Det var vi riktigt nöjda med. Vi var trots allt debutanter och spelade i stort sett med ett flicklag mot betydligt äldre och mer rutinerade spelare. Men tjejerna gav allt på

Klara Persson, Wilma Johannesson och Tuva Mossberg vid Svenska Fotbollförbundets regionala läger i Lund 2021.

Foto: Privat

i seniorlaget blev alltså Vikens första match i tvåan. Många av tjejerna var nervösa inför matchen och gästande Hisingsbacka startade bra och satte Alice Olsson på prov direkt. Hon spikade igen och gjorde flera avancerade räddningar i match-

upptakten och höll nollan matchen igenom. Viken kunde till slut vinna matchen med 3-0 efter mål Wilma Johannesson, Tuva Mossberg och Ida Olsson.

Det sedan gick riktigt bra för tjejerna under debutåret. Visserligen

träningarna och var inte rädda för att ta för sig på matcherna. Vi mötte Vänersborgs FK i ett toppmöte i näst sista omgången av tvåan och var tvungna att lägga matchen på Långevi Konstgräsplan i Bengtsfors då vår plan var vattensjuk av allt regnande. Vänersborg tog ledningen med två mål men vi jobbade oss tillbaka i andra halvlek och var nära att utjämna till 4-4 i slutminuten av matchen, vi tryckte på och jobbade fram en straff som tyvärr sköts över, säger Patric.

Det var lagets första förlust

efter Tössematchen i början av debutåret två år tidigare. Inte en förlorad seriematch, det är styrka det. Seriesegrare det året blev BK Häcken som Viken spelade oavgjort mot borta på Bravida Arena.

– En match som förövrigt var en av de bästa matcher vi gjort mot en av våra vassare motstånd. Vi var det bättre laget och ledde med såväl 1-0 som 2-1 men de lyckades tyvärr reducera i matchens sista spark där en frispark dömdes in trots att vi rensat undan den före mållinjen.

Utvecklingslaget spelade kvar

i division 4 Bohuslän-Dal, och vann serien 2021. IF Viken följde sedan upp sommarsäsongen med att vara med i Hotel Quality cup igen med tjejer födda 2003-2005, denna gång slutade laget på en tredje plats. Ännu en stark säsong av den unga damtruppen. 16-åriga Klara Persson blev utsedd till Dalslands bästa junior 2021.

Vikentjejerna fick förnyat förtroende från Svenska Fotbollförbundet både på regional och riksnivå. Tuva Mossberg, Klara Persson och Wilma Johannesson

En inte helt ovanlig syn. Motsatåndarförsvaret tittar långt efter Wilma Enarsson och bollen.

Foto: Tony Berg

blev kallade till ett regionalt läger för F 17 i Lund efter avslutat seriespel.

Svea Rehnberg fortsatte att göra bra ifrån sig och var i juli med på landslagslägret för F 17 och fick även vara med att spela EM-kval för Sverige mot Island, Serbien och Frankrike.

Säsongen 2022 var en riktig utmaning. Svenska Fotbollförbundet hade gjort om seriesystemet där division 1 och 2 skulle halveras. Det innebar på förhand att bara de tre främsta lagen skulle ha kvar division 2-status.

– Vi kände att vi hade något på gång, men det skulle bli tufft att vara bland de tre främsta lagen. Så det var en stor press inför den säsongen, risken var stor att åka ur. Det skulle i sin tur innebära att många klubbar skulle börja dra i våra spelare.

Nu behövde Patric Mossberg inte vara orolig särskilt länge. Spelarna höjde sig i takt med utmaningen till en klart högre nivå. Det var riktigt roligt att gå till Rösvallen och se Viken spela. Det hade ingen betydelse vad gästerna hette,

eller hur rutinerade motståndarna var. Viken kämpade ned det mesta i motstånd under säsongen. Laget avslutade serien lördag 8 oktober hemma på Rösvallen mot Orust FC med 3-1-seger. Nu var det i sig en betydelselös match då laget redan säkrat seriesegern sedan tidigare. Till slut vann Viken serien med sex poäng tillgodo på tvåan Götene FK. Riktigt starkt.

Normalt skulle en serieseger vara nog för avancemang, men på grund av serieomläggningen blev det istället kval till division 1. Viken fick

Linnéa Svanström har full kontroll på boll och motståndare i Vikens hemmamatch mot Skepplanda hösten 2021. Linnéa utsågs till Dalslands bästa junior 2020.

Foto: Tony Berg

En kvartett Vikentjejer på förbundsstäder. Från vänster: Elsa blomqvist, Nova Kjellman, Vendela Olsson och Emma Forsdahl..

Foto: Privat

IF Vikens Joanna Facht och Ida Kjellman var Dalslands representanter på Svenska Fotbollförbundets Bosönläger 2020.

Foto: Privat

möta IFK Göteborg i kvalet med en hemmamatch och en bortamatch.

Vikentjeerna var givetvis ordentligt nederlagstippade mot storsatsande Göteborg som fram till matchen med Viken hade spelat 30 raka

matcher i serie och cupspel utan att tappa en enda poäng. Gästerna hade också med sig en riktigt stor supporterskara till Rösvalen som verkligen jobbade för att heja fram sina tjejer. Matchen sågs av omkring

500 personer varav säkert hälften var ditresta från Göteborg, en riktig fotbollsfest.

Det blev dock en betydligt svårare nöt att knäcka för gästerna än vad de räknat med. Hemmalagets tjejer

stred heroiskt och i paus låg de under med 0-1. IFK Göteborg hade förvisso ett klart grepp om matchen, men det märktes både på spelare och ledare i laget att det var lite oroligt i den andra halvleken fram tills gästerna gjorde 2-0, då märktes det att lugnet spred sig hos Göteborg. Några fler mål blev det inte.

– Vi hade några bra lägen under första delen av matchen, hade vi fått in en boll där hade vi kanske fått dem i gunning, men det ville sig inte.

En dryg vecka senare var det dags

för retur på Valhallas konstgräsplan i Göteborg. Matchen gick på Valhalla inför 1 500 röststarka åskådare, det var en stor upplevelse för Vikentruppen. Även i Göteborg gjorde Vikentjerna en riktigt bra match mot övermäktigt motstånd och föll till slut med 0-2.

– På bortaplan var det bra gjort av tjejerna att hålla ned siffrorna. Göteborg var riktigt jobbigt att möta på den stora konstgräsplanen och vi fick lägga mycket möda på försvaret och orkade inte riktigt få till några ordentliga anfall. Hade vi haft

en hemmaseger i ryggen hade laget kunnat vara annorlunda, men som helhet var Göteborg bättre än oss, säger Patric Mossberg.

Tungt att tappa ett kval, men ingen kunde begära mer av Åmålstjerna. Seriesegern i tvåan var riktigt stark och något för laget att verkligen glädjas åt. Målvakten Alice Olsson blev årets junior i Dalsland 2022 och hon skulle få chansen att visa vad hon verkligen kunde den efterföljande säsongen.

– Andra lag som vann div 2 samma år och kvalade sig upp

Elitlägret Halmstad 2019, sista året av det klassiska ungdomsläggret. Dalslandstruppen efter segern mot Ångermanland med 1-0. Truppen innehöll flera Vikenrepresentanter bland andra ledarna Jonas Rehnberg och Patric Mossberg i övre raden. Spelare från Viken i övre raden var Wilma Johannesson, två från vänster, bredvid henne Svea Rehnberg och femma från vänster Emma Hansson. I främre raden syns Elin Forsberg, Klara Persson, andra och tredje från vänster. Och längst till höger Tuva Mossberg och bredvid henne Edith Gustafsson. I mitten övre raden, Pia Sundhage, tidigare förbundskapten för damlandslaget.

Foto: Privat

till division 1 utöver IFK Göteborg var Malmö FF, Örgryte, BK Kenty Lidköping. Att vi med dessa unga spelare, små resurser och ytterst begränsat upptagningsområde klarade av att hålla den kvalitén som krävdes för att mäta sig med lag med helt andra förutsättningar, tradition och uppbackning var naturligtvis en väldigt fin bedrift, säger Patric Mossberg.

Flera tjejer var iväg på förbunds-uppdrag även denna säsong. Nellie Löwenhamn och Emmi Svanström kallades till regionalt läger

i Vänersborg i mars. Svea Rehnberg fortsatte att göra bra ifrån sig på landslagsnivå och var med i EM med F 19-landslaget.

Tredje säsongen i tvåan blev förutsättningarna tuffare. Då flyttades det ned fem lag från ettan samt de tre bästa lagen från IFK Göteborgs division 2-serie.

Dessutom hade laget inledningsvis mycket skador och fick verkligen kämpa i inledningen, men när laget väl kom igång klättrade Viken undan för undan i tabellen. Till slut blev det en femteplats vilket var fullt godkänt

med de förutsättningar som laget hade med skador och annan frånvaro som avslutningsresor med gymnasiet och liknande.

– Seriesegrare 2023 var IF Elfsborg och de fick med sig tabelltvåan hårdtsatsande Trollhättan FC upp i division 1. Vi gjorde säsongens bästa match hemma mot Trollhättan där vi var nära att ta hem alla tre poängen men vi fick nöja oss med ett oavgjort resultat efter 0-0.

Viken gjorde en bra match hemma mot Elfsborg men var chanslösa på Borås arena. Laget kunde ändå

glädja sig åt att de var det enda lag i serien som klarade av att göra tre mål på de suveräna seriesegrarna, ett hemma och två borta.

– Vi låg precis över nedflyttningsstrecket efter vårsäsongen och det var lite tufft, men vi visste att vi skulle ha mindre frånvaro på hösten. Efter sommaren fick också två nyförvärv i Adina Jansson och Åsa Olsson. Vi fick en ruggig start. Vi vann sex raka och klättrade upp till säker mark, fortsätter Patric Mossberg.

Laget höll sedan undan till ned-

flyttningsstrecket och slutade femma i serien.

Tuva Mossberg blev utsedd till Dalslands bästa junior 2023.

Utvecklingslaget jobbade på i division 4 Bohuslän-Dal och vann serien överlägset. Det kan man också säga om DM-finalen där Bengtsfors IF besegrades med 13-0 i finalen.

Kvartetten Nova Kjellman, Elsa Blomqvist, Emma Forsdahl och Vendela Olsson blev kallade till riksläger i Halmstad för F 15/08. Nova gick sedan vidare till ett lands-

lagsläger på Bosön i november.

Om man tittar tillbaka lite på de drygt fyra säsonger Vikens damer har varit aktiva i seriespel är det en imponerande statistik de visar upp inte minst hemma på Rövsvallen.

– Rövsvallen är verkligen vår borg, säger Patric Mossberg.

Från starten 2019 fram till dagens datum har laget bara förlorat tre seriematcher på hemmaplan. Inga förluster 2019-2021. Första förlusten på hemmaplan kom 28 augusti 2022 när Götene FK gästade och vann med 2-1. Säsongen 2023 blev det

IF Vikens Adina Jansson gav Eriksbergs försvar fullt upp när lagen möttes på Rösvallden 17 augusti i år.
Foto: Tony Berg

Emma Karlsson, en av säsongens bästa spelare 2022, rundar en Gauthiodförsvarare i en match som spelade i slutet av september 2022, en match Viken vann med 2-1. Efter serien blev Emma kontaktad av Vikens motståndare i kvalet till division 1, IFK Göteborg

Foto: Tony Berg

fyra förluster hemma, men bara två av dem var på Rösvallden, de andra två spelades på Mossängens konstgräsplan. Nu undrar vän av ordning kanske om vi missat förlusten i kvalet 2022 mot IFK Göteborg, men det var ingen seriematch, så den finns inte med i denna statistik.

Våren och hösten hittills 2024 har varit riktigt bra för Vikentjejerna. Efter vårsäsongen låg laget på en tredjeplats. Höstsäsongen har precis börjat. I skrivande stund har Viken hunnit med två hemmamatcher. Eriksbergs IF hemma på Rösvallden

lördag 17 augusti. Den matchen slutade 3-1. Helgen efter svarade Herrestads AIF för motståndet på Rösvallden, den matchen slutade 8-0 vilket innebär att Viken ligger kvar på tredje plats i tabellen inför återstående del av säsongen.

Damtruppen har i år även ett lag juniorlag i Värmlands bästa juniorserie, F 15-19 för spelare födda 2006-2009. Laget vann seriespelet utan att förlora en match. Det blev till slut åtta vinster och en oavgjord, riktigt imponerande, inte minst med tanke på att laget tappade tio

spelare inför den här säsongen, varav sex var etablerade A-lagsspelare.

– Ja, det har verkligen gått över förväntan i år. Tjejerna går från klarhet till klarhet och även om vi haft några spelare borta för skador sjukdomar och skolresor också i år så har de som spelat istället gjort ett jättebra jobb.

Viken har ända sedan omstarten med sitt seniorlag alltid haft det yngsta laget i serien.

I år var DM-spelet omgjort till seriespel över tre matcher. Viken

vann till slut med tre raka segrar och. 43-2 i målskillnad.

I början av året var Nova Kjellman åter kallad till landslagsläger på Bosön. Cassandra Olsson blev kallad till Svenska Fotbollförbundets matchläger på Bosön i maj för F 17/07. Vendela Olsson, Emma Forsdahl och Elsa Blomqvist var tidigare i år på ett regionalt läger i Vänersborg för F 16/08.

Inför omstarten av serien i augusti flyttade Nova Kjellman till Göteborg för studier och kommer framöver att spela för BK Häcken. Även Vendela

Olsson lämnade Viken och flyttade med sin familj till Kungsbacka. Hon kommer i fortsättningen att spela för Jitex.

Det IF Viken har lyckats med efter omstarten av damlaget har föreningen inte klarat av tidigare. Att etablera sig i division 2 är riktigt bra av ett så ungt lag. Det ska bli kul att se hur detta fortsätter att utvecklas. Samtidigt måste det vara roligt för tjejerna som spelar att många av dem uppmärksammas från förbunds nivå och får åka på läger och landslagssamlingar.

– Att starta upp ett seniorlag med en stomme av föreningens egna unga spelare var naturligtvis en rejäl utmaning. Det fanns drömmar och ambitioner i gruppen men det skulle naturligtvis krävas väldigt mycket arbete med små resurser för att få det att fungera. Det viktigaste var att bygga upp en seriös idrottskultur präglad av träningsflit, kärlek till sporten och vilja till utveckling både för ledare och spelare där de som verkligen ville satsa på fotboll skulle ges den möjligheten.

Nog är det här det har det skapats en

Evelina Väyrynen är steget före en av Hisingsbackas spelare i 3-0-segern hemma på Rösvallen lördag 3 juli 2021.
Foto: Tony Berg

Tuva Mossberg driver bollen förbi flera Orustspelare i säsongens sista seriematch 2022, en säsong som också innebar serieseger i division 2 för Viken. Matchen Viken med 3-1.
Foto: Tony Berg

idrottskultur alltid. Det är roligt för en utomstående som mig själv att se detta.

Jag träffade Patric en träning dagen efter att utvecklingslaget haft match. De spelarna hade träningsfritt den kvällen om de ville så han räknade med 15-16 spelare, det kom 27!

– Det är många spelare som gjort viktiga insatser under dessa fem år som damlaget har byggts upp. Att bygga något nytt, gå igenom seriesystemen och hela tiden utvecklas kräver sin energi och hängivenhet.

Riktigt imponerande vad de har åstadkommit.

Flera av tjejerna har varit med från starten 2019 och är fortfarande viktiga kuggar medan andra har lämnat på grund av studier, spel i andra lag eller slutat. Målvakten

Alice Olsson, född 2005, har varit med sedan 2019. Backen Klara Persson var med från starten 2019 och slutade efter förra säsongen då hon flyttade för studier i Göteborg och numera spelar för Qviding i samma serie som Viken. Hon missade inte en enda seriematch under

fem säsonger hon spelade med Viken. Backen Evelina Väyrynen kom från Bengtsfors 2020 och har varit en trygghet att ha i laget. På mittfältet finns måste man framhålla Tuva Mossberg som varit med sedan 2019, Wilma Johannesson som slutade efter förra säsongen samt Linnea Svanström som flyttade till Göteborg för studier efter säsongen 2022 och nu tillhör Qviding.

På forwardsidan har Wilma Enarsson varit viktig för laget sedan hon kom från Bengtsfors 2021. Ytterligare två spelare som haft stor

IF Vikens damtrupp 2024. Övre raden från vänster: Tilde Körner, Elin Ackerblad, Tuva Sandin, Emma Karlsson, Ellen Fritzon Skjervik, Elisa Åhl, Noah Forsberg, Milla Mossberg och Emma Forsdahl. Mellanraden från vänster: Mikael Hedlund (målvaktstränare), Charlott Gladh (massör/ fysio), Wilma Enarsson, Adina Jansson, Filippa Blixt, Åsa Olsson, Cassandra Olsson, Joanna Facht, Tuva Mossberg, Tilda blomqvist, Patric Mossberg (tränare) och Lennart Öhrn (ledare). Sittande från vänster: Evelina Väyrynen, Alva Olsson, Lina Bryntesson, Stella Engberg Lindberg, Alice Olsson, Alma Eldh Gustavsson, Elin Gladh Pettersson och Hilma Khara. Främre raden från vänster: Emmy Gamnis, Agnes Johansson, Agnes Lehmus, Sanna Johansson och Elsa Blomqvist.

Foto: Tony Berg

betydelse för utvecklingen av laget med riktigt bra inställning och dessutom duktiga fotbollsspelare är Ida Kjellman och Frida Jansson.

Denna säsong går laget igenom en liten generationsväxling med flera spelare födda 2008-07 som tagit plats i damtruppen. Under säsongen har de utvecklats positivt och flera av dem har gjort betydande insatser och regelbundet spelat i division två.

– I takt med framgångarna både för laget men även individuella framgångar med spelare som representerat landslaget och elitföreningar har vi nu skapat en

verksamhet dit även yngre spelare från andra orter söker sig för att utvecklas, vilket är väldigt roligt, avslutar Patric Mossberg

Det har även resulterat i att flera duktiga etablerade spelare nu tycker det är intressant att ansluta till IF Viken.

Det jag personligen har funderat på under arbetet med denna artikel är hur det kan komma sig att Patric Mossberg är kvar i Åmål som fotbollstränare. Det arbete han har lagt ned och resultatet han nått är något utöver det vanliga.

Han har skapat en positiv

vinnarkultur och en plats dit tjejerna vill komma för att de trivs och har roligt. Atmosfären som finns i och runt omkring truppen är smått unik idag, inte minst med de begränsade resurser och det förhållandevis lilla upptagningsområde klubben har när det gäller spelare.

Om jag skulle säga detta till Patric skulle han slå ifrån sig och säga att han inte är ensam och att det är flera som är med och jobbar med detta. Det har han rätt i, till viss del, men ingen är i närheten av det engagemang och den energi Patric lägger på detta.

Som avslutning kan jag nämna för er som inte gästat en av Viken-damernas hemmamatcher på några år, gör det. De spelar en riktigt bra fotboll och som vi nämnt tidigare, det är ett starkt hemmalag med en okuvlig inställning.

Tony Berg

Lofoten

Nordens pärla?

Nej, man kör inte över kanten på bron. Det ni ser här är den berömda Atlantergavsveijen.
Foto Maria Olsen

Bildtext ovan vänster: Norge är förunderligt vackert.
Nedre vänster: Besöker ni Henningsvear är Kaviarfabrikken ett måste. Till höger: Att besöka Norge är att se mycket tunnlar och berg. Foto: Maria Olsen

Under sommaren som gick gjorde jag och Terje vår livs resa. Till ett ställe som vi drömt om i många år. Lofoten. Man skulle ju kunna tro att allt är Lars Lerins fel, men vi har faktiskt sneglat på denna lilla pärla i ett antal år.

Är det Lerins fel ändå?

Ja, självklart var det ju Lars Lerin och programmet "Lerin på Lofoten" som knuffade oss över kanten och gjorde att vi bestämde oss en gång för alla. Programmet var som en ren

turistbroschyr över allt som finns att se, och allt som finns att göra. Och inte enda gång kände vi att vi inte ville göra resan. Tvärtom. Trots att det är en destination som ligger en bra bit från Åmål.

Vi har några personer i vår omgivning som varit på Lofoten, så vi började att prata lite med dessa resenärer. Är det värt det? Är det inte lite långt att åka? Vilken väg åkte ni? Hur många övernattningar gjorde ni längs vägen?

Inte enda person sade något negativt om den långa resan. Tvärtom. "Kör längs Norges kustväg." "Passa på att se Saltströmmen". "Ni får inte missa

Atlantehavsveijen.” Och så vidare. Så istället för att minimera vår resa gjorde vi precis tvärtom. Vi utökade den.

Och ett jättebra tips till er andra som funderar. Gör er rutt i Google Maps och spara ned den.

Guld! Vi hade alltså med oss resan i realtid i mobilen. Tack vare att rutten låg där färdig att titta på gjorde detta att vi kunde hitta nya utflyktsmål efter vägen.

Våra boenden Efter att ha konsulterat våra Lofotenvänner lade vi upp en tänkbar och trolig rutt till Bodö med fyra övernattningar längs Norges kust. Från Bodö skulle vi sedan ta färjan över till Lofoten.

På hemvägen tänkte vi klämma hela rutten hem till Åmål på tre övernattningar.

Efter lagd rutt funderade vi på hur många mil vi skulle kunna orka köra per dag. Vi trodde att ungefär 40 mil dagligen skulle kunna vara rimligt, med många stopp för att sträcka på benen. Därefter började vi kika på boenden. Eftersom vi insåg att vi skulle komma fram sent på kvällen och åka tidigt på morgonen därpå så tittade vi på enklast tänkbara boende. Vi skulle ju inte vara på platsen i så många timmar. Alla boenden var med ett gemensamt kök.

Sjoa Gjestehus & Vandrerhjem utanför Otta Har

En av resans hlydpunkter, att få se havsörn..

Foto: Terje Olsen

ni hört talas om "Rafting i Sjøa"? Vi vet var det är nu. Rafting kallas på svenska för forsränning. Och här hade man alla möjligheter. Det var ordentlig fart på forsen. På boendet fanns kanoter, våtdräkter och flottar precis överallt. Det var en mängd nationaliteter här, och det var lite hippie-känsla över stället. Men jag förstår även att det är ett mecka för forsränning. Vi var dock inte här så länge. Käk, och sedan i säng för att ta nästa etapp, vilket skulle bli den längsta för oss på Norgesidan.

City Living Schöller Hotell i Trondheim Jag har alltid velat se Nidarosdomen. Etapp två till Trondheim

var på över 50 mil och tyvärr var kyrkan stängd när vi kom fram. Men alltså, även utsidan på denna kyrka var helt fantastisk. Jag förstår varför det är ett populärt och välbesökt utflyktsmål. En imponerande kyrka.

Hotellet vi bodde på låg väldigt centralt, vårt besök sammanföll med en helg – så vi kan intyga att nattlivet är intensivt om det är det man efterfrågar. Vi sov inte många minuter.

Tredje natten tillbringades på Sandvik Gjestegård utanför Mosjøen. Här började vi få en känsla för Norges vackra natur. Det hade vi i och för sig haft sedan Lillehammer, men här upplevde vi stor-

Överst till vänster: Ett besök på Reinebringen är ett måste.
Överst i mitten: Båtresan till Lofoten är magisk.
Överst till höger: Henningsvaer, ett underbart ställe.
Panoramabilden nedan: Är du surfare? Åt till Lofoten!
Foto: Maria Olsen

slagenheten på ett annat sätt. Ödsligt och vackert. Här kan vi också intyga att bromsar och fläckflugor har sitt högsäte. Fråga Terje.

Efter vår fotopromenad höll vi oss därför inomhus resten av kvällen.

Vi hade ursprungligen tänkt att när vi anlände till Bodö, skulle vi anpassa ankomsten så att vi kunde ta färjan direkt över till Lofoten. Tack och lov kollade vi med våra vänner som redan gjort resan. De tyckte att vi skulle stanna en natt här. Om ni åker till Lofoten, unna er en natt i Bodö. Det är så värt det. Vi bodde på Zefyr Hotel. Staden var full av energi och kändes som

en liten storstad. Invånarantalet är cirka 56 000. En stad att återvända till.

Fish factory – The real Lofoten experience, Ballstad Lofoten Här bodde vi fem nätter. Vår huvudsakliga vistelse alltså. En privatägd gammal kontorsbyggnad i Ballstad, en timmes tripp från färjan. Att leva på Lofoten är definitivt inte billigt. Första dagen tog vi en pizza, en sallad, öl och ett glas vatten, samtidigt som vi blev 750 kronor fattigare. På Lofoten hade vi därför valt att bo med delat kök och badrum. Vi skulle ha med oss matsäck på dagen, och på kvällen laga maten själv. Köket på boendet var kanon-

bra. Noga uppdelat med var man skulle förvara sina saker, med egna hyllor. Samtidigt stod boendet för kaffe och faktiskt fri möjlighet att tvätta sina kläder. Det var ett fräscht boende. Att 8 personer skulle dela en toalett och en dusch det fick man helt enkelt leva med. Så långt är allt väl. Men vet ni vad Lofoten också är känt för? Midnattssol. Här sker de mest fantastiska ned och uppgångar av solen. Det innebar att några av våra medresenärer på boendet hade en helt annan dygnsrytm än några av oss andra. Och typ noll känsla för att ta hänsyn. Vi kan säga såhär – herrskapet Olsen var inte direkt utsövda efter sina fem nätter på Fish

Factory. Fast det är ju precis så det är med boenden. Det är ett vågspel. Och sina medspelare rör man inte alltid över.

Abisko Gueshouse & Activities, Abisko Vårt boende i Abisko var även det självhushåll. Det finns inte många boenden i Abisko. Detta är ett av dom. När vi anlände kände vi att det var lite för spartanskt, men jag tror att det beror på att vi vid detta laget var otroligt trötta på att dela toaletter (i skiftande skick) och kök med människor. Så i Abisko tog vi en promenad, käkade kvällsmat och sedan var det sängen som gällde.

En liten bit att åka från Abisko till Luleå, men där checkade vi in på Best Western Savoy. Underbart. Jag tror att duschen här är den skönaste dusch jag haft i hela mitt liv. Man uppskattar sådant man normalt tar för givet. Och Best Western Savoy kan varmt rekommenderas. De hade en genuin prägel och ett fint miljötank.

Det blev Best Western även i Sundsvall. Vid detta laget ville man ju bara hem. Även detta hotell var grymt trevligt. Det var en gammal prägel på hotellet, lite känsla av gammalt Stadshotell. Även här var det otroligt skönt med egen dusch och egen toa. Och en

frukost färdig att äta. Så himla gott.

Men hur var resan då?

Alldeles underbar. Vilken natur! Vi har nog tusentals bilder bara på berg, som inte betyder något för någon annan än oss två. Det går helt enkelt inte att få fram storslagenheten i naturen. Vi har försökt komponera bilderna så att man ser storheten, men det är omöjligt att få fram hur mäktigt det är. Vi har resonerat som så att vi får bevara resan inne i själen. Och det har vi gjort! Skulle vi göra om den? Utan tvekan!

Så här kommer några bra tips på besöksmål på vägen till Lofoten: Åk kustvägen!

Stora bilden: Den berömda fotbollsplanen i Henningsvaer.

Foto: Terje Olsen

Bilden ovan: Rafting i Sjoa. Det är bara att paddla på.

Foto: Maria Olsen

Vi valde medvetet en längre väg upp till Bodö, och åkte längs hela Norges kust. Ja, det blir några mil extra i bilen, men det är så värt det. Norge är jättebra på att ha rastplatser med jämna mellanrum. De är ofta vackert belägna, och med en camping, restaurang och ibland något vattenfall i närheten. Vi hade med oss egen fika. Men det där bestämmer man ju själv.

Ålesund, åk den vägen. Det är smärtsamt vackert här. **Trondheim**, allmänbildningen ni vet, den vill till Trondheim för att se bland annat Nidarosdomen.

Atlantehavsveijen är speciell, där ser man den berömda bron som mynnar ut i "ingenting". Ett känt

turistmål. Här kan ni få kriga lite om parkeringsplatserna. Men vackert är det.

Norge är så bra på att hylla speciella platser. Polarcirkeln på Norgesidan är fantastisk. Ett stort café, souvenirer till rimliga priser, turistinformation. Utanför själva cafét finns ett minnesmärke och ett stort område med stenrosen som är hänförande. Samt en stor parkering med informationstavlor om stället och dess vandringsleder. Hit åker jag gärna tillbaka.

Saltströmmen är världens starkaste tidvattenström, den flyter mellan öarna Knaplundøya och Straumøya

Överst till vänster: Bodö, denna lilla norska pärla Bilden till höger: Utsikten från vårt boende i Ballsstad Foto: Maria Olsen
Nedre bilden till vänster: Lapporten, en otroligt häftig syn.
Foto: Terje Olsen

ungefär tre mil söder om Bodö. Häftig, och så spännande att se. Det finns en stor parkeringsficka precis innan bron över Saltströmmen, så därifrån ser man strömmen utan problem.

Bodö är ett ställe med hjärta. Mycket att se, och mycket att göra. Och här finns världens allra godaste hamburgare på ett ställe som heter Burgasm.

På hemvägen besökte vi Narvik. Återigen pratar vi om att förvalta vår allmänbildning, och andra världskriget som Norge dessvärre drogs in i. Alla borde därför se och besöka Narvik.

Vad finns det att göra på Lofoten?

Vi var inte mycket på vårt boende, utan vi ville uppleva så mycket det bara gick under de dagar vi var där. Där finns massor att göra, och här kommer ett axplock med tips från oss.

Det första tipset är egentligen att inte åka i juli. Det är på tok för många turister då. Välj juni istället. Henningsvaer är en urgullig liten fiskeby. Det var här

som Lerin och gänget spelade fotboll på Lofoten, på en av världens nordligaste fotbollsplaner. Det kanske inte är världens nordligaste fotbollsplan, men det är helt klart en av de häftigaste. Hela byn är genuin med små butiker. Här finns stickade tröjor, ett konstnärskollektiv, Trevarefabrikken, som även har ett kafé och Kaviar Factory art gallery. Det ligger också fint vid

vattnet, och är ett utflyktsmål som jag tror att man gärna återvänder till. Här finns även möjlighet att gå kurser i bergsbestigning.

Solvear är centralorten i Nordland. Här finns också en flygplats om du väljer att flyga hit. Här finns Solveargeita som är en berömd bergstopp. Namnet har toppen fått eftersom berget ser ut som två horn.

Ovan till vänster: Ålesund är magiskt!
Ovan i mitten: Saltströmmen, otroligt häftigt att se.
Överst till höger: Vår första vy av Lofoten. Vackert!
Panoramabilden nedan: Reinebringen, överlever man klättringen upp är det värt det
Foto: Terje Olsen

Man kan bestiga denna topp, men det är inget jag rekommenderar. Det är en mysig stad som förtjänar ett besök. Mycket på grund av sin närhet till vattnet.

Vi hade ursprungligen tänkt oss göra en valsafari vid vårt besök på Lofoten. Vi gillar ju att fota, så vad vore häftigare än att se en val på riktigt? Och val finns det ju gott om i dessa trakter.

Fyra dagar innan vi åkte ställdes denna utflykt in på grund av maskinfel på båten. Först var besvikelsen stor, men sedan var det bara att ta nya tag. Efter att vi kikat runt ett tag så bestämde vi oss för att ta en båtutture till Trollfjorden, tack Lars Lerin för tipset i tv-

serien. Vi hade nog inga förväntningar alls på denna tripp, helt enkelt för att vi inte visste vad som väntade oss. Man hade bra guider som lade informationen på helt rätt nivå. De visste vad turisterna ville se, och gjorde stopp med båten på strategiska ställen.

Ett av dessa ställen var på en ö där man kunde se havsörnar. Det var nog något av det mäktigaste vi sett, och uppvägde den inställda valsafarin med råge. Innan dagen var slut hade vi sett 12 havsörnar. Jag är fortfarande helt uppfylld av att ha varit med om detta. Båten styrdes också in i Trollfjorden vilket var mäktigt, men det vi tog med oss från denna utflykt var synen

av alla havsörnar.

Reinebringen var en utflykt som skulle kunna få ett alldeles eget reportage. Mitt livs bästa och värsta upplevelse i en och samma utflykt. När man visar bilder från Reinebringen brukar folk nicka igenkännande.

Det är en av de vyer som är mest känd från Lofoten. Det är också ett av de mest välbesökta utflyktsmålen. I juni 2024 gjorde 41 000 människor vandringen upp till toppen. Klättringen uppför berget är 448 meter på 1 974 trappor byggda av sherpas. Stigen upp till toppen är ungefär 1 100 meter.

Stigningen och vandringen är alltså ordentligt brant. Jag har läst på lite och klättringen anses vara måttligt svår. Protest! Det här är också en vandring som man ska ha respekt för. Varje år sker dödsolyckor här.

Om man har anlag för svindel eller har dålig kondition, ska man nog överväga att inte göra denna utflykt. Den är ordentligt krävande. För oss tog klättringen upp till bergskammen två och en halv timme, och för min del hade den inte kunnat göras snabbare. Väl uppe på toppen bör man vila en stund, och ta tiden till att se sig mätt på den otroliga vyn. Den tar andan ur en. Vi vilade över en timme på

toppen, och det behövdes för att orka med klättringen nedför berget.

Vi hade blivit tipsade om att vila före nedstigningen, och det är vi glada för att vi gjorde. Klättringen nedför var nästan jobbigare än uppför. På ben som skakade av mjölksyra blev klättringen ytterst kännbar. Ska du göra denna utflykt är ett tips om att testa mindre

klättringar före denna, för att känna på hur det är.

Ett misstag vi gjorde var att inte ta med oss tillräckligt med vatten och näring, eftersom vi inte ville ha för mycket att bära på. Big mistake. Kroppen behöver näring. Ska du göra utflykten? Absolut. Du kommer att få vara med om en av de mest hänförande upplevelserna i ditt liv.

Bilden till vänster: Atlanterhavsveijen sedd från ovan.
Överst till höger: Lofoten Links golfbana är ett måste-besök.
Nedre bilden till höger: Klättringen till Reinebringen jobbig,
men utsikten är magisk

Foto: Terje Olsen

Lofoten links är världens näst t nordliga golfbana. En av de häftigare upplevelserna i mitt liv. En golfbana som omsluts av Atlanten på ena sidan, och bergsmassiv på den andra. Ni kan tänka er hur häftigt det är. Nu spelade jag inte själv utan var bara med och fotade. Fast det var trots det otroligt häftigt. Är ni golfare? Spela här!

En annan rolig grej med denna golfbana är att eftersom man har midnattssol kan du spela och boka tider i princip dygnet runt. Ingen trängsel här alltså.

Är det möjligt att surfa på Lofoten? Jajemen, och Undstad och Flakstad anses till och med vara några av de bästa ställen för kallvattensurfing i världen. Något som förvånade mig. Vi hade planerat att åka till Undstad som är den större och mest kända surfar-beachen på Lofoten. Tidsnöd efter utflykten till Reinebringen gjorde att vi valde Flakstad istället.

Jag måste erkänna att besöket här var häftigt. En stor härlig beach med ordentliga vågor omsluten

av bergsmassiv. Hela energin här andades surfing. Flakstad har även en camping, så det är lätt att stanna här och slå upp ett tält, eller stanna med sin husbil. Jag rekommenderar verkligen ett stopp här. Det blev som alla förstår ingen surfing, dock ett bad. I mycket kallt vatten.

Reine är en liten pärla likt Henningsvaer. Jag tror inte att man behöver någon speciell destination för sin utflykt hit. Åk hit och njut av den färggranna synen från vatten, fiskestugor och alla berg. Det tar andan ur en.

Något som man får vänja sig vid när man åker i Norge är alla får som går ute och promenerar helt vilt.

Vilket är otroligt charmigt, men när man får se några ligga i vägrenen i en tunnel får man lite hjärtsnörp!

Vad gjorde ni på vägen hem genom Sverige?

Vi hade pratat mycket om vad vi ville se och göra nu när vi ändå var så långt norrut i både Norge och Sverige. Jag hade en gammal dröm om att få se Högakustenbron. Vi ville båda se Lapporten. Därför togs rätt snabbt beslutet att åka genom Sverige hem från Lofoten. Så här kommer några av våra omdömen om Sverigedelen av resan.

Efter att ha sett bilder av Lapporten på tv var jag rädd att missa den om jag skulle vara ouppmärksam.

Inget kunde vara mer fel. Det går inte att undgå att se denna bergsskreas u-formade fjälldal. Punkt. Den är stor och syns tydligt. Vi var på genomresa och gick inte i nationalparken, utan nöjde oss med att fotografera bergsmassivet. Den ses allra bäst från vägen, eller från Björklidens golfbana. Det är en pampig syn, missa inte detta.

Kiruna blev en häftig bonus på resan. Jag trodde inte att jag skulle vara så intresserad av staden, men efter att ha sett filmen "Avgrunden" med Tuva Novotny insåg vi att ett besök i Kiruna behövdes.

Filmen handlar om ett gruvras som hotar att utplåna

hela Kiruna. Och är en riktigt bra svensk action- och katastroffilm.

I verkligheten är det så att Kiruna behövde flytta till en ny stadskärna på grund av att man bryter järnmalm på över 1 000 meters djup och detta underminerar marken under Kirunas samhälle.

Detta väckte förstås vår nyfikenhet. Så vi har nu varit i Kiruna och även besökt dess nya centrum. Vi passade på att äta frukost i Kirunas skidbacke Loussavaarabacken.

Förutom att mackan smakade bra härifrån och hade utsikt över den mäktiga naturen, såg man även LKAB:s

Ovan: Att få äta frukost i Kiruna är aldrig fel! Mellanbilden till höger: Polarcirkeln på Sverigesidan? En skylt. Nederst till höger: Ishotellet i Kiruna – check!

Foto: Maria Olsen

gruva. Att se den var en häftigare känsla än vi trodde.

Högakustenbron var årets jaha. Efter att ha imponerats av Norges förmåga att förvalta sina utflyktsmål trodde vi att här skulle vi imponeras, samt även ha möjlighet att stanna och få läsa och ta del av historien kring denna bro. Nix.

Det som väntar turisterna här är en rastplats precis före bron. Och ja...That's it. Vi blev båda två besvikna eftersom vi förväntat oss och få uppleva mycket mer. Det är en bro. Inget mer. Så nu har vi sett

Högakustenbron, men det kändes som en axelryckning. Tyvärr.

Skulle vi göra något annorlunda?

Med tanke på vad vi vet nu efter resan finns det några saker som vi kanske skulle gjort på ett annat sätt.

Vi valde att bo ungefär mitt på Lofoten för att ha lika nära åt båda riktningarna. Det var ett helt korrekt sätt att tänka. Men om vi skulle göra resan igen skulle vi nog börja i söder och bo någon natt, och sedan för-

Överst till höger: Høga Kustenbron. Ja, nu har vi sett den.

Foto: Terje Olsen

flytta oss norrut varje natt. Detta för att kunna utforska hela Lofoten portionsvis. Lite masigare med packning och så vidare, men det uppvägs av att man sitter kortare tid i bilen.

Så om vi skulle göra om resan igen skulle vi nog välja detta upplägg.

Nästa gång kommer vi att åka över Norge både dit och hem. Det finns flera anledningar till det. Norges storslagna natur är en anledning, men man tar tillvara sina utflyktsplatser på ett helt annat sätt än i Sverige.

Polarcirkeln är ett sådant ställe. I Norge hur stort som helst med både shop, cafeteria, vandringsleder och minnesmärken. I Sverige? En blå trafikskylt fylld med klistermärken vid en parkeringsficka. Det var allt. Skärpning Sverige. Var lite stolt över vad vi har!

Däremot skulle jag otroligt gärna göra om denna resa. Har man en gång blivit biten av polarbacillen vill man aldrig bli av med den. Jag lovar.

Maria Olsen

*Ett kraftfullt utslag från en
av deltagarna i Forsbacka
Open by Folksam.
Foto: Terje Olsen*

Forsbacka Open

tillbaka som tävling

Forsbacka Open var tillbaka som tävling efter många års frånvaro, nu med tillägget "by Folksam". Denna gång som en deltävling i Cutter & Buck Tour.

Cutter & Buck Tour är den högsta nivån av proffstävlingar för herrar i Norden. Här får golfspelare från flera länder möjlighet att tävla, utvecklas och spela sig vidare till de högsta nivåerna i Europa. Touren har 15 deltävlingar och de fem högst rankade spelarna i slutet av säsongen erhåller spelrättigheter på European Challenge Tour, undertouren till DP World Tour, nästkommande säsong.

Vinnaren Jesper Sandborg med Forsbacka GK:s ordförande Roland Järnberg.

Foto: Terje Olsen

Arbetet med tävlingen började redan för två år sen då det blev klart att Forsbacka Golfklubb skulle stå värd för en av deltävlingarna. Allt från frivilliga som behövs under tävlingen till att få banan i toppskick för proffsen som kommer för att spela och en bana i toppskick fick de.

154 spelare kämpade under tre dagar, eller två visade det sig. Två kvalificeringsrundor där de 45 bästa tog sig till finalspelet på fredagen. Det krävdes -3 för att få spela sista rundan.

Bäst var Jesper Sandborg från Landeryds GK utanför Linköping som gick Forsbackas trixiga bana på 64 slag, (-8) nytt banrekord från vit tee. Andra rundan landade han på 68 slag (-4).

Totalt -12 efter två dagars spel. Noterbart är att danska Jacob Worm Agerschou från Stensballegard Golfklub tangerade det nys slagna banrekordet -8 på torsdagen.

Fredagen spelades i så kallad ledarboll där de bästa går ut sist i startfältet och Jesper hade en ledning på tre slag före Oliver Gillberg, Asker-

Restangens uteserveringen var välfylld av besökare och spelare under Forsbacka Open.

Foto: Terje Olsen

Några hyrde den flytande bastun och kunde följa spelet från sjön på hål 15 till 18.

Foto: Terje Olsen

Förutom vinsten så satte Jesper Sandborg ett nytt banrekord för Forsbacka med 64 slag (-8) Här flankerad av tävlingsansvarige Roger Karlsson.

Foto: Terje Olsen

På torsdagen tangerade Jacob Worm Agerschau banrekordet på -8.

Foto: Terje Olsen

sunds GK och Alfons Bondesson från Kungsbacka GK. Efter tre spelade hål hade Oliver och Alfons plockat in två slag av försprånget som Jesper hade och detta med att göra tre raka birdies! Efter hål fem var Oliver ikapp Jesper så spänningen var total. Men då satte vädergudarna stopp för vidare spel.

Regnet öste ner och efter 45 minuters paus tog tävlingsledningen beslutet att avsluta finalrundan. Detta innebar att torsdagens resultat blev slutresultatet med Jesper som 1:a på -12, tre slag före Oliver och Alfons som delade på andraplatsen tillsammans med Christian Jacobsen och Hugo Townsend. Bästa amatör blev Alfons Bondesson på -9

Den totala prissumman som de spelade om var 500 000 kronor och Jesper fick 90 000 av dessa men det viktigaste för honom var nog rankingpoängen som kan göra att han får det attraktiva spelrätten på Challenge Tour. Just nu ligger han på sjätte plats.

Forsbacka GK hade med tre

Forsbackas Markus Enoksson
slår ut på håll 18.
Foto: Terje Olsen

Ingen birdie denna gången..
Foto: Terje Olsen

spelare, Marcus Kjellin, Markus Enoksson samt pron på Forsbacka Kristoffer Karlsson. Ingen av dem kvalade in till avslutningen på fredagen. Bäst blev Kristoffer på -1 efter två rundor, Kjellin +7 och Enoksson +8.

Tidigare Forsbackaspelaren Felix Jordansson slutade på par, 144 slag och ej heller han kvalade in till slutrundan.

En stor eloge till alla frivilliga som ställde upp och jobbade för klubben i detta stora evenemang, 57 stycken som tog hand om allt från parkeringsvakt, rangeansvarig, starters, forecaddies och mycket annat som gjordes under veckan som tävlingen pågick.

Tävlingen återkommer glädjande nog nästa år igen och förhoppningsvis har klubben skruvat ytterligare på arrangemanget så att tävlingen kan återkomma fler år.

Terje Olsen

Trender för hösten

Denna säsong bjuder på en härlig blandning av tidlöst och klassiskt, med inslag av lekfulla detaljer och spännande texturer & material. Färgerna är jordiga, gärna bruna och grå nyanser, men med inslag av sprakande rött eller djurmönster som detalj.

Vi ser mer och mer att hemmets trender går hand i hand med trenden för vår garderob. Kanske beror det på att vi alltmer satsar på hållbarhet, både vad gäller material och färger. Det trendiga, men även det personliga får vi in genom detaljer.

I höst ser vi gärna vaser i färgat glas, skulpturer och prydnader i en handgjord-look fortsätter (gärna matta ytor såsom lera och keramik) och mönstrade textilier i form av tex kuddfodral, pläddar eller varför inte en väggbonad eller inramad som tavla.

För din outfit däremot handlar det mer om *hur* du stylar den – exempelvis genom

Foto: Selected Femme

att ställa upp kragen på skjortan, knäppa skjortan snett, använda lager-på-lager eller addera en rosett-brosch på din kavaj så är du helt med i höstens trender.

Kollar vi på de stora modehusen som styr trenderna på catwalken så kan vi se några saker som är särskilt hett för hösten.

Handstickat

Stickade plagg i olika former – koftor, ytterplagg och stora halsdukar. Oavsett så ska de gärna ha en uppförstorad silhuett, gärna i en handstickad look och mycket fokus på detaljer såsom stora kragar och luvor.

Kragen i fokus

Oavsett om vi pratar om ytterplagg, skjortor eller stickade tröjor så är stora och synliga kragar grejen i höst.

Omsvept

Varje år när hösten kommer vill vi ju gärna mysa runt i stickade tröjor och stora rejäla halsdukar, men denna höst är den stora halsduken säsongens it-accessoar. Trenden är att svepa den om sig på kappan, inte bara knyta – och absolut inte lägga för mycket tid på att ordna den perfekt. Knepet är att den ska se sådär avslappnat omsvept ut.

Lager på lager

Att bära lager-på-lager är också något vi ser mycket av i höst. Och för att vara helt med på trenden ska även detta stylas lite mer avslappnat och mindre perfekt, gärna genom att knäppa skjortan snett eller att bara låta ena delen av kragen hänga fram under tröjan.

Foto: Cazandra Hagström

Mönster

Djurmönster som leopard är något ni säkert redan sett endel av, men i höst är det hetare än någonsin! För en mer vågad look är det helrätt att bära det från topp till tå, men för en mer diskret locka kan du addera det i form av detalj såsom väska eller rosett.

Detaljer

Att markera midjan med ett bälte, addera en rosett i håret eller som brosch på din tröja, krom som inredningsdetalj och smycken som syns – gärna stora och vågade.

För att knyta ihop säcken kan vi säga att hösten kommer innebära härligt jordiga toner följt av en lekfull styling som pricken över i!

Tillsist vill jag bara tillägga att trender är en kul grej, men jag tycker inte att vi ska stirra oss blinda på dem - utan låta dem vara en kul grej att inspireras av. Ta med det du gillar och hoppa över resten! Det är det hållbara som jag ofta pratar om och frågar du mig kommer det alltid vara det som vinner, men självklart tycker jag det är roligt att följa trenderna och ta med mig

Detaljbild på det nya tunna läderbältet med gulddetalj som kommit in till butiken. Att markera midjan med ett bälte är något vi ser mycket i höst, vare sig du använder bältet i byxan eller ovan kavajen så är det en trendig accessoar!
Foto: Cazandra Hagström

Emma är en av de tjejer som jobbar hos ByCazandra, i butiken på smögen. Här på bild ser hon på sig en nystickad alp-packtröja som kommit in för hösten.
Foto: Emma Carlander

det jag gillar in i de nya säsongerna. Vad gäller denna höst kommer jag att bära gosiga stickade tröjor (som jag förövrigt älskar varje höst) med stora kragar, trenden med att styla skjortor låter kul och att svepa om mig en stor mysig halsduk låter som något jag kommer älska!

När jag skriver detta har jag nyss kommit hem från modeveckan i Köpenhamn, så jag tänkte att jag även vill bjuda er på lite sneak peak inför våren 2025.

Vi kommer se mycket gröna toner, gärna lite dova och dämpade nyanser av olivgrön. Material såsom skönt svaltt linne, gärna tillsammans med glansigt silkiga tyger.

Trenden för våren blir även endel marinblått, gärna med klassiskt smalrandig tröja till ett par sköna chinos. Även våren bjuder på inslag av rött, men det blir betydligt mer fokus på det dova gröna i kombination till ljusa beige-vita toner. Broderat och hålbroderat på både blusar och kjolar, mönster såsom prickigt och randigt, och framförallt så fortsätter vi att se mycket set, matchat både tillsammans och var för sig.

Mer om våren kommer vi prata om längre fram, men först ska vi njuta av härligt krispig höstluft, lövens vackra färger, nya roliga sätt att styla våra outfits och massor med levande ljus och mysiga hemmakvällar.

Cazandra Hagström

Lennart "Kral" Andersson

med förflutet i klubbar som Brage, Ljungskile, Oddevold, Motala och i Sierra Leones fotbollslandslag har lämnat bänken och delar nu med sig av sina åsikter om fotboll och lite annat i Baretta Magazine.

Världens största ungdomsturnering i fotboll

I detta nummer tar Kral en liten närmare titt på ungdomsfotboll och världens största turnering för ungdomar – Gothia cup.

Gothia cup är världens största fotbollsturnering för ungdomar. Cupen är även känd som världsungdomscupen, är en årlig turnering som äger rum i och runt Göteborg under en vecka i juli.

Sett till antalet deltagare är det världens största fotbollsturnering för ungdomar och ett av de mest betydande evenemangen globalt sett. Varje år samlas omkring 50 000 unga spelare och deras ledare för att delta i turneringen. Totalt finns runt 80 nationer representerade varje sommar.

Genom åren har 1 200 000 unga spelare från 149 länder deltagit, vilket gör det till en verkligt global händelse som låter talanger från vitt skilda bakgrunder träffas och spela matcher motvarandra, och kanske bli vänner för livet.

Första upplagan av Gothia cup arrangerades 1975 med Gais och BK Häcken som värdklubbar med tidningen Arbetet som medarrangör. Namnet Gothia kommer från det antika latinska namnet för området som idag motsvarar Götaland. Folket i regionen kallades för gother eller på svenska götar. 1981 valde både Gais och Arbetet att lämna samarbetet kring Gothia cup, sedan dess har BK Häcken

stått som ensam ägare och arrangör. När Häcken tog över på gen hand skedde också förändringar i organisationen. Dennis Andersson anställdes som ansvarig för turneringen, en roll han fortfarande innehar.

1984 debuterade Academia Tahuichi från Bolivia. Deras spelstil var något helt nytt för publiken och intresset var enormt. Det blev så populärt att Tahuichis avslutande matcher fick spelas på Gamla Ullevi. Under de kommande tio åren nästan prenumererade Tahuichi på segern i klassen för 16 åringar. 1989 mötte de Hajduk split från forna Jugoslavien i finalen på Nya Ullevi och satte då publikrekord för ungdomsfotboll i Sverige med 18 570 åskådare.

2003 översteg antalet besökare i samband med Gothia cup 50 000 och turneringen fick utmärkelsen Sveriges viktigaste evenemang.

I somras spelades den 48:e upplagan av Gothia Cup. Det gjordes över 21 000 mål på 142 olika planer.

Det har passerat många blivande stjärnor genom Gothia cup under åren. Ett litet axplock av spelare som sedan blivit stora internationella stjärnor är Xabi Alonso, Kosovare Asllani, Julio Baptista, Dejan Kulusevski, Hanna Ljungberg, Kim Källström, Emmanuel Adebayor, Andrea Pirlo, Caroline Seger och Ze Roberto.

STRANDCAFÉT ÅMÅL PRESENTERAR STOLT

DET LEGENDARISKA ÅMÅLSBANDET

DE ÖKÄNDA EKVILIBRISTERNA

GEIR WESTBY BAND

GÄST KVÄLLEN TILL ÄRA ÄR **FAT BULL**

MELLAN BANDEN UNDERHÅLLER DJ **JANNE LINDGREN**

INVIGNING & DOP AV FLOTTEN

Vi bjuder barnen på hamburgare, korv & dricka i samband med invigningen

LÖRDAG 31 AUGUSTI

17.00 INVIGNING & DOP AV FLOTTEN

18.00 SAINTS UNDERHÅLLER

19.00 DJ JANNE LINDGREN

20.00 GEOR WESTBY BAND & FAT BULL

Strandcafét

GRILLEN ÄR TÄND, ÖLEN ÄR KYLD OCH HUMÖRET PÅ TOPP • SAINTS T-SHIRT FINNS ATT KÖPA PÅ TVÅ TRYCKARE I ÅMÅL

*Blue Benders fikk snabbt
med sig publiken.
Foto: Terje Olsen*

Osäker framtid för Åmåls Bluesfest

Sedan starten 1992 så har det nu varit totalt 32 bluesfester. Den har alltid infunnit sig den andra helgen i juli och i år inföll den 11-14 juli.

Som sig bör invigdes årets bluesfest av Åmåls bluesförenings ordförande, Åsa Lundequist i Kulturmagasinet. Första band att spela på årets bluesfest var The Lowdown Saints och de fick verkligen igång publiken med sin musik. Man förstår varför de är anlitade att sköta om jams scenen nere vid terminalen på fredag och lördag. Det blev ett tryck i lokalen som anstår en bluesfest.

De följdes upp av Hot Dog Taylor och The Blue-tonics som fortsatte i samma stil, fullt ös.

Senare på torsdagen startade Manco & his Blue Invitation, Blues Nite och där värmländska Alabama Lovesnakes med Claes Nilsson tog över för att avsluta kvällen. Tyvärr var känslan att tidigare års publiktillströmning inte alls uppfylldes i år.

Fredagen startades av Erica Baier i Kulturmagasinet och hon fick verkligen igång de som kommit för att lyssna. Hon avlöstes av Fredrik & Puritanerna som hade en hemlig gäst och det var ingen mindre än Roffe Wikström. Han var med och spelade på två låtar varav den ena, Rättvisans röst, släpptes på Spotify samma dag. Spelningen i Gamla kyrkan blev med andra ord första gången man kunde höra låten live. Sist ut på fredagen i Gamla kyrkan var Bert Deivert

som med mandolin och gitarr framförde blues en blandning av country, folkmusik och blues, uppbackad av bandet Copperhead Run var ett mycket uppskattat inslag i årets bluesfest.

Lördagens spelningar i Kulturmagasinet började med The Moonlight Riders. De är också ett exempel på att tillväxten på den svenska bluesscenen existerar. Ett ungt band som spelar blues, rock, och funk och deras musik och uppträdande gick hem hos den stora publiken i Gamla kyrkan. Wilmer Ilonen föräddes dessutom med årets Junior Blues Prize.

De kommer från Stockholm och består av Wilmer Ilonen, gitarr och sång, Jim Bauer, gitarr, Otto Löffström, bas, och Elias Larsson, trummor.

Fried Okra från Danmark var en ny bekantskap för många i Åmålspubliken och de som var på plats insåg att dansk blues inte bara är Torbjørn Riisager.

Avslutningen i Gamla kyrkan på lördagen stod JimBo för. Bo "Mr Bo" Carlsson, gitarrist och sångare samt Jim Ingvarsson, trummor har varit på den svenska bluesscenen sedan tidigt 1980-tal. Jim har varit trummis med bland andra Sven Zetterberg, The Bluebirds, Mönsterås Bluesband och Marino Valle. Mr Bo är känd från bland annat Mr Bo Blues Band, Mr Bo & The Boosters, Mr Bo & The Voodooers.

Gatubluesen som numera består av tre akter höll till på Gågatan, Fisketorget och Torget. De som kunde avnjutas på gatubluesen i år var Homesick Mac som

Robert Finley var en av bluesfestens höjdpunkter.

Foto: Terje Olsen

Wilmer Ilonen fick mottaga årets Junior Blues Prize med ett stipendium på 4 000 kronor, munspel från Lee Oskar och en resonatorgitarr från Ortega Guitars.

Foto: Terje Olsen

är välkänd av Åmålspubliken, Geir Westby Band som drog storpublik till sina spelningar på Gågatan och Fisketorget. Nykomlingen Moa Blücher med sin gitarrist Martin Forsmoo blev ett uppskattat inslag i stadsbilden. Moas inlevelse i musiken de framförde var upplyftande och smittsam, det gick inte att sitta still. Hennes sätt att få med sig publiken gjorde att man gick därifrån med ett stort leende på munnen. Hoppas vi får se och höra henne fler gånger på Åmåls Bluesfest för sjunga, det kan hon Moa "I rather not" Blücher.

Ett efterlängtat event och stående inslag i bluesfesten är jammet som sedan ett antal år tillbaka finns vid terminalen. Området kring utescenen är välbesökt både fredag och lördag.

För att ett jam ska fungera så krävs det rutinerade musiker som håller i detta. Åmåls Bluesförening har lyckats att hitta sådana och anlitat The Lowdown Saints med Tommy Moberg som är Stockholms okrönte jam master. De år som de har varit ansvariga i Åmål har varit så uppskattat av publik, Åmåls Bluesförening och inte minst av de som går upp på scenen för att jamma. Det kan vara nybörjare såväl som rutinerade bluesartister.

De senaste tre åren har School of Blues, med de elever som valt att stanna kvar, fått möjlighet att gå upp på scenen och visa upp sig och detta har varit otroligt uppskattat av publiken.

Hoppas The Lowdown Saints får fortsatt förtroende för jammet.

Fredagens arenablues hade ett starkt öppningsnummer med inga mindre än Blue Benders.

Bandet består av: Samson Mirro, som med sin starka röst, känsla och framtoning gör att man känner förhoppning om att svensk blues kan leverera ett bra tag framåt. (Samson är barnbarn till Eric Bibb som de flesta besökarna på Åmåls Bluesfest känner till). Morris Malek Andersson och Edvin Öström, två gitarrvirtuoser som kan hantera sina gitarrer på ett sätt som ser så enkelt ut. Samspelet mellan dessa två smittar av sig på publiken och jublet vet inga gränser när de duellerar med sina gitarrer. Johan Sund, basisten som vet hur man hanterar en bas på bästa sätt. Han får dessutom sin beskärda del i rampljuset på scen vilket han tar tillvara på ett excellent sätt. Johan är även basist i Lisa Lystam Family Band. Oskar Boså, trummis i bandet och hans trumspel håller sig väl i toppskiktet i Sverige.

De har steg för steg tagit sig upp i hierarkin i landet, om det nu finns någon. Blue Benders representerade Sverige med den äran i European Blues Challenge i Braga, Portugal och kom på andra plats.

Edvin Öström fick Åmåls Bluesförenings Junior Blues Prize 2020, Samson Mirro fick det 2021 och Morris Malek Andersson 2022. De tog dessutom storslam på Blues Podden-galan, som hölls på

Erika Baier tog sig ut bland publiken i Kulturmagasinet.

Foto: Terje Olsen

Dan Magnusson var ledig från sommarens turné med Seasick Steve och spelade med Fat Bull i terminalen. Foto: Terje Olsen

Robert Finleys dotter, Christy Johnson, hade en fantastisk röst. Foto: Terje Olsen

Stampen i Stockholm i våras, med inte mindre än fem priser. Årets Band, Årets Album, Årets Gitarrist (Edvin), Årets Manliga Sångare (Samson) och Årets live-akt.

Jag har varit på flera av bandets spelningar det senaste året och berättat om dem för vänner och bekanta samt i sociala medier. Många har kommit fram till mig efter spelningen i terminalen och tackat mig för att jag har pushat för Blue Benders och att de var anledningen till att de köpte biljett i år. De var så tacksamma att de fick höra bandet live. Ni som inte var på plats, kolla deras turnéplan och se om ni kan ta er till något ställe där de spelar, det är värt det. Om inte lyssna på deras ep "Strike One" på Spotify.

Fredagen hade egentligen två publikdragare i Roffe Wikström och The Black Sorrows från Australien. Roffe gav järnet med sin blues som fick publiken att gunga och sjunga med i låtarna. The Black Sorrows blev den sena bokningen som räddade Åmåls bluesförening när Eli Paperboy Reed hoppade av årets bluesfest. De lockade många som tidigare inte varit inne i terminalen. Blues kan för många vara svårt att ta till sig. Med The Black Sorrows blir det istället ganska enkelt att fastna för. Det är blues med både lite pop- och rock-känsla och i en del låtar blir det även soul feeling och frontmannen Joe Camilleri tände publiken med sitt energifyllda sätt att vara på scenen.

Irländska Gráinne Duffy var för första gången inbokad på en bluesfest i Sverige, grattis Åmål, och

hennes rockiga blues gick hem hos den förhållandevis lilla publiken som var kvar efter att Roffe hade spelat.

Marino Valle Band klev på efter The Black Sorrows och återigen minskade publiken oroväckande i antal framför scenen. Marino Valle var den artist som i år fick Bluesfest Award och blev presenterad som Sveriges bästa soulröst. Inte ens Åmåls egen Fat Bull (Klas Kihlberg) lyckades att locka tillbaka publiken in i terminalen. Detta trots Dan Magnusson på trummor, Jimmy Östlund gitarr, Klas Dannäs bas, Edvin Dannäs keyboard och Stefan Seger munspel.

Lördagens spelningar i terminalen började med energiknippet Virginia & Skybenders feat. Delta Friends och följdes upp av Damer i Blues, Rita Engedalen och Margit Bakken från Norge. De hade även en utställning i Åmåls bibliotek om kvinnliga bluespionjärer som var välbesökt.

Sedan följde en amerikansk trippel mellan 20.00 och 23.00 med start av Canned Heat.

De var här i Åmål 1993 för första gången och många var förväntansfulla över deras återkomst till Åmål. Alla var nyfikna på vilka låtar de skulle spela och... jodå visst spelade de "On the Road Again" och "Going up the Country". Den enda originalmedlemmen som är kvar sedan slutet av 1960-talet är trummisen Fito de la Parra. Han var med när Canned Heat spelade på Woodstockfestivalen och han har spelat med många av bluesens stora namn. Canned Heat fyllde

Alabama Lovesnakes har varit med på ett antal bluesfester och levererar alltid bluesrock på hög nivå.

Foto: Terje Olsen

Bert Deivert & Copperhead Run gjorde ett fantastiskt set i Kulturmagasinet.

Foto: Terje Olsen

Det var gott om publik på Fisketorget när Geir Westby Band spelade på gatubluesen.

Foto: Terje Olsen

terminalen både på plattan och läktarna och de fick med sig publiken i både sång och dans.

Andra numret i den amerikanska trippeln var årets affischnamn, Robert Finley. Till sin hjälp hade han sin skönsjungande dotter Christy Johnson. Hans scenkläder bestod av en glittrig kavaj, boots och hatt med den amerikanska flaggan. Han uppmanade publiken flera gånger under sitt framträdande att leva här och nu och inte skjuta upp saker. Glöm inte era vänner, ring dem, håll kontakt med dem.

Trippeln fullbordades av yrvärdet Kat Riggins, en liten dam med en stor röst och ett energifyllt framträdande. Hon fick också publiken att sjunga och dansa och även undertecknad fick vara med på ett hörn och sjunga. Hon talade sig varm om Åmåls Bluesfest och kringarrangemanget School of Blues som bidrar till att säkra bluesens framtid. Hon uppmanade även publiken att peppa alla de frivilliga som arbetar med Åmåls Bluesfest som gör att den kan finnas kvar. Jublet visste inga gränser.

De sista terminalspelningarna gjordes av Trickbag med den oförtröttliga Tommy Moberg bakom mikrofonen och inte trummorna. Absolut sist ut var Arvika-bandet T-Bear & The Dukes som gjorde sitt yttersta för att få publiken att stanna kvar i terminalen.

Hur gick det då för Åmåls Bluesförening?

Förhoppningarna var att göra ett bättre resultat

än 2023 då föreningen gick back med cirka 300 000 kronor och tyvärr blir resultatet sämre i år. Den största anledningen är återigen publiktillströmningen till terminalen. Detta är föreningens största inkomstkälla men även evenemangen i Kulturmagasinet är andelen besökare för få.

Söndagens gospel lockade i år mindre än 150 betalande och det fungerar inte i längden.

Idrottsföreningarna vittnar om sjunkande antal campinggäster. En trolig orsak till detta var det dåliga vädret på onsdagen. Många ringde återbud för sina platser på de olika campingställen just på onsdagen.

Vårt näringsliv i Åmål ställde verkligen upp i år. Bluesföreningen har aldrig sålt så mycket annonser tidigare. Programhäftet var tvunget att utökas med fyra sidor. De fick tre nya guldsporsorer, fem nya gatublues sponsorer till tio totalt. Avtalen med krögarna minskade tyvärr från tio till åtta.

Om vi får en bluesfest nästa år återstår att se. Med ständigt minusresultat är det svårt att bedriva en verksamhet. Det blir svårare och svårare att rekrytera alla de 125-150 frivilliga som behövs och jobbar ideellt. Men vi håller tummarna för att ekonomin räcker till för att starta arbetet med 2025 års bluesfest. I så fall ses vi andra helgen, 10-12 juli.

Terje Olsen

Jimmy Östlund spelade så det rök om det.

Foto: Terje Olsen

Klas Kilberg (Fat Bull) avslutade arenabluesen på fredag kväll.

Foto: Terje Olsen

Homesick Mac lockade folk till gågatan under gatubluesen.

Foto: Terje Olsen

Fredrik & Puritanerna underhöll i Kulturmagasinet till publikens förtjusning. Här ses några av årets deltagare i School of Blues njuda till Fredrik Karlsson och hans band.

Foto: Terje Olsen

Gráinne Duffy och hennes gitarrist, Paul Sherry, fick med sig publiken med sin energifyllda blues.

Foto: Terje Olsen

Torbjörn Solberg i T-Bear & The Dukes är en garanti för riktigt god blues.
Foto: Terje Olsen

Virginia & Skybenders inledde arenabluesen på lördagskvällen.
Foto: Terje Olsen

Women in Blues hette årets utställning i konsthallen, sammansatt av Rita Engedalen och Margit Bakken.

Foto: Terje Olsen

The Moonlight Riders fick många nya fans vid sitt framträdande i Kulturmagasinet.

Foto: Terje Olsen

Damer i Blues med Rita Engedalen och Margit Bakken spelade både på arenan och söndagens gospel.

Foto: Terje Olsen

Marino Valle fick årets Bluesfest Award, Åmåls Bluesförenings ordförande, Åsa Lundequist, delade ut priset.

Foto: Terje Olsen

Roffe Wikström var i bra form på bluesfesten.

Foto: Terje Olsen

Morris Andersson och Johan Sund i Blue Benders.

Foto: Terje Olsen

Moa Blücher underhåll på gatubluesen tillsammans med gitarristen Martin Forsmo.

Foto: Terje Olsen

Manco & his Blue Invitation spelade i Kulturmagasinet på torsdagskvällen.

Foto: Terje Olsen

Tommy Moberg var flitigt i elden under Åmåls Bluesfest på jammet samt med Trickbag och The Lowdown Saints.
Foto: Terje Olsen

Klas Dannäs i Fat Bull är en fantastisk basist som verkligen som skapar magi.
Foto: Terje Olsen

Joe Camilleri och hans The Black Sorrows var en av bluesfestens höjdpunkter.

Foto: Terje Olsen

Blue Benders inledde arenabluesen på fredagen med den äran.

Foto: Terje Olsen

Erika Baier har en förmåga att allt få med sig publiken, så också på Åmåls Bluesfest.

Foto: Terje Olsen

Kat Riggins har en röst utöver det vanliga och hon är även en stor underhållare.

Foto: Terje Olsen

Mikkey Dees unika Indian

Indian Motorcycles har de senaste åren skapat en videoserie med ombyggda motorcyklar där välkända custombyggare tagit sig an ett projekt. Tidigare i år presenterades en Indian Scout som customiserats av Brittney Olsen åt den amerikanska countrystjärnan Nikki Lane. Nyligen var det dags att presentera Ronna Noréns bygge på en Indian Scout ämnad för svenske rocktrummisen Mikkey Dee.

Forged är namnet på Indians videoserie som i år är inne på sin andra säsong. Bakom ett av byggena i år står den svenska custombyggaren Ronna Norén på Unique Custom Cycles som har byggt en fantastisk chopper till Mikkey Dee.

I år har det skapats tre olika byggen på nya Indian Scout 2025, byggen som hämtat inspiration från berättelser och upplevelser från de inblandade. Förutom Mikkey Dee och Niki Lane har också Joshua Dun från Twenty One Pilots fått en customiserad Scout.

Indian Motorcycles serie Forged har blivit riktigt populär och i några avsnitt får vi följa den svenska motorcykelbyggaren Ronna Norén när han bygger om en Scout till trummisen Mikkey Dee. Med i programmet finns också programledaren Roland Sands, som i sig är en legendar inom motorcykelvärlden, och ännu en svensk motorcykelbyggare, Ola Stenegård, som är designchef hos Indian Motorcycles.

Utan att fördjupa mig allt för mycket på allt vad Ronna gjort med Scouten så går det utifrån bilderna att konstatera att det är ett fantastiskt vackert bygge. Han har hämtat lite inspiration till utseendet från Stan Dishongs cyklar och har verkligen lyckats skapa ett konstverk. Det är en riktigt vacker chopper.

– Dishong var en av pionjärerna inom chopperscenen på sextioalet och en av hans Scouts hade många av de kännetecken som Ronna har tagit fasta på, säger Stenegård. När man tittar på motorcykeln finns det inga störande element, den är helt konsekvent. Ståndpunkten sitter rätt, helt ren.

– Planen från början var att plocka ner den vanliga hojen och göra den så ren som möjligt. Jag började med att sträcka ut ramen, göra en mindre tank och använda större ekrade hjul för att ge hojen ett lättare utseende. Den har en lite längre gaffel, precis som Stans hoj, men det här är en twist på det, tillägger Ronna Norén.

– Hur snygg är den? Wow, den är ren, den är väldigt högljudd. Högre än mina trummor! Jag ville att den skulle se lätt ut, och det har den här hojen. Att köra den hela dagen var en helt annan upplevelse. Den har riktigt lätta köregenskaper. Den har en bra balans och jag njöt av det, sade Mikkey Dee efter att han mottagit sin motorcykel.

Mikkey Dee behöver ingen närmare presentation. Med förflutet i band som King Diamond och Motorhead och även gjort inhopp i band som Dokken, Helloween och Ronnie James Dio. Sedan 2016 är han medlem i legendariska Scorpions. Motorcykeln överlämnades till Mikkey Dee i Prag tidigare i år där Scorpions befann sig på turné vid tillfället.

Tony Berg

Gin

från Sweden Rock

Sweden Rock har sedan 2015 gett ut olika spritsorter varav vissa i begränsade upplagor. För några månader sedan var det dags igen då man presenterade Sweden Rock en ny gin. Med tiden har det börjats samla på dessa olika utgåvor som blir allt mer eftertraktade.

I maj presenterades Sweden Rock Spirits Hand-crafted Distilled Gin. Det är en smakrik gin som har toner av grapefrukt, korianderfrö och citronzest. Enligt Sweden Rock fungerar den utmärkt i en Gin & Tonic eller bara att dricka som den är.

– Då vi sett att intresset för gin ökat kraftigt under de senaste åren kändes det självklart att addera en riktigt fin kvalitetsgin till Sweden Rocks produktportfölj. Vi har medvetet valt att lägga priset på en konkurrenskraftig nivå, så att alla som vill ska ha möjlighet att köpa den. Att avnjuta en iskall Gin & Tonic innan konserten, vid grillen eller i solstolen är något jag själv verkligen uppskattar, så med denna lansering är sommarkänslan säkrad, sade Marcus Antonsson, Food & Beverage Manager på Sweden Rock Festival när ginen presenterades.

Ginen hittar du på Systembolaget och den kostar 399 kronor flaskan. Sweden Rock startade att lansera spritdrycker 2015. Det började med olika whiskys men genom åren har det också givits ut olika typer av rom och nu har turen kommit till gin. Precis som tidigare är det en begränsad upplaga så det gäller att vara snabb. Sedan är det frågan om innehållet dricks upp eller om flaskorna blir samlarföremål eller inte. Den hängivne kommer väl antagligen att ha en flaska sparad och en eller ett par att njuta av.

Tony Berg

*Bob Dylan och The
Band på scen 1974*
Foto Barry Feinstein

bob dylan live

431 liveinspelningar från 1974

Om en knapp månad blir det tidig julafton för alla Dylan-fans. 20 september släpps samlingsboxen "The 1974 live recordings" och det är en riktig massiv med 431 inspelningar från Bob Dylans arenaturné med The Band 1974.

Totalt handlar det om 27 cd-skivor. Av de totalt 431 låtarna i boxen är 417 tidigare utgivna inspelningar.

En av anledningarna till att boxen släpps när den gör är för att det då är 50 år sedan Bob Dylan återvände till turnélivet 1974. 133 av livespårerna är

nymixade inspelningar från 16-kanalsband, 1/4-band och kassetter.

Med boxen följer också information och texter av musikjournalisten Elizabeth Nelson. Konserterna under turnén spelades in av en professionell mobil studio så det finns alla förutsättningar att det inspelade materialet kommer att hålla hög klass. Det är Columbia Records/Legacy Recordings som ger ut boxen.

Turnén med The Band 1974 var Dylans första på åtta år. 30 konserter gjorde på den 42 dagar långa turnén

och alla skedde på stora arenor och ibland blev det två spelningar per dag. Rolling Stone-journalisten Ben Fong-Torres beskrev konserten med orden:

– searing and soaring, unified and precise... excellent in itself.

En annan musikjournalist, Robert Christgau, menade att Bob Dylan och The Band:

– Running over his old songs like a truck.

Delar av turnén fanns senare med på dubbelalbumet "Before the flood"

Samtidigt kommer lp-boxen "The missing songs from

before the flood" att släppas med tre skivor av Jack Whites Third Man Records. Den boxen innehåller flera låtar som inte ingick i på originalalbumet "Before the flood". Dessutom släpps en sjutumsbox med ett antal utvalda låtar från turnén.

Nyligen släpptes också en tidigare outgiven version av "Forever young" från en eftermiddagsshow i Seattle 9 februari 1974.

Så för den hängivne Bob Dylan-älskaren finns det mycket lyssning att se fram emot i höst.

Tony Berg

Björn Skifs

& Blåblus var först till toppen

Tidigare i år, närmare bestämt 6 april, var det 50 år sedan Björn Skifs & Blåblus toppade den amerikanska Billboardlistan som förste svenske artist med låten "Hooked on a feeling" under namnet Blue Swede. Sedan dess har några få svenska artister gjort samma sak, samt en producent och låtskrivare, Max Martin, som idag är en av de allra största, men Björn Skifs var först.

Låten skrevs av Francis Rodney Zambon, eller Mark James, som var hans artistnamn. Han är kanske mest känd för att ha skrivit klassiker som "Suspicious minds" och "Moody Blue" som Elvis Presley spelade in och fick hits med. Han skrev också "Hooked on a feeling" till B. J. Thomas. Hans version nådde upp till femteplatsen på den amerikanska Billboardlistan 1969, sedan hände inte så mycket mer.

Bengt Palmers, Björn Skifs producent och vän, var i London 1971 och fick höra låten i en annan version. Han kände till B. J. Thomas hit sedan tidigare, men i London fick han höra Jonathan King göra en cover på låten. King hade lagt till gorilla-introt på sin version och fick en liten hit med den, men längre upp än en 23:e plats blev det inte på den brittiska listan.

Han tog med låten hem till Sverige och spelade den för Björn som såg till att ta med den på sin live-repertoar. En bit in på nästa turné ringde det hemma hos Bengt Palmers.

– Björn ringde och berättade att livepubliken gick bananas när de hörde den.

Då bestämdes det att de skulle spela in låten och ge ut den som singel.

– Mitt jobb som producent var lätt, eftersom de redan spelat den live och kunde den utan och innan, säger Bengt Palmers.

– Vi tyckte dock att Jonathan King hade slarvat bort gorilla-kören lite och såg till att göra intro tydligare och mer kraftfullt, tillägger Björn Skifs Skifs.

Känslan de hade att låten skulle göra bra ifrån sig som singel överträffades nog rejält. Det började med att låten nådde förstaplatsen på "Tio-i-topp" och kort därefter även på den officiella svenska försäljningslistan, då borde allt ha varit frid och fröjd, men Bengt Palmers ville ha mer.

Några svenska artister hade haft några små framgångar i England och en hade gjort ett kort gästspel på den amerikanska Billboardlistan (Siv Malmkvist som tillsammans med italienaren Umberto Marcato legat fem veckor på topplistan med låten "Sole Sole" 1964.

Det var dock ingenting Bengt Palmers brydde sig

om. Han visste att Björn Skifs och bandet hade gjort en kanonversion av låten. Han ville ge ut låten i USA och många trodde nog att han fått en knäpp, men det bekom inte Palmers.

Han skickade låten det svenska skivbolagets amerikanska moderbolag. Det var dock inte intresserade utan sade nej.

– Folk i EMI-korridorerna här hemma tyckte nog att jag hade fått hybris, men jag trodde verkligen på låten, säger Bengt Palmers.

Till slut fick han napp hos ett av de många andra skivbolag som fanns i USA på den tiden. Då vaknade moderbolaget och bestämde sig för att ge ut singeln. Den letade sig in på den amerikanska listan och steg sakta men säkert och lördag 6 april tog Blue Swede och "Hooked on a feeling" över förstaplatsen på listan,

– Det var som att vinna OS utan att ha tränat, skrattar Skifs.

Nu gällde det att följa upp framgången så Blue Swede släppte låten "Never my love" som gjorde bra ifrån sig och tog sig ända upp till sjundeplatsen på den amerikanska listan. I det läget hade bandet behövt vara i USA för att göra pr och en turné, men det gick inte. Björn Skifs & Blåblus hade redan ett spikat schema på hemmaplan. Björn Skifs hade huvudrollen i musikalen "Godspell" och bandet hade dessutom en folkparksturné. Björn och gänget hedrade sina åtaganden och åkte sedan till USA för att göra pr, men då var det fem månader sedan listframgångarna så det var lite för sent.

– Många tyckte ju att jag bara skulle dra, men det kändes fel. Jag avbröt dock mitt åtagande i "Godspell" i förtid, berättar Björn Skifs.

Det må vara 50 år sedan låten var etta, men den är allt annat än bortglömd. Quentin Tarantino hade med låten i sin film "Reservoir dogs". Låten var också med i filmen "Dick" så även i filmen "Guardians of the Galaxy", vilket också innebar att låten återigen hamnade på förstaplatsen på Billboards albumlista, 40 år efter första framgången då låten var med på filmens soundtrack. Låten har också varit med i tv-serier som "Ally McBeal" och "2 1/2 män".

Med jämna mellanrum hörs låten i olika reklamfilmer för så vitt skilda företag och produkter som tv-kanalen Discovery, Pringles, Toronto Blues Jays, Honda Civic type R, Freshburst Listerna och Ica, bland många andra.

Dessutom fortsätter låten att spelas, och säljas. Det beror till stor del på att den hörs med jämna mellanrum i olika sammanhang, men det gör den för

Björn Skifs och övriga inblandade i "Hooked on a feeling" med guldsnivåerna som bevis på sin framgång. Foto: Torbjörn Calvero

att det i grunden är en fantastiskt bra låt. En snabb titt in på Spotify visar att låten i mitten av augusti i år hade streamats 697 348 310 gånger. Imponerande!

Det är inte utan att man faktiskt kan påstå att Björn Skifs & Blåblus tillsammans med Bengt Palmers har en stor del i det vi idag kallar det stora musikundret.

Övriga artister som haft listettor i USA är Abba med "Dancing Queen", Roxette med "The look", "Listen to your heart", "It must have been love" och "Joyride" samt Ace of Base med "The sign". Många andra har kommit riktigt nära. Roxette hade två andra-placeringar med "Dangerous" och "Fading like a flower (every time you leave)". Ace of Base var tvåa med "All that she wants", fyra med "Don't turn around" och tia med "Cruel summer".

Det finns också ett gäng som haft tredjeplaceringar. Europe med "Carrie" ("Final countdown" stannade på åttonde plats), Abba "Take a chance on me" ("Waterloo" sexa och "The winner takes it all" åtta), Neneh Cherry "Buffalo stance" ("Kisses on the wind" åtta) och Tove Lo "Habits (stay high)".

Robyn noterade två sjundeplatser med "Do you know (what it takes)" och "Show me love", men fick sedan en femteplats med "Show me love" i en club-mix av Stonebridge. Avicii nådde fjärdeplatsen med "Wake me up!", Eagle-Eye Cherrys "Save tonight" gick upp till femteplatsen, Swedish House Mafia motorcade en sjätteplats med "Don't you worry child" och slutligen Icona Pop feat. Charli XCX med "I love it" på en sjunde plats.

Ovan är placeringar på den stora Billboardlistan. Sedan finns det svenska artister som toppat Billboards olika underlistor som Mainstream, Hot Dance club,

Hot rock songs, Adult alternative songs med flera. De svenska artister som haft ettor på dessa listor är Madleen Kane, Neneh Cherry, Clubland, The Cardigans, Eagle-Eye Cherry, Avicii, Swedish House Mafia, Agnes, May Qwinten, Tove Lo och Zara Larsson.

När det gäller albumlistan är det dock bara ett svenskt band som haft en etta, det är Ace of Base med "Happy nation". Näst bäst är Ghost med "Impera" på en andraplats, "Prequelle" på en tredjeplats och "Meliora" som toppade på åttondeplatsen. Övriga artister med album på topp 20 är Avicii, Europe, Roxette, Abba, Swedish House Mafia, Meshuggah och Tove Lo.

Alla artister ovan i den äran, men den store kunden av Billboardlistan är Max Martin. Han är sedan i januari i år den producent som haft flest Billboardettor genom alla tider. Med låten "Yes, and?" som han skrivit tillsammans med Ariana Grande som också framför låten fick han sina 24:e förstaplats som producent och lämnade därmed legendariska George Martin bakom sig och är ensam etta på producentlistan.

När det gäller listan över låtskrivare är han inte etta, ännu. Där har han haft 26 ettor vilket lägger honom på en delad andraplats med John Lennon. Paul McCartney är fortfarande en bit före med 32 ettor som låtskrivare.

Trevlig läsning för oss svenskar, men det var Siw Malmkvist som gläntade lite på dörren innan Björn Skifs slog upp dörren vidöppen. Vilka musiker, låtskrivare och producenter detta lilla land har skapat.

Tony Berg

Airbourne till Sverige

Det australiensiska hårdrocksbandet kommer till Sverige i början av nästa år för att spela på Filmstudion i Göteborg. Bandet har sedan starten gjort över 1100 konserter runt om i världen.

Airbourne slog igenom stort 2007 med debutalbumet "Runnin' wild". När det gäller detta band behöver man som publik inte vara orolig för vad det handlar om. Det är fullt ställ med tung och svängig rock från början till slut.

I och med genombrottet letade sig bandet upp på de flesta rocklistor runt om i världen. Tre år senare kom andra albumet "No guts. No glory" som nådde upp till topp 20 i länder som Australien, Nya Zeeland, Sverige, Finland, Schweiz, Grekland och Österrike. Lika bra gick det för tredje albumet "Black dog barking", så fortsatte det även med album nummer fyra, "Breakin' outta hell" som nådde femteplatsen i Österrike, Tyskland och Schweiz och niondeplatsen i Storbritannien.

Genom åren har bandet spelat på en rad stora festivaler som Wacken, Download, Hellfest Rock am Ring, Rock im Park och Sweden Rock med många fler. Airborne spelar på Filmstudion i Göteborg måndag 17 mars 2025.

Tony Berg

Den amerikanska countrysångerskan Megan Moroney kommer till Sverige torsdag 19 september för en konsert på Pustervik. Hon spelar på Stora klubben.

Det har varit en lång kamp, men äntligen börjar countrymusiken få ett starkare fäste i Europa och Sverige. Det är väl egentligen bara vår statliga radiokanal som fortfarande väljer att behandla country och blues på ett sätt som om det vore något katten släpat in. Nu spelar det kanske inte så stor roll då statlig radio idag bara är en skugga av vad den en gång var.

Nu börjar det ändå röra på sig i Sverige. Mycket tack vare många entusiaster som anordnar konserter och festivaler med countryartister. Woody West och Rootsy har också bidragit mycket till att öppna dörrar och skapa intresse för countrymusik och americana. Konsertställen som Pustervik i Göteborg gör det också genom att arrangera konserter med artisterna i fråga.

Megan Moroney är ett av de nya stjärnskotten inom countryn idag. Hon har en vacker röst som kan gå från det bräckliga spröda till kraftfull och imponerande i ett andetag. Hon är också en mycket begåvad låtskrivare som inte sällan skapar magi av vardagshändelser.

Megan Moroney fick en bra start på sin karriär med låten "Tennessee orange" som klättrade långt upp på countrylistorna. Det var en av de allra första låtarna hon gav ut. Idag har låten streamats över 200 miljoner gånger.

Uppföljaren, låten "I'm not pretty" blev också en stor hit och båda låtarna fanns med på Moroneys debutalbum "Lucky" som kom förra året. Just nu spelas nya låten "No caller ID" flitigt på musikvideokanaler, radiostationer och streamingtjänster i USA och Europa.

Det kan mycket väl vara en av countrys stora kommande stjärna. Tänk också på att konserten börjar redan klockan 20.00.

Tony Berg

BBBB

**49 Winchester
Leavin' this holler**

(New West Records)

49 Winchester är ett band jag lyssnat flitigt på i några år. Lite rockig country med låtar som verkligen får fart på pulsen, på ett positivt sätt. Lägg därtill sångaren Isaac Gibsons fantastiska röst så har du en mix som verkligen fungerar.

Bandet bildades för runt tio år sedan av Isaac och kompisarna Chase Chafin och Bus Shelton i Castlewood, Virginia (2 045 invånare). Det var säkert första gången du hörde talas om Castlewood. Övriga medlemmar i bandet är Noah Patrick, Tim Hall och Justin Louthian.

Förra hösten när bandet spelade inför 20 000 personer på O2 Arena i London som uppvärmare åt Luke Combs på 10-årsdagen av bildandet

av bandet slogs Isaac Gibson av en tanke:

– Det hade inte funnits någonting i mitt liv som varat ett decennium. Vi hade precis lämnat skolan, nu, top år senare öppnade vi för Luke Combs på O2 Arena, säger Isaac Gibson.

Det var säkert en mäktig känsla att få, men den är fullt välförtjänt. Bandet har jobbat för framgångarna. Som för de flesta andra band började det på små ställen och växte undan för undan. Det gäller att vara på rätt plats vid rätt tillfälle, men det räcker inte. Bandet måste vara bra och repertoaren likaså. Allt det har 49 Winchester.

Albumet är fullt med sköna countryrockdängor som var och en skulle kunna utgöra grunden för ett bra filmmanus. Om inte annat är jag övertygad om att flera av bandets låtar inom kort kommer att förekomma i filmer och tv-serier.

Det finns ingen låt som faller ur ramen på detta album, men ska jag absolut framhålla några av mina personliga favoriter blir det "Yearnin' for you", "Fast asleep" och "Traveling band", men som sagt, det finns ingen dålig låt. Ett måste (TB)

BBB

**Ashley E Norton
Call of the void**

(Hemifrån)

"Americana to me" är en klockren öppningslåt på Ashley's nya album. Låt upptempo, en riktigt bra låt, lika bra musiker och Ashley's lockande röst kryddad med en underbar kör. Vilken start. Det fångade onekligen mitt intresse direkt.

Lika bra är "Every woman I know" även om den är lite lugnare. En välskriven låt som känns som en lätt sommarbris när den smeker förbi. Därefter tappar albumet lite under

de kommande låtarna innan magin vaknar till igen på "The fortune teller" och "I only think about you when I'm drinking" innan jag tappar tråden igen.

Ett helt ok dagsverke, men det saknas lite för att hela albumet ska lyfta. Men vilken fantastisk röst hon har. (TB)

BBBB

Atlantic

Another world

(Escape Music)

I en tidigare recension skrev jag om hur en dålig produktion slarvade bort bra låtar och en bra sångare. På Atlantics album har vi motsatsen. Mark Grimmetts röst kommer verkligen till sin fulla rätt på detta album. Faktum är att produktionen på hela albumet är av högsta klass. Något man blivit bortskämd med

när det gäller dagens melodiska rock.

Det är heller inget fel på låtskrivandet. Den ena starka låten efter den andra avlöser varandra. Jag berömde sångaren Mark Grimmett, men sanningen är att alla medverkande musiker håller mycket hög klass. Ett album jag kan rekommendera för dig som gillar melodisk rock. (TB)

B

Bon Jovi

Forever

(Captain Kidd/Universal)

När jag lyssnat en stund på inledande "Legendary" hittar jag egentligen ingenting av det gamla Bon Jovi som skapade magi på 1980-talet och framåt. Det märks absolut att Richie Sambora inte är med, men det är inte det jag

reagerar mest på. Bon Jovi låter som ett slätstruket pojkband på öppningsspåret. Det hade inte hänt med Sambora.

Texterna och soundet på albumet känns ändå glass och positivt, men det hjälper inte. En flirt med "Livin' on a prayer" blir det i tredje spåret "Living proof" där den gamla talkboxen kommer till heter igen, men det hjälper inte.

Produktionen är väl rätt ok, det är mer låtarna som inte har samma hitkänsla som förr i tiden. "The people's house" känns som en del två av "Keep the faith" från albumet med samma namn från 1992. Det som i mitt tycke inleds som ett pojkbandsalbum slutar som en korsning mellan pop och country. Det finns några små ljusglimtar, men de drunknar i ett relativt ointressant album. (TB)

BBB

Blandade artister Petty country (A country music celebration of Tom Petty)

(Big Machine Records)

Det finns onekligen en låtskatt att ösa ur när det gäller Tom Pettys musik. På detta album har en handfull av dagens countrystjärnor tagit sig an Pettys låtar. Vissa levererar starka versioner som verkligen gör låtarna rättvisa, några når inte ända fram.

Först ut är Chris Stapleton som ger sig på "I should have known it" och gör det med en äran. Det är en kraftfull version som växer varje gång jag lyssnar på den, ganska tungt och mörkt. Thomas Rhett kör lite med traditionell country på sin tolkning av "Wildflowers" som kryddas med både fiol och mandolin.

Luke Combs rockar till det på "Runnin' down a dream", ett av albumets starkare spår. Lugnare toner blir det när Dolly Parton smeker fram "Southern accents", det går inte annat att säga att hon är verkligen the Queen of country.

Vackert, själfullt och med stor respekt för låten. Justin Moore har ett modernare sätt att ta sig an "Here comes my girl". Detsamma gäller Dierks Bentley med låten "American girl".

Lady A:s version av "Stop draggin' my heart around" är förvisso väldigt trogen originalet med Tom Petty och Stevie Nicks, men den lyfter inte. Lite för smörigt, men snygga Eagles-körer är det i alla fall. Jag tycker heller inte att Jamey Johnsons version av "I forgive it all" får särskilt mycket luft under vingarna.

Albumet tar fart igen när Brothers Osborne ger sig på "I won't back down". De krånglar inte till det utan kör en enkel rock med skön körsång, sedan är det kanske en lättare sång än vad Jamey Johnson gav sig på, men det blir en helt annan känsla. Wynonna och Lainey Wilson gör en bra version av "Refugee". Willie Nelson och hans son Lukas Nelson tar sig an "Angel dream (no 2)", en inte helt lätt låt, men Willie är en mästare på frasering och timeing, något som gott i arv till hans son. De bjuder på en spröd och vacker

version av denna kanske inte helt kända Petty-låt.

"Learning to fly" får sig en bra genomkörare av Eli Young Band. En öppen upptempo som är medryckande och positiv. Ryan Hurd och Carly Pearce gör en bra version av "Breakdown". Att Steve Earle skulle ta sig an "Yer so bad" överraskade mig, men den mannen fixar allt, vilket han bevisar här också.

Därefter kommer det två låtar som passerar ganska obemärkt förbi. "Ways to be wicked" med Margo Pierce och Mike Campbell samt "Mary Jane's last dance" med Midland. Detsamma gäller albumet näst sista spår, "Don't come around here anymore" med Rhiannon Giddens, Silkroad Ensemble och Benmont Tench.

Betydligt bättre blir det på "Free fallin'" med The Cadillac Three och Breland som är riktigt bra. Visst, det är en fantastisk låt, men de gör den verkligen till sin egen.

Återstår då bara "I need to know" med Marty Stuart and his Fabulous Superlatives och albumet sista låt,

"You wreck me" med George Strait, den sistnämnda albumets enda liveversion. Två riktigt bra versioner. Som helhet ett bra hyllningsalbum. Merparten av låtarna är bra med några som lyfter sig över mängden samt ett två-tre låtar som inte håller riktigt. För Tom Petty-älskaren kan det säkert vara ett roligt album att ha, Men när det kommer till kritan är det ett hyllningsalbum så det spretar lite åt alla håll. Men ett gott dagsverke, om än fem-sex låtar för långt. (TB)

BB

Annie Gallup Small fortune

(Flyaway Hair)

Det är lite svårt att beskriva musiken, för det är lite av varje inblandat i denna mix. Lätt drömskt, lätt utomjordiskt, lite spännande och något som definitivt kräver engagerad lyssning. Detta är inget album du sätter på och lyssnar på medan du gör något annat. "Small fortune" kräver ditt engagemang.

Annies röst är spröd och vacker

och emellanåt viskar hon bara fram sitt budskap, så det gäller att vara aktiv i lyssnandet. Jag kan tänka mig att detta kan bli lite av en guldgruva för personer som sätter musik till filmer. Låtarna i sig berättar små historier så det skulle säkert fungera att skapa en kortfilm eller liknande enbart utifrån en av albumets låtar.

Det har säkert sin publik, men jag klarar inte av att engagera mig på det sätt som skulle göra musiken rättvisa. För min del är det lite för soft och experimentellt, men för den som gillar den typen av musik är det en guldgruva. (TB)

BBBB

Dave Alvin & Jimmie Dale Gilmore TexiCali

(Yep Roc Records)

Det är snyggt. Riktigt snyggt. Dave Alvin och Jimmie Dale Gilmore är mästare på att berätta historier inbäddade i ett musikaliskt lapp-täcke av country, americana, blues och rock och "Texicali" är inget undantag. Inledande "Borderland" känns som en självklar öppning.

Jimmie Dale Gilmore har en skön röst, men... för mig finns det ingen mer helande röst än Dale Alvin. Den är len som salva på en solbränd hud, som en trygg godnattsaga när monstret under sängen gjort sig påmint, som en varm kopp choklad efter en dag ute i kylan, som... ja, ni fattar.

Det känns också lite som om bandet jamar fram låtarna i studion. Givetvis vet alla vad de gör, men det känns inte överproducerat utan groovigt och organiskt. Bandet ja, det är Dave Alvin's kompband The Guilty Ones. Det finns egentligen ingen anledning att skriva så mycket mer, lyssna istället. Låt musiken svepa in dig som en varm filt en kall och bister höstdag.

Jag tänkte att jag trots allt skulle plocka ut en eller ett par favoriter, men insåg sedan att det går inte. Jag kunde lika gärna blunda och välja på måfå, jag skulle vara nöjd med valet oavsett. (TB)

BBBB**FM**
Old habits die hard
(Frontier Records)

FM har varit med ett tag. I år är det faktiskt 40 år sedan bandet bildades. Man skulle lätt kunna anta att medlemmarna sett sina bästa dagar, men inte. FM är lika bra idag som de var på 1980-talet. Steve Overland sjunger fortfarande lika bra. De skriver lika bra låtar och de spelar bättre än någonsin.

De sätter nivån direkt med "Out of the blue" och "Don't need another heartache", andra starka låtar är "Cut me loose", "California" och "Blue sky mind". Ett gediget hantverk av ett gäng rutinerade herrar. (TB)

BBB**Focus**
Focus 12

(Spirit of Unicorn Music)

Det är definitivt inte min grej. Det beror nog mest på mina begränsade musikaliska kunsk-

per. För jag förstår nog mycket för att inse att detta är riktigt bra. Instrumental rock, jazz och experimentell musik i den övre skolan, Ni som känner till Focus sedan tidigare, ni vet vad ni kan förvänta er. Ni som missat bandet och gillar jazzig instrumental rock bör absolut lyssna på detta album. (TB)

BBB**Brock Davis**
Everyday miracle
(Raintown Records)

Brock Davis var en positiv överraskning. Han skriver bra låtar, sjunger med en go röst och musiken lämnar inte mycket övrigt att önska. Albumet titellåt, "Everyday miracle" inleder starkt med lätt upptempo och en väl avvägd instrumentering med en underbar akustisk gitarr som lyfter låten ytterligare.

Han fortsätter i samma stil med "Keep on" innan det blir lite lugnare på "Make a family" som även om det handlar om motgångar man kan stöta på i livet är det ändå en posi-

tiv sång. En bra countryrockare slår han till med i "You'd think I'd know by now" som säkerligen är en riktig rocker vid livespelningar. Detsamma med "Ready for a good time". Brock är heller inte rädd för att skriva låtar om svåra ämnen som att bli utnyttjad på sitt jobb, träffa pappas nya flickvän efter en skilsmässa och liknande.

"Everyday miracle" är ett album som säkert kommer att få en del genomlyssningar även framöver. Snyggt och välproducerat. (TB)

BB**Danny Vago**
Way of Abilene

(Saltwater Whiskey Records)

"Way of Abilene" är Danny Vagos "Nebraska". En ep med fem låtar inspelade med bara Dannys sång, akustiska gitarr och munspel. Inledande "San Antonio" är en medryckande låt i lät upptempo. Andra spåret är en lugnare låt och en cover på Tom Waits "Poncho's lament" som i sig är lite lockande,

dock har den inte samma kraft i budskapet som när Tom Waits själv gör den.

"Stillwater" är en lugn låt om en stilla längtan och ett sökande. Lite gladare toner blir det i "It helps" innan det saktar ned på avslutande "Dance with me". Jag är lite kluven till denna ep, jag kommer antagligen att gilla den bättre om ett tag, men just nu tar den inte riktigt tag i mig. Kanske beror det på att det är soligt och gott ute.

Detta är en samling låtar för mörka och kalla höstdagar att lyssna på under en filt i soffan samtidigt som kaminen skickar ut sin värme i rummet. (TB)

BBBB **Freedom** **Stay free**

(Wild Kingdom Records)

Ännu ett bra svenskt rockband med rötterna i 1970-talets rock. Ingenting avancerat, tre ackord, sköna riff, bra låtar och sköna refränger. I bandet återfinns bland andra gitarristen Matte Gustafsson och trummisen Ola Göransson som är de två nyaste medlemmarna. De gör kvartetten komplett tillsammans med sångaren och gitarristen Magnus Monroe och basisten Magnus Lavér.

Inledande "Tonight" svänger bra med en refräng som lämpar för allsång när publiken är lite varm i

kläderna. Sound- och stilmässigt påminner de lite om Imperial State Electric. Positivt rock med en hel del ställ. Det finns ganska mycket heartland-rock i musiken, något jag personligen verkligen gillar.

Förutom öppningsspåret hittar jag snabbt några favoriter som "Eye of the storm", "Freedom song" och "This is gonna hurt". Förutom redan nämnda influenser tycker jag också att det dyker upp lite jingle-jangle-rock här och där på albumet som säkert går hem hos Tom Petty-fans. Som helhet ett bra album som fortfarande växer en aning vid varje genomlysning, kan bli något riktigt bra av detta. (TB)

BB
Deep Purple
 =1

(Ear Music)

Jag hade nog kunnat lyssna på öppningsspåret "Show me" bortåt hundra gånger utan att ta att det verkligen var Deep Purple jag lyssnade på. Jag hittade egentligen ingen av de beröringspunkter som jag personligen tänker på när det gäller Deep Purple.

Lite tyngre och bättre blir det i andra spåret "A bit on the side" där man även börjar känna igen orgel-soundet. Det finns en del bra låtar på albumet, några av dem blir dock lite långa, utan att det på något som helst vis tillför låten någonting.

Nya gitarristen Simon McBride har tillfört bandet en hel del, men i gengäld tycker jag personligen inte att Ian Gillans röst håller längre, det finns inte mycket kraft kvar i den, och det skulle dessa låtar ha behövt.

I låtar som "Portable door" och "Now you're talkin'" briljerar verkligen Don Airey på sin orgel, faktum är att hela bandet är tight,

lite som gamla Deep Purple, men... Ian Gillan håller inte längre. Dessutom är Simon McBrides gitarr-ljud lite vassare än nödvändigt på sina ställen.

Jag tror också att albumet vuxit en del om producenten Bob Ezrin hade lyckats få bandet att korta ned jammandet i en del av låtarna. Inte så att det är något fel på att Deep Purple jamar, men det blir onödigt långt på flera ställen på albumet, utan att det tillför något. (TB)

BBBB
Crown Lands
Fearless

(Universal Music Canada)

Innan jag visste någonting om Crown Lands lyssnade jag på nya albumet Fearless helt förutsättnings-löst. De första tankarna efter någon halvminut av inledande "Starlifter: Fearless part II" har mina tankar nuddat vid Rush.

Det visade sig inte vara helt fel. Duon som består av sångaren och trummisen Cody Bowles samt basisten, gitarristen och keyboard-

isten Kevin Comeau har ett sound som påminner om Rush, men känns ändå inte som ett plagiat även om beröringspunkterna är många.

Duktiga musiker, precis som Rush, och producerat av David Bottrill, som även producerat Rush, och nämnde jag att duon är kanadensare. De har också en förmåga att skriva bra låtar, om än lite långa kanske. Öppningsspåret är drygt 18 minuter långt, till och med så band som Grateful Dead ligger i lä här.

Rappare blir det på andra spåret "Dreamer of the dawn" som är en riktigt bra rocklåt. Albumet innehåller en handfull starka rocklåtar som "Right way back", "Context: Fearless part I" och "Reflections". Ett gediget album som jag tror en del av Rush fans kommer att ta till sig, andra kommer att förkasta det som plagiat. Gränsen är kanske hårfin, men för min del skiljer det sig tillräckligt mycket åt för att jag ska ge bandet en ärlig chans.

Det jag kan känna är att Cody Bowles röst är kanske lite vass till

musiken. Den påminner ganska mycket om Josh Kiszka och Greta Van Fleet, men kanske inte fullt lika kraftfull, men Crown Lands är absolut en angenäm ny bekantskap.

Att sedan duon med sina texter sätter tummen på det förtryck som de länder som invaderade landet och tryckte undan urbefolkningen stått för under åren ger duons musik en extra dimension. Lyssna inte bara på musiken, ta till dig texterna också, det är Crown Lands värda. (TB)

BBBB

Jesse Daniel Countin' the miles

(Lightning Rod Records)

Jesse Daniel visar att det finns en framtid för honky-tonk-country. När jag lyssnar på hans album förs tankarna till gamla hjältar som Merle Haggard, Waylon Jennings och de andra, samt mer sentida countrysångare som Dwight Yoakam. Guld.

Albumet inleds med "Comin' apart at the seams" och redan där är jag fast. Lika självklart fortsätter han med "That's my kind of country" och "Countin' the miles". Musiken sitter klockrent och jag verkligen älskar Caleb Melos steel guitar och dobro. Egentligen är det kanske fel att framhålla bara Caleb för alla inblandade musiker levererar på en mycket hög nivå. Jesse är heller inte rädd för att släppa in andra sångare på albumet. En av dem är Merle Haggards son Ben Haggard och Jesses låtskrivarpartner Jodi Lyford.

Albumet har allt ifrån uptempo och taktfasta honky-tonk-låtar till smäktande ballader. Det senare är jag normalt inte någon sptor fan av, men här funkar det och ett country-album av den här digniteten kräver ett par ballader.

För alla älskare av traditionell country med lite honky-tonk-stänk är detta en vinnare. (TB)

BB

Babylon A.D. Rome wasn't built in a day

(Perris Records)

Jag gillar verkligen öppningen med "Wrecking machine", det är en stark låt som nog förtjänade ett bättre

Jesse Daniel. Foto: lightningrodrecords.com

öde. Det börjar lovande med trummor, bas och gitarr, men efter de inledande riffen som andas lite Ozzy Osbourne hör man snart att soundet inte matcher låten. Detta skulle kunna vara riktigt tungt och gott, men det blir för blekt, ändå är som sagt låten riktigt bra.

Samma sak med andra spåret "Pain". Det som sticker ut mest är att sången lämnar mycket övrigt att önska. Inte så att sångaren Derek

Davis inte håller. Jag har hört honom tidigare och han har verkligen kraft i rösten, men här har man inte tagit tillvara på den.

Det känns som om ett riktigt lovande album, läs låtmateria, har slarvats bort genom att inte lägga den tid som behövts i studion. Soundet är grått helt enkelt. Om det är bandet eller producenten det hänger på ska jag låt vara osagt, men synd är det hur som helst. (TB)

BBB**Joanne Shaw Taylor
Heavy soul****(Journeyman Records)**

Joanne inleder med tunga "Sweet 'lil lies" som lovar gott inför fortsättningen. En stark låt om en glöd som håller på att falna. Andra låten, "All the way from America" är en cover på Joan Armatrading. En bra låt för all del, men jag tycker inte den passar in riktigt på albumet, Hon har ytterligare två covers på albumet, "Drowning in a sea of love" som Joe Simon gjorde i början av 1970-talet och "Someone like you" av Van Morrison. De båda låtarna känns mer rätt på albumet än den första.

I övrigt finns det några underbara låtar i "Black magic", "A good good-bye" och "Heavy soul". Joanne är en utomordentlig gitarrist men också en lysande sångerska med en röst som man bara smälter för. Ett av årets bättre bluesalbum hittills. (TB)

BBB**Greg Copeland
Empire state****(Franklin & Highland Recordings)**

Singer-songwritern Greg Copeland är nog inte den mest produktive musikern. Han debuterade 1982 med albumet "Revenge will come", som producerades av Jackson Browne. Sedan tog det 26 år innan album nummer två kom. Tolv år senare var det dags för album nummer tre 2020. Denna gång tog det bara fyra år. Om någon vecka släpper 78-årige Copeland ep:n "Empire state".

Greg Copeland skildrar världen runt omkring sig som han ser den, och det är inte någon direkt positiv bild han skapar.

Både "Boon time" och "We the gathered" bjuder på mörka verklighetsskildringar berättade framför ett otroligt smakfullt sound skapat av ett gäng fantastiska musiker.

"4.59.59" känns lite mer positiv i sin muskala grund, men temat är ändå detsamma. Fjärde spåret är en knapp minuts inspelning av några prärievargar som skäller en bit bort. Mer än så är det inte att säga om det spåret. Ep:n avslutas med "Empire state" berättar om en singer(songwriter som lämnade son pojkvän, New York och etablissemanget. Hon sökte något nytt och fann det – på sina villkor.

Det är svårt att sätta riktiga betyg på ep-skivor då de ofta är lite korta, så även här, men utifrån ramarna för en ep får det bli ett godkänt resultat. (TB)

B**Glen Campbell
Duets****(Surfdog Records)**

Jag är lite kluven inför detta album. Gleb Campbell var en fantastisk gitarrist, sångare och låtskrivare och jag har flera av hans bästa album.

Så jag borde ju ändå vara glad och nyfiken när det släpps ett nytt album med duetter sju år efter hans bortgång.

Men det var inte så roligt. Detta är inte något av hans starkaste album, långt därifrån. Nu finns det några ljusglimtar. Jag gillar duetten med Hope Sandoval, "The long walk home" och något överraskande "In my arms" med Brian Setzer, men det är också allt. (TB)

BB
Kiely Connell
My Own Company
 (Calumet Queen)

Kiely är en av många nya artister som kommit fram i den nya vågen med country- och americanamusik. Hon gjorde en stark debut med "Calumet queen" för ett par år sedan och fortsätter i samma stil, men det känns som om hon inte riktigt kommer upp i samma nivå som på debut. Men

Musiken spretar kanske lite för

mycket, eller också är det så att balladerna känns för långt fram för det är när hon tar i lite mer och rockar till det lite grann som hon är som starkast. "Hobo's dream", "Damn hands" och "On the mend" är bra exempel på det, men sedan händer inte så mycket mer, tyvärr. (TB)

BBB
Joe Grushecky
& The Houserockers
Can't outrun a memory
 (Omnivore Records)

Joe Grushecky är en av många amerikanska rockare inom heartlandmusiken som är riktigt bra både som låtskrivare och artist. I USA är denne Pittsburgh-son inget obekant namn, men för många i Europa är han helt okänd. Det han fått i uppmärksamhet beror ofta på att hans kompis Bruce Springsteen medverkat på några av hans låtar, men även gett bort några låtar till honom. Men Grushecky klarar sig alldeles

utmärkt på egna ben. Det är rak enkel rock med bra låtar, så det är egentligen konstigt att han inte fått större uppmärksamhet internationellt, men det har kanske heller aldrig varit någon drivkraft, vad vet jag.

Inledande "This is who we are" visar bra vad det handlar om. Ge den låten en chans, gillar du den är det bara att fortsätta in i albumet, då kommer du inte bli besviken. Joe Grushecky & The Houserockers är ett band som fungerar lika bra på stora arenor som mindre klubbar. Bandet har den glöd och energi som behövs för att fånga en livepublik, och det fungerar lika bra på skiva.

"Can't outrun a memory", "Until I see you again" och "Lets cross the bridge" är några av topparna. Det finns några svagare låtar och kanske är albumet lika många låtar för långt, men här finns det definitivt guldkorn att plocka. (TB)

BB
Lenny Kravitz
Blue electric light
 (Roxie Records/BMG)

Lenny Kravitz är ett riktigt kraftpaket på scen. Som allra bäst var det när trummisen Cindy Blackman Santana, gitarristen Craig Ross och basisten Jake Daley. Ett band som var alldeles fantastiskt live. På skiva var det emellertid ofta Lenny Kravitz som spelade det mesta.

Han har levererat en rad starka album genom åren, men hur stor sig "Blue electric light" i jämförelse? Inte bra i mitt tycke. Jag saknar helt och hållet den typ av låtar som gjorde att jag fastnade för Lenny Kravitz och hans musik en gång i tiden. Låtar som "Are you gonna go my way", "Fly away" och "Bank robber man". Det finns säkert de som föredrar den lugnare och mjukare delen av Lenny Kravitz musik. Jag är inte en av dem. (TB)

BB
Graham Gouldman
I have notes
 (Lojinx)

Graham Gouldman är en låtskrivare av rang, det vet alla som lyssnat på hans band 10cc. Tillsammans med de andra i bandet skrev och spelade de in en lång rad hits under sin storhetstid. Öppningen på albumet med "Floating in heaven" inleds med stämmor som påminner mycket om "I'm not in love". Soft och snyggt och låten lyfter sedan ytterligare en solot kommer, det går inte att mista sig på att det spelas av Brian May. "We're alive" är en positiv och medryckande låt som fastnar omgående.

På tredje spåret, "When you find love", gästas Graham av Hank Marvin. Musikaliskt finns det ingenting att anmärka på men det är en förvånansvärt blek låt. Det följer ytterligare några svaga låtar trots att artister som Beth Nielsen Chapman

och Ringo Starr gästas. Det finns några bra låtar till som "Don't tell lies" och "Heart full of soul" där han gästas av Brian May, Simon Phillips, Bumblefoot Derek Sherinian och Ric Fierabracci. Men ljuspunkterna är alldeles för få. Som helhet är det ett blekt album, tyvärr. (TB)

BBBB
Lolly Lee
Lolly Lee
 (Admiral Bean Records)

Lolly Lee är en singer/songwriter som är väl värd en chans. Denna multiinstrumentalist som har en röst som som har både lite Joni Mitchell och Lucinda Williams i sig. Musiken är heller inte långt ifrån Williams. Hon skildrar gärna det vanliga livet i hemma i Birmingham, Alabama, med familj, arbete, med- och motgångar. Det märks tydligt att det är texter från hjärtat, ärligt och inte alltför inlindat. Det är en skildring av

livets gång genom hela albumet. Lolly har tidigare spelat med band som The Mortals och Split the Dark och på detta album, som är hennes solodebut, tog hon hjälp av Neil Youngs gitarrist och producent Anthony Crawford. Tillsammans har de skapat ett helt ok album som förtjänar att lyssnas på. (TB)

BBBB

Gun Hombres

(Cooking Vinyl)

Det är inte särskilt många år sedan jag upptäckte Gun. Bandet har en lång historia men den hade passerat mig helt förbi. Det jag missat har jag dock tagit igen på senare år så därför var det med viss förväntan jag satte på nya albumet "Hombres" för första gången. Det behövdes inte många takter på öppningsspåret "All fired up" innan jag förstod att detta kommer att uppfylla mina förväntningar. Därefter följer låtarna "Boys don't cry" och "Take me back home" som bekräftar mina förhoppningar.

På fjärde spåret, "Fake life", sänker bandet tempot en aning, men det är ändå ett bra tryck i låten. Följande "Falling" och "You are what I need" är lite blekare, men sedan lyfter det igen med "Never enough" och "Don't hide your fears tonight". Avslutningen med "Lucky guy" och

"A shift in time" är också bra.

Albumet växer för varje genomlyssning, som Guns album brukar göra. Några låtar behöver lite mer tid och ett par förblir bleka, men helheten är stark. Powerrock för en bred publik. (TB)

BBB

Kenny Chesney Born

(Blue Chair Records)

Kenny Chesney är kanske i sin framtoning inte den typiska country-artisten. Han känns mer som surfartypen som gärna går barfota i sanden och inte är rädd för att bli solbränd. Det han ändå har gemensamt med många av de stora inom genren är sin stora känsla för att skriva bra låtar och att han är en stor underhållare på scen.

Albumet inleds med en typisk Kenny Chesney-låt i form av "Born" som direkt sätter tonen för albumet. Även om han kanske är mest känd för sina låtar om det goda livet med tequila, tjejer och sandstränder så finns det också lite mer dystra sånger med på albumet även om de inte färgar skivan på ett negativt sätt, det känns som en naturlig passage då man bjuds på både med- och motgångar i livet.

"Take her home" är bra och "Few good stories" är Chesney när han är som bäst, och obekymrad.

Garanterat en kommande hit hemma i USA. De följs av ett knippe riktigt bra låtar som "Guilty please", "Thinkin' bout", "One more sunset" och "Top down".

Det finns ytterligare några starka låtar på albumet. Det jag kan invända är kanske att det är tre, kanske fyra, låtar för mycket på albumet. Personligen tror jag att albumet hade vuxit ytterligare med lite hårdare gallring, men väl värt en investering är det utan tvekan. (TB)

B

High Desert Queen Palm reader

(Magnetic Eye)

Riktigt tung stoner-rock, åtminstone inledningsvis, det blir lite lättare (utan att tappa tyngden) en bit in i albumet då melodierna flyttar fram lite i ljudbilden. Norrnalt kapitulerar jag ganska snabbt när det handlar om stoner-rock, men jag kommer inte riktigt dit med High Desert Queen. Det finns för all del en del embryon till något riktigt bra, men det tar sig inte.

Det finns tendenser i fjärde spåret och tillika titellåten "Palm reader" som ändå är en bra låt, men sedan blir det inte så mycket mer. Bra tyngd och bra sound, men alldeles för klen låtmateriel. (TB)

BBBB**Marques Morel**
Tales and tellings
(Edgewater Music Group)

Marques Morel är en countryartist som i mångt och mycket låter som om han vore samtida med Merle Haggard, Hank Williams, Waylon Jennings och Townes van Zandt, men så är inte fallet. Han är betydligt yngre än så, men han har onekligen haft bra förebilder.

Marques har samma självklara sätt att leverera sina låtar som de gamla mästarna. Soundet finns där också. Gillar du dagens moderna lite rockigare country är detta inget för dig. Om du däremot är svag för traditionell country i stil med artisterna jag nämnt ovan är detta album ett absolut måste för dig.

Han bjuder på både lite gladare och mer sorgsna låtar på ett självklart sätt med ett riktigt bra band i ryggen. Här kommer det att bli en del nostalgilyssningar framöver. Denna typ av country får man inte

höra särskilt ofta på nya album idag, vilket är synd. Speciellt när det är lika bra som albumet Marques Morel bjuder på. (TB)

BB**Surrender Hill**
River of tears
(Blue Betty Records)

Soft lätt sorgsen country, åtminstone på de två inledande spåren. Lite högre tempo blir det på "Rent is due" som rockar rätt ordentligt och känns klart mer positiv även om den handlar om ångesten när hyran ska betalas. Sedan återgår det till de lugnare låtarna även om det dyker upp små guldkorn som "In our time", "Great divide", "That kind of living" och "Black birds are black".

Gillar du lät gråtmild country är detta definitivt ett album för dig. Jag hittar som sagt ett antal låtar som jag fastnar för men de är i minoritet, tyvärr. För Surrender Hill är en talangfull duo. Det finns dock

en detalj som är som en röd tråd genom hela albumet och det är en samling fantastiska musiker. (TB)

BBB**Newman**
Colour in sound
(Blvd Records)

Jag är medveten om att jag kan uppfattas som tjatig, men saken är den att det finns så fantastiskt många bra band inom den melodiska rocken men de har fasligt svårt att få ett större genombrott. Toto banade vägen i mångt och mycket, men idag är bandet omsprunget av många yngre band. Band som ofta nämner just Toto som inspiration när de började. Newman följer den vanliga formen. Musiker utöver det vanliga, en riktigt bra sångare, bra låtar och i det närmaste fläckfri produktion. Men... Återigen går ett band i fällan att leverera alldeles för många låtar, drygt 30, och det är alldeles för många. Detta hade mycket väl

kunnat vara en fullträff som bandet hade plockat bort hälften av låtarna. Det är fortfarande ett bra album, om än lite ojämnt. (TB)

BBBB

Mark Knopfler **One deep river** (EMI)

Jag älskade det Mark Knopfler gjorde med Dire Straits. Som soloartist är han i en annan dimension. Nya "One deep river" skiljer sig inte särskilt mycket i sound och framtoning från hans tidigare soloalbum. Men vad spelar det för roll när det är så otroligt vackert.

Mark Knopfler är en av de musiker som kan få även lätt dystra sånger att bli lockande. Han har också samma känsla och sätt att närma sig sin musik som JJ Cale hade. Inledande "Two pairs of hands" sätter tonen direkt.

Han är en mästare både som gitarrist och låtskrivare och har en röst som passar denna lite tillbakalutade musik alldeles perfekt. Det

finns en handfull riktigt bra låtar på detta album. Förutom öppningsspåret är "Janine", "Before my train comes", "Ahead of the game" samt titellåten "One deep river".

Ett måste för alla älskare av Mark Knopfler och JJ Cale. Perfekt att lägga på skivtallriken när hösten tar tag på allvar. (TB)

BB

L. A. Edwards **Pie town**

(Mars Worldwide)

Jag blev lite konfunderad när jag lyssnade på "Pie town" första gången. Inledande "Don't know better" som lätt riktigt poppig till en början. Det rättade till sig en aning lite längre in i låten, men ändå inte vad jag förväntat mig. Det är bara att inse att amerikanan har fått ge vika för mer heartland-rock, och det kan väl fungera för all del, men det handlar mer om låtmaterialet som känns aningen blekt

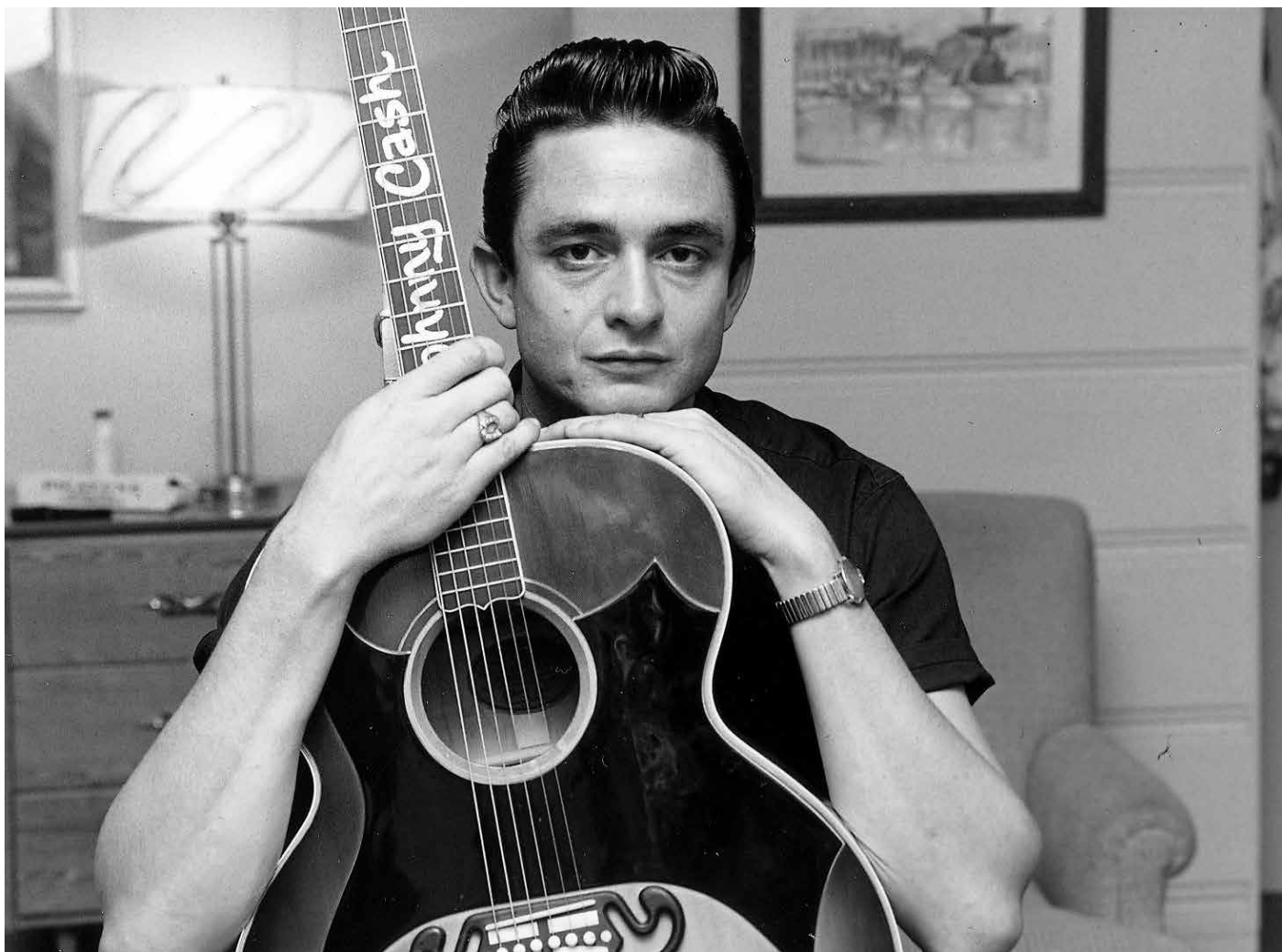
Det ska erkännas med en gång. Vid första genomlyssningen var

det inte mycket som väckte mitt intresse, men jag hittar lite mer för varje gång jag sätter på albumet "El Camino" är en riktigt skön låt. Bra är också "I won't" och "Gone 4U", men det räcker inte på ett förhållandevis svagt album. (TB)

BB

Little Feat **Sam's place** (Megaforce)

Det är inte mycket kvar av det Little Feat som 1969 bildades av Lowell George, Roy Estrada, Richard Hayward och Bill Payne. Idag är det bara Bill Payne kvar, och även han hade ett åtta år långt uppehåll från bandet. Men mycket låter som det alltid har gjort. Soundet finns kvar. Bandet glimtar till i några låtar som "Mellow down easy", "Milkman" och "You'll be mine". Annars är det just låtarna som är problemet. Magin som finns i bandets tidiga klassiker infinner sig inte. Musicerandet är fläckfritt, men låtarna är förvånansvärt bleka och tråkiga. (TB)

BBBB**Johnny Cash
Songwriter****(Mercury Nashville)**

Jag blir alltid lite misstänksam när det kommer "nya" album med musiker som varit borta länge. Inte sällan är det embryon som någon annan sedan skapat färdiga låtar runt, ofta med mindre roligt resultat. Dessbättre är inte det fallet på detta album. Låtarna spelade Johnny Cash in 1993 med tanke att det skulle bli hans nästa album, så blev det inte. Istället fick han kontakt med Rick Rubin och skapade magi på den vägen.

Nu har inspelningarna plockats fram och skalats ned till Johnnys eget gitarrspel och sång. Kvar blev också Waylon Jennings som var med och sjöng på låtarna "I love you tonite" och "Like a soldier". I övrigt är allt musik nyinspelad med musiker som Marty Stuart, Vince Gill och Dan Auerbach och flera av Cash gamla kompmusiker.

Resultatet kunde mycket väl ha fallit platt, men duktiga musiker samt producenterna, Johnnys son John Carter Cash, och David Ferguson tog hand om låtarna med varsam hand och det som skapats är ett väldigt bra album med Johnny Cash som även visar styrkan i hans låtskrivande. Jag skulle tro att Johnny själv hade varit stolt över resultatet. (TB)

BBBB**Lucifer
V****(Nuclear Blast)**

Lucifer med Johanna Platow Andersson i spetsen levererar som vanligt tung hårdrock som den lät under det tidiga 1970-talet. Bandet sätter tonen direkt med tunga "Fallen angel" som jag måste erkänna att jag fastnade för redan på den första genomlysningen.

Följande "At the mortuary" har ett något lugnare tempo men riffen ligger lika tungt, detsamma gäller

tredje spåret "Riding reaper". Betydligt lugnare blir det på balladen "Slow dance in a crypt". "Maculate heart" börjar vackert med ett akustiskt intro innan det drar igång ordentligt med sköna riff och ett stadigt drag från rytmsektionen.

Ett av albumets bästa spår är "A coffin has no silver lining". Låten har allt. Jag skulle kunna fortsätta att räkna upp låt efter låt, men nöjer mig med att rekommendera dig att ge albumet några genomlysningar. Du som redan gillar Lucifer vet vad du får, du som har kvar att upptäcka bandet och gillar riffdriven tung rock har något kul att se fram emot. (TB)

BBB**Palace
Reckless heart****(Frontiers Music)**

Svenske Michael Palaces album "Restless heart" är precis som man kan förvänta sig när det gäller melodisk rock. Ett utsökt hantverk. Musik och produktion är klockrent.

Det är kanske låtmaterialet som inte riktigt håller hela vägen. Bra låtar varvas med blekare alster.

Det går dock inte bara att vifta bort albumet det finns en handfull starka låtar som lovar att vi kommer höra mer av Palace i framtiden. Detta album kommer säkert att ge honom en helm del nya fans. Han är något på spåren, men har en bit kvar till målet. (TB)

BBB
Luke Combs
Fathers & sons
(Seven Ridges)

Jag måste erkänna att jag är sen på tåget när det gäller Luke Combs. Detta är det första av hans album jag verkligen lyssnat på och det är en god hantverkare, inget snack om den saken. Han vet hur han ska skriva texter som engagerar och musiken den verkar han ha med sig, den har formats av uppväxten.

Det jag fick till mig samtidigt som albumet var att det handlar mycket om familjen och fadersfigurer på detta album och det känns som om

hans berättelser verkligen kommer från hjärtat, men... Vart är berättelserna om mamma Rhonda?

Bortsett från det är det ett bra album framfört av ett gäng fantastiska musiker. Det ger en skön känsla så för mig var Luke Combs en positiv överraskning. Någon blivande klassiker är det inte men det finns en handfull bra låtar på albumet. (TB)

B
Peter Gallway
Laura

(Gallway Bay Music)

Peter Gallway är en flitig herre. Han har hittills släpps 30-tal album, har duon Hat Check Girl tillsammans med Annie Gallup och tillsammans med den keyboardisten Harvey Jones (Robert Fripp och Sting med flera) gör han musik under namnet Parker Gray.

Någon musik för den breda publiken är det absolut inte. Mycket inåtvänt, melankoliskt och svår-gripbart. Det finns folk som älskar detta. Det är alldeles för krävande

för mig. Så gillar du lite mer jazzig musik, bry dig inte om min recension, jag gör vare sig musik eller musiker rättvisa. Då är det bättre att du kollar upp det själv.

Om du däremot delar min upplevelse av inåtvänt och jazzig musik behöver du inte fundera längre, då är det bara att ge sig på nästa skiva. (TB)

BBBB
The Georgia Thunderbolts
Rise above it all
(Mascot Records)

Detta album dök upp några dagar före presstopp så det hann inte bli någon djupare analys för denna recension. Det jag dock kan konstatera är att bandet fortsatt att utvecklas sedan debut. På vissa ställen är det rockigare än tidigare, men de bjuder också på lite lugnare soul. Som helhet ett album fyllt av sydstatsrock som direkt träffar min musiknerv. "Rise above it all" är ett av årets mest spännande albumsläpp och ett givet köp för älskare av Lynyrd Skynyrd. (TB)

B
The Mavericks
Moon & stars

Mono Mundo Recordings()

The Mavericks tillhörde mina favoritband inom countryn när de kom fram, för något som idag känns som en evighet sedan. I början var det mestadels country men ganska snart började bandet blanda in lite latinyrtymer och influenser vilket gjorde bandet än mer spännande. Lägg därtill sångaren Raul Malo underbara röst har du ett recept för framgång.

Det var därför med en hel del förväntan jag tog mig att bandets nya album "Moon & stars", men de förhoppningarna sjönk ganska snabbt, och de sjönk rejält. Enda gången jag kände igen det jag en gång gillade med bandet var på låten "Overnight success" där det svängde som i gamla tider. Annars passerade detta album förbi och det kommer inte att bli spelat igen. (TB)

BBB
Zach Bryan
The great American bar scene
(Belting Bronco Records)

Jag är lite tveksam till den inledande dikten, "Lucky enough" med soft musikkomp i bakgrunden. Fräsch idé, absolut, men jag blir direkt lite avvaktande och det följer med mig in en bit på albumet. En del älskar det säkert, men mig fungerar det inte. Klart är dock att han har en förmåga att skapa magi med sina ord.

Med andra låten, "Mechanical bull" blir det lite mer traditionell country, tillbakalutad och vackert berättad med mycket själ. "28" är nog albumets bästa låt, lät sorgsen och mörk, men man fastnar. Lägg därtill låtar som "Towers", "Northern thunder", "American nights" och "Oak Island" så finns det några kommande klassiker inom genren.

Jag gillar också "Memphis: The

blues" där Zach gästas av John Moreland vars musik jag gillat i många år. Han har ytterligare några gäster på albumet varav de bästa är "Better days" med John Mayer, vilken låt, samt "Sandpaper" där Bruce Springsteen gästar. Det finns några beröringspunkter med Springsteens "I'm on fire" men låten funkar ändå riktigt bra på egen hand.

Det finns ett antal starka låtar på albumet, men det finns fler som passerar förbi utan att göra något större eftertryck. Det är kanske det som är vår tids stora problem med musiken. Förr i tiden när du för det mesta hade en lp allt skulle få plats fick du vara mycket hårdare i din gallring. Idag när många lägger ut album enbart på Spotify och andra plattformar behövs ingen gallring av utrymmesskäl. Även när det görs vinylalbum är det idag inte ovanligt att det blir dubbelalbum.

Många album skulle vinna stort

på en hårdare gallring. Det är inte något specifikt för Zach Bryan, men detta album hade mått bra av att vara hälften så stort. Det sagt, det är ändå ett album som är väl värt att köpa om du gillar traditionell country, Zach Bryan har bara starta. (TB)

BBBB

Remedy

Pleasure beats the pain

(Escape Music)

Så var vi där igen. Ännu ett svenskt melodiskt rockband som är riktigt bra, men som i likhet med många andra svenska rockband inte får den uppmärksamhet bandet förtjänar här hemma i Sverige. Musiken och produktionen finns det ingenting att anmärka på. Remedy har också

förmågan att skriva riktigt bra låtar. Albumet börjar starkt med "Crying heart" sedan rullar det bara på med "Moon has the night", "Sin for me" och "Angelina" och så vidare.

Visst finns det några spår som inte sticker ut på samma sätt, men helheten är stark ett album som bör finnas i samlingen om du gillar melodisk rock. "Pleasure beats the pain" är ett album jag varmt kan rekommendera. (TB)

BBBB

Sawyer Brown

Desperado troubadours

(Curb Records)

Sawyer Brown hade kanske sin storhetstid på 1980- och 90-talen men med nya albumet "Desperado

troubadours" visar bandet att de fortfarande har magin och är lika bra som fär 30-40 år sedan. Inledningen med "Under this ole hat" och "Nashville cat" inser jag att allt är som förut. Låtarna är fortfarande lika bra och musicerandet oklanderligt.

Bandet som bildades i slutet av 1970-talet föddes egentligen ur Don Kings turnéband och har sedan dess producerat country och countryrock som håller lika bra än idag. Starkt bidragande är Mark Millers underbara röst.

Det är kanske ett par låtar som inte riktigt nåt samma höga nivå som övriga materialet på albumet, men det är ändå ett av de bästa countryalbum jag hört på det bra tag. (TB)

Ett rum utan böcker är som en kropp utan själ

Marcus Tullius Cicero

Musiker 1990-2023

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-984012-7-1**
Utgivare: **Åmåls Grafiska AB**
Utgivning: **2023**
Sidor: **224**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **Tony Berg**
Köpställen: **Åmåls Grafiska, Åmåls Bokhandel**
Pris: **350 kr**

Henry Stake fotograf

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-984012-3-3**
Utgivare: **Åmåls Grafiska AB**
Utgivning: **2021**
Sidor: **244**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **Tony Berg**
Köpställen: **Åmåls Grafiska, Åmåls Bokhandel**
Pris: **300 kr**

Danscenter

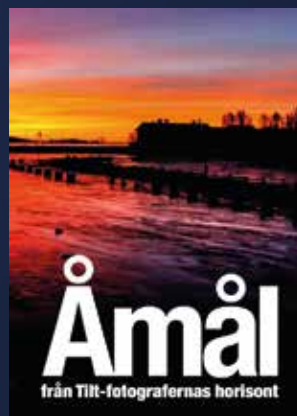
Sofia Westlund

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-984012-2-6**
Utgivare: **Åmåls Grafiska AB**
Utgivning: **2020**
Sidor: **204**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **Tony Berg**
Köpställen: **Åmåls Grafiska, Åmåls Bokhandel**
Pris: **300 kr**

Åmåls Bluesfest since nineteenninetytwo

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-639-1051-7**
Utgivare: **Åmåls Grafiska AB**
Utgivning: **2016**
Sidor: **204**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **Tilt Photogroup**
Köpställen: **Åmåls Grafiska, Åmåls Bokhandel**
Pris: **250 kr**

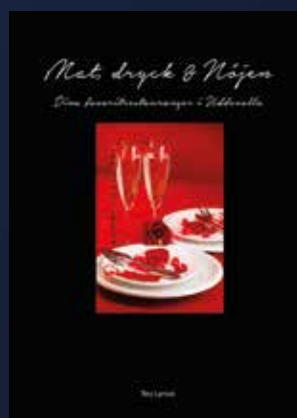
Åmål från Tilt-fotografernas horisont

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-984012-3-3**
Utgivare: **Åmåls Grafiska AB**
Utgivning: **2017**
Sidor: **244**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **Tilt Photogroup**
Köpställen: **Åmåls Grafiska, Åmåls Bokhandel**
Pris: **300 kr**

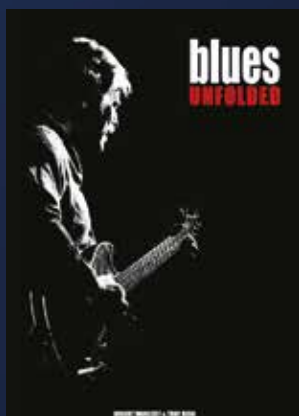
Åmål förr och nu

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-984012-1-9**
Utgivare: **Åmåls Grafiska AB**
Utgivning: **2019**
Sidor: **204**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **Tony Berg**
Köpställen: **Åmåls Grafiska, Åmåls Bokhandel**
Pris: **300 kr**

Mat, dryck & nöjen, dina favoritrestauranger...

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-983457-1-1**
Utgivare: **Munkreklam AB**
Utgivning: **2016**
Sidor: **226**
Storlek: **217x265x28**
Vikt: **800 gr**
Författare: **Tony Larsson**
Köpställen: **Åmåls Grafiska**
Pris: **400 kr**

Blues unfolded

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Engelska**
ISBN: **978-91-633-0929-8**
Utgivare: **Berg & Wangeby**
Utgivning: **2007**
Sidor: **276**
Storlek: **245x305x17**
Författare: **Tony Berg & Robert Wangeby**
Köpställen: **Åmåls Grafiska**
Pris: **250 kr**

Mitt liv som fotbollsarbetare

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-519-9622-6**
Utgivare: **L-O Mattsson**
Utgivning: **2021**
Sidor: **182**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **L-O Mattsson**
Köpställen: **Åmåls Grafiska**
Pris: **300 kr**

IF Viken 100 år

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-984012-4-0**
Utgivare: **IF Viken**
Utgivning: **2022**
Sidor: **204**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **Tony Berg m fl**
Köpställen: **Åmåls Grafiska, IF Viken**
Pris: **300 kr**

Musik för alla

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-527-2868-0**
Utgivare: **Anders Kadhammar**
Utgivning: **2022**
Sidor: **264**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **Anders Kadhammar**
Köpställen: **Åmåls Grafiska, Anders Kadhammar**
Pris: **350 kr**

BRISTOLBANDET
(/Åmål) **Trubadurmusik**
Medlemmar: Tommy Pettersson, Simon Weiberg samt andra musiker vid behov
Kontakt: 070-368 10 54, simon.weiberg@gmail.com

DICK JOHANSSON
(Åmål) **Trubadur**
Kontakt: 073-541 22 32, Johanssonlygon@yahoo.com

INGER NORDSTRÖM BAND
(Grästorps/Åmål) **Country**
Medlemmar: Inger Nordström, Lydia Nordström, Thomas TJ Johansson, Jimmy Östlund, Thomas Andersson och Patrik Olsson.
Kontakt: nordstromband@gmail.com

THE NASHVILLE PROJECT
(Göteborg/Åmål) **Country**
Medlemmar: Anna Wennerberg, Ole Knudsen, Kent Pettersson, Dick Johansson
Kontakt: 073-541 22 32, Johanssonlygon@yahoo.com

CAISA SVANSTRÖM
(Borgvik) **Country/visor**
Kontakt: caisasvanstrom@hotmail.com

DOKTOR KÅRE & DOCENT HEGAR
(Åmål) **Pubunderhållning**
Medlemmar: Denny Jansson, Kenneth Andersson
Kontakt: 076-777 60 12, 070-532 35 55

PELLE SKJERVIK
(Åmål) **Trubadur**
Kontakt: skjervik@hotmail.com, 076-888 05 60

THE TRAVELING HIPSHAKERS REVUE
(Karlstad/Åmål) **Blues/rock**
Medlemmar: Claes Nilsson, Per-Arne Pettersson, Dan Magnusson
Kontakt: 072-562 15 11

CAROLIN WATERS
(Åmål/Oslo/Los Angeles)
Jazz/pop/musikal/r&b/cabaret
Kontakt: 073-733 70 20 redheadrecords@icloud.com carolinewaters.com

FAT BULL
(Åmål) **Blues**
Medlemmar: Klas Kilberg, Klas Dannäs, Stefan Seger, Jimmy Östlund, Dan Magnusson.
Kontakt: claes_kihlberg@hotmail.com

RED CLAY
(Åmål/Säffle) **Jazz**
Medlemmar: Ronny Eriksson, Måns Tingberg, Mattias Wallin Brandt, Lars Larsson
Kontakt: 073-055 78 27, magnolia.ronny@hotmail.com

TRAVELLERS
(Åmål) **Sydstatsrock**
Medlemmar: Timmy Eriksson, Elis Eklund, Emil Brax
Kontakt: 070-535 85 31, eriksson.timmy@icloud.com

DAN JOHANSSON
(Åmål) **Country/blues**
Även duo
Kontakt: 070-577 81 50, johansson.d457@gmail.com

HOBO'S RHYTHM N' BLUES SECTION
(Åmål) **Blues**
Medlemmar: Bruno Yxenholt, Jimmy Östlund, Dan Magnusson, Janne svensson
Kontakt: 073-697 97 53

ROBERTS PIANOBAR
(Fröskog) **Piano**
Kontakt: 070-364 17 30, rsprima@telia.com

WESTBY BAND
(Ed/Åmål/Halden) **Blues/rock**
Medlemmar: Geir Westby, Dan Magnusson, Espen Holtan
Kontakt: 070-203 71 04

DAN ANDERS & DENNIS
(Åmål) **Country/blues**
Medlemmar: Dan Johansson, Dennis Bromander, Anders Hansson
Kontakt: 070-577 81 50 johansson.d457@gmail.com

JAS
(Åmål) **Pubunderhållning**
Medlemmar: Denny Jansson, Kenneth Andersson, Kenneth Stålhandske
Kontakt: 076-777 60 12, 070-532 35 55

T-BEAR & THE DUKES
(Arvika) **Blues**
Medlemmar: Torbjörn Solberg, Fredrik Kaudern, Emil Wachenfeldt, Henrik Berg
Kontakt: 070-232 39 71, tbear@live.se

ÅMÅLS FELHARMONISKA ORKESTER
(Åmål) **Eget material/covers**
Medlemmar: Mark Tholin, Klas Dannäs, Edvin Dannäs, Niklas Bergsland, Simon Weiberg.
Kontakt: 070-368 10 54 simon.weiberg@gmail.com

Blues i Väst är en ideell samarbetsorganisation för bluesföreningar i Halland och Västra Götaland. Syftet är att främja spridandet av bluesen samt att genom samarbetet hjälpa Blues i Västs medlemmar att nå ut till en ny publik.

Blue Chain Vänersborg

Hemsida: bluechainvbg.se
Facebook: Blue Chain Vänersborg

Blue Heart Halmstad

Artistbokning: blueheartbluesforening@gmail.com
Facebook: Blue Heart Bluesförening

Cookin' Borås – Rock & Blues

Hemsida: cookin-boras.se
E-post: info@cookin-boras.se
Artistbokning: bokning@cookin-boras.se
Facebook: Cookin' Blues
Instagram: CookinBluesBorås

Dusty Road Blues Tidaholm

Hemsida: dustyroadblues.se
Facebook: Dusty Road Blues Tidaholm

Föreningen Jazz & Blues Kungsbacka

Hemsida: jazzoblues.se
E-post: jazzoblues@gmail.com
Facebook: Föreningen Jazz och Blues i Kungsbacka

Göteborgs Bluesförening

Hemsida: gbgblues.se
E-post: gbgblues@gmail.com
Bokning: mollemolin1@gmail.com
Bokning: ann.edfeldt@gmail.com (Hängmattan)
Facebook: Göteborgs Bluesförening

Uddevalla Bluesförening

Hemsida: uddevallablues.se
Bokningar: anya.wrigman@gmail.com
Biljettbokning: 072-524 36 75
Facebook: Uddevalla Bluesvänner

Åmåls Bluesförening

Kontor: 0532-713 98
Hemsida: bluesfest.net
E-post: info@bluesfest.net
Facebook: Åmåls Blues Förening
Instagram: amalsbluesfest

Best Before Blues Band

Molle Molin Band
Freddie Nyström Band
5 september 2024
RESTAURANG ESTER, KUNGSBACKA
Biljetter: Ticketmaster
Föreningen Jazz & Blues i Kungsbacka

The Moose Brothers

Nick Bastard Trio
7 september 2024
ORANGERIET, BORÅS
Förköp Tickster
Cookin' Borås – Rock & Blues

Tribute to Booker T & The MG's

11 september 2024
HÄNGMATTAN, MUSIKENS HUS, GÖTEBORG
Fri entré
Göteborgs Bluesförening

Trickbag

3 oktober 2024
RESTAURANG ESTER, KUNGSBACKA
Biljetter: Ticketmaster
Föreningen Jazz & Blues i Kungsbacka

Blue Note Society

9 oktober 2024
HÄNGMATTAN, MUSIKENS HUS, GÖTEBORG
Fri entré
Göteborgs Bluesförening

Finalband 2024

Annika Andersson
& The Boiling Blues Band
Slap Back Joe
Blueass Blues Band
Anton Hultqvist Trio

Samt uppträdande av
förra årets vinnare

Blue Benders

12 oktober 2024
ORANGERIET, BORÅS
Förköp Tickster
Blues i Väst

Jimbo

23 oktober 2024
HÄNGMATTAN, MUSIKENS HUS, GÖTEBORG
Fri entré
Göteborgs Bluesförening

Molle Molins Trio

6 november 2024
HÄNGMATTAN, MUSIKENS HUS, GÖTEBORG
Fri entré
Göteborgs Bluesförening

Gumbo

Father & Son
9 november 2024
ORANGERIET, BORÅS
Förköp Tickster
Cookin' Borås – Rock & Blues

Foto: Isabelle Edsmyr

Ida bang & The Blue Tears

14 november 2024
RESTAURANG ESTER, KUNGSBACKA
Biljetter: Ticketmaster
Föreningen Jazz & Blues i Kungsbacka

Southern Road

20 november 2024
HÄNGMATTAN, MUSIKENS HUS, GÖTEBORG
Fri entré
Göteborgs Bluesförening

LoveStruck Band

4 december 2024
HÄNGMATTAN, MUSIKENS HUS, GÖTEBORG
Fri entré
Göteborgs Bluesförening

Ladies Got The Blues

Johanna Lillvik Duo
7 december 2024
ORANGERIET, BORÅS
Förköp Tickster
Cookin' Borås – Rock & Blues

Interstate 40 Rhythm Kings

med gäster och jamsession
28 december 2024
ORANGERIET, BORÅS
Förköp Tickster
Cookin' Borås – Rock & Blues

*Atlantanhavsveien
från ovan. Norge är
verkligen fantastiskt
vackert.*

TOPDRONE
Terje Olsen Photography

En av världens mest nordliga fotbollsplaner, risken finns att man kan få lite sidovind.

TOPDRONE
Terje Olsen Photography

Me & My Rock-T-shirt

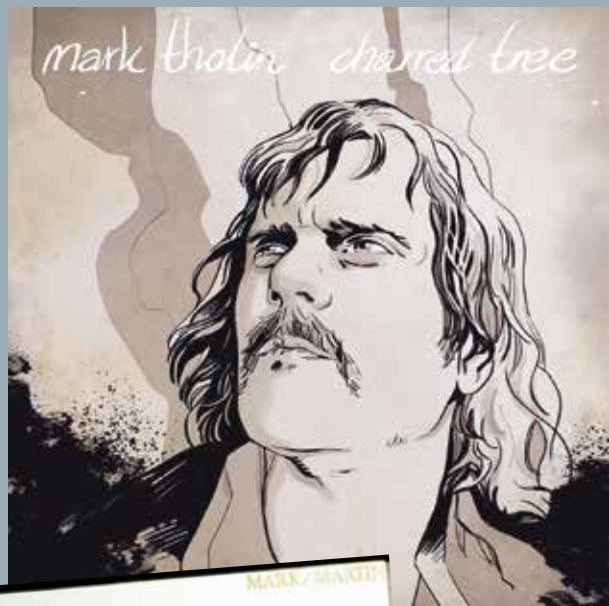
För några år sedan påbörjades ett projekt som fick namnet Me & My Rock-T-shirt. Tanken var att ställa ut bilderna vilket också gjordes i samband med Åmåls Fotofest ett år. Men efter ett tag försvann inspirationen, men nu är tiden mogen att fortsätta fotograferandet för en ny utställning. Så jag kommer att fotografera så många personer jag kan framöver i t-shirts med deras favoritartist logo/tryck på. De som ställer upp måste vara medvetna om att bilderna ska visas i utställningsform och förhoppningsvis också ges ut i bokform. Vill du vara med och visa upp din rock-t-shirt?

Skicka ett mail till info@amalsgrafiska.se så löser vi en plåtning.

SKIVHÖRNET

Lokal musik på vinyl

Magnolia: Svarta sagor, lp 150:-
Magnolia: På djupt vatten, lp 150:-
Magnolia/Kometen: 56, singel 60:-
Samtliga titlar ovan på Transsubstans

Olli Strömberg &
Torbjörn Carlsson:
Helikons blomster,
lp 200:-
Memoria Musik

Mark Tholin: Charred Tree, lp 150:-
Mark/Martin: Mark/Martin, lp 150:-
Marcus Bohm & The Bang: 56, lp 150:-
Samtliga titlar ovan på Åmål Records

DESSA VINYLER FÖRMEDLAR
VI DIREKT FÖR RESPEKTIVE
ARTIST/SKIVBOLAG DÄRFÖR
SWISHAS BETALNING TILL
MOBILNUMREN TILL HÖGER

ÅMÅL RECORDS
TRANSUBSTANS
MEMORIA MUSIK

070-567 08 95
073-055 78 27
070-518 88 99

TVÅ TRYCKARE

info@2tryckare.se

**ARBETSKLÄDER AFFISCHER BANDEROLLER
BEACHFLAGGOR DEKALER FORDONSDEKOR
LASTBILSDEKOR GATUPRATARE LJUSSKYLTAR
LASERGRAVYR MÄSSVÄGGAR OCH MONTRAR
PROFILPRODUKTER PROFILKLÄDER REKLAM-
FLAGGOR REKLAMTÄLT ROLLUPS SNÄPPRAMAR
OCH AFFISCHRAMAR SKYLTAR SKYLTSTÄLLNINGAR
SKYLTSYSTEM STORBILDSPRINT TYGVÄGGAR VEPOR**

Göran Karlsson botaniserar vidare i Olle Englunds arkiv. I denna text berättar han också lite om Olles olika kameror. Följt av några utvalda bilder från Olles arkiv i 6x6-formatet. Fler bilder kan ses på englundsfotoarkiv.se

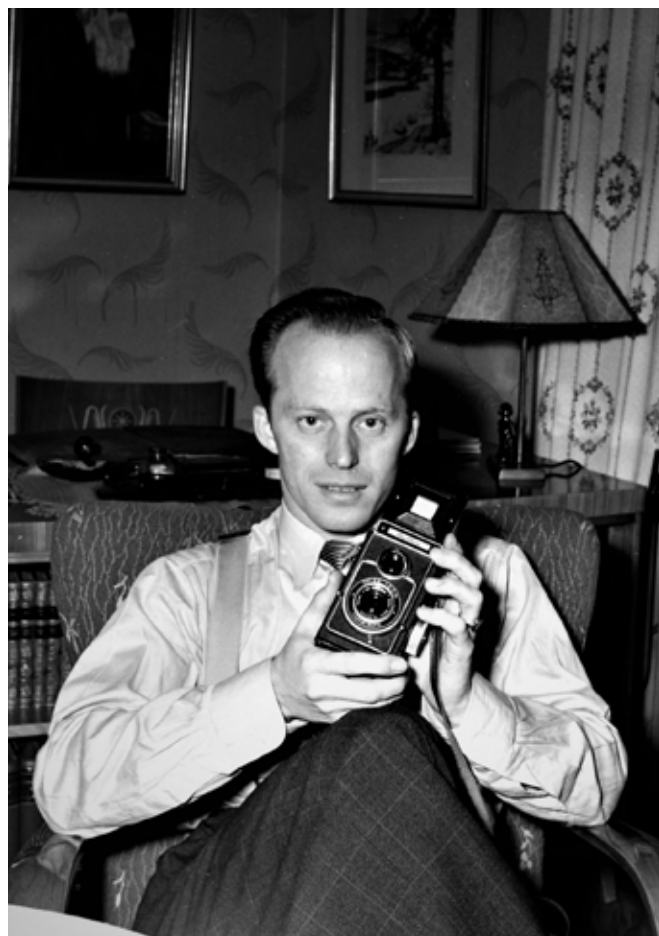
Det klassiska kvadratiska fotoformatet

Om man frågar någon som håller på med foto vilket som är det klassiska fotoformatet så blir svaret med stor sannolikhet det kvadratiska. Bilderna här är tagna på Håkanssons Industrier av Olle Englund mellan sent 1940-tal och mitten på 1960-talet. De är alla i det kvadratiska formatet. Kamerorna Olle använt är Ikoflex, Rolleicord och Rolleiflex. Bilderna från 1960-talet är förmodligen tagna med hans Hasselblad.

Till samtliga dessa kameror användes filmrullen 120 vilket gav 12 exponeringar i format 6 x 6 cm. Med så stora negativ blev bildkvaliteten väldigt bra. Den duktiga fotografen kunde få väldigt fint komponerade bilder med det kvadratiska formatet

Ikoflex tillverkades av tyska Zeiss Ikon mellan 1936 och 1951. Det var en tung och gedigen tvåögd spegelreflexkamera. Med tvåögd spegelreflex menas att kameran hade två objektiv placerade ovanpå varandra. Med det övre objektivet såg fotografen motivet via en spegel till ett ljusschakt vilket gjorde att han såg det spegelvänt. Med det undre objektivet togs bilden. Då objektiven satt ovanpå varandra fick man ett parallaxfel om man inte tog hänsyn till detta när bilden togs. Kameran måste höjas lite så att allt kom med på bilden. Glömde man detta kanske personerna på bilden fick huvudena avklippta. För den erfarna fotografen var dock detta inget problem.

Efter Ikoflexen skaffade Olle en Rolleicord och senare även en Rolleiflex. Franke & Heidecke som tillverkade Rollei är utan tvekan den mest kända tillverkaren av tvåögda spegelreflexkameror. Rolleicord

Olle Englund med sin Ikoflex.

Foto: Olle Englund

var en lite enklare och billigare kamera medan Rolleiflex var en avancerad proffskamera. Väldigt många proffsfotografer använde Rolleikameror och då främst Rolleiflex. Den första modellen kom redan 1928 och kameratypen tillverkades långt in på 2000-talet.

Senare skaffade Olle även en Hasselbladsutrustning. Hasselbladaren använde också 120 film vilket gav negativ i storlek 6 x 6 cm. Fördelen med Hasselblad var att det var en enögd spegelreflex vilket innebar att man såg motivet genom objektivet. Det blev alltså inga parallaxfel. På Hasselbladaren gick det också att

byta magasin. Man kunde ha magasin för svartvitt, färg och dia och skifta när man så önskade. Fanns också ett stort urval av objektiv av mycket hög kvalitet.

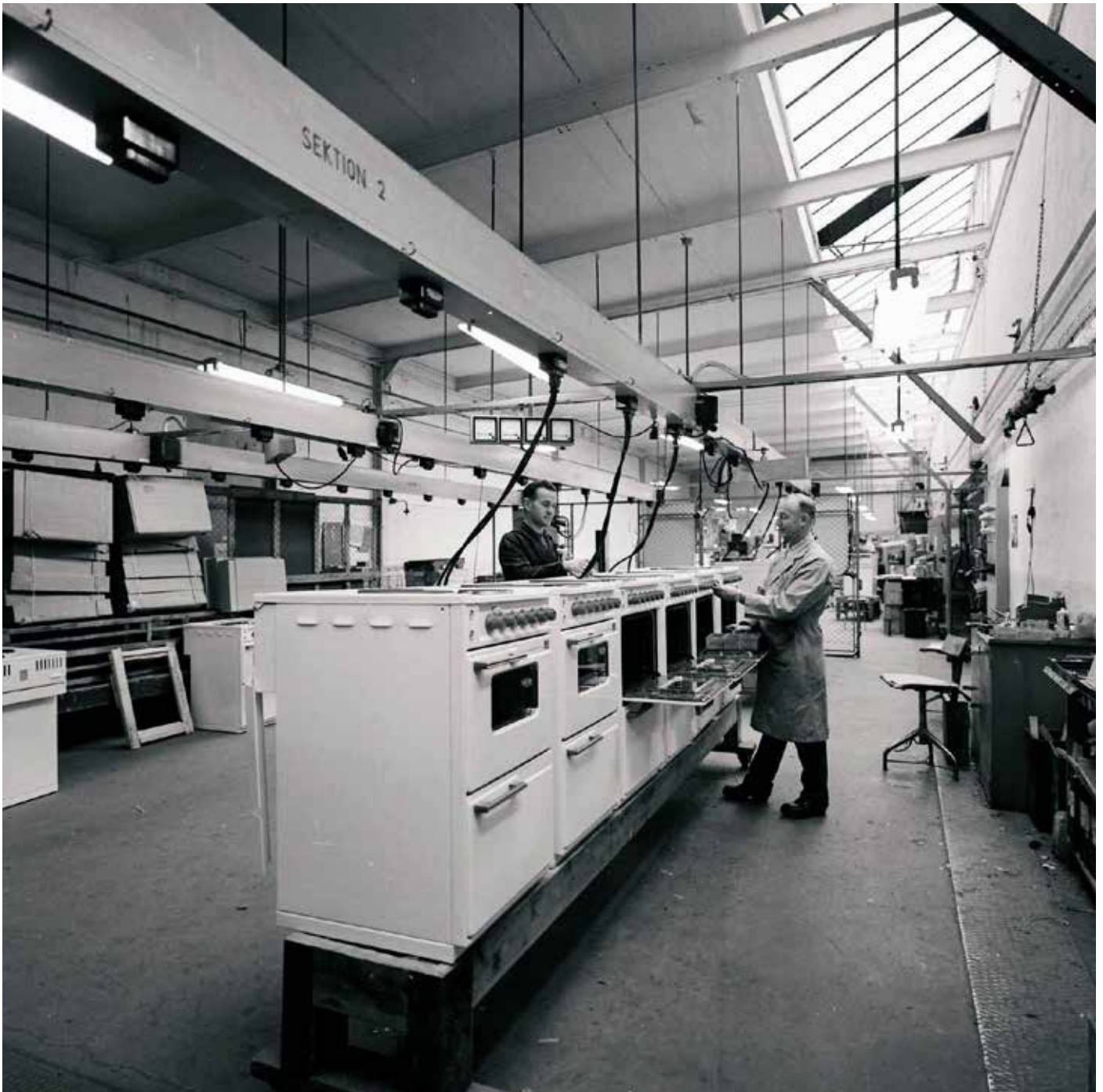
På 60-talet gick fler och fler fotografer över till det mer bekväma småbilsformatet som gav en rektangulär bild. Kamerorna var mindre och det gick mycket lättare och snabbare att ladda en filmrulle. Bildkvaliteten kunde dock inte mäta sig med mellanformatskamerornas stora negativ. I studio-sammanhang kom därför mellanformatskameror som Hasselblad att fortsätta vara dominerande.

1963 introducerade Kodak instamatickamerorna med en filmkassett som var väldigt enkel att ladda. Systemet blev en stor succé och det såldes mängder med instamatickameror. Bilderna blev kvadratiska så man kan säga att det klassiska formatet blev det typiska formatet för en mängd familjefotografer. Instamaticnegativet var ganska stort så bildkvaliteten blev riktigt bra för en så enkel kamera.

Väldigt många kända personer använde Rolleiflexkameror. Charlton Heston var en av dem.

Göran Karlsson

Olle Englund fotade ofta på sin arbetsplats, Håkanssons industrier, och han var duktig på att fånga människor på bild. Håkansson producerade mängder av spisar under ett antal år.
Foto: Olle Englund

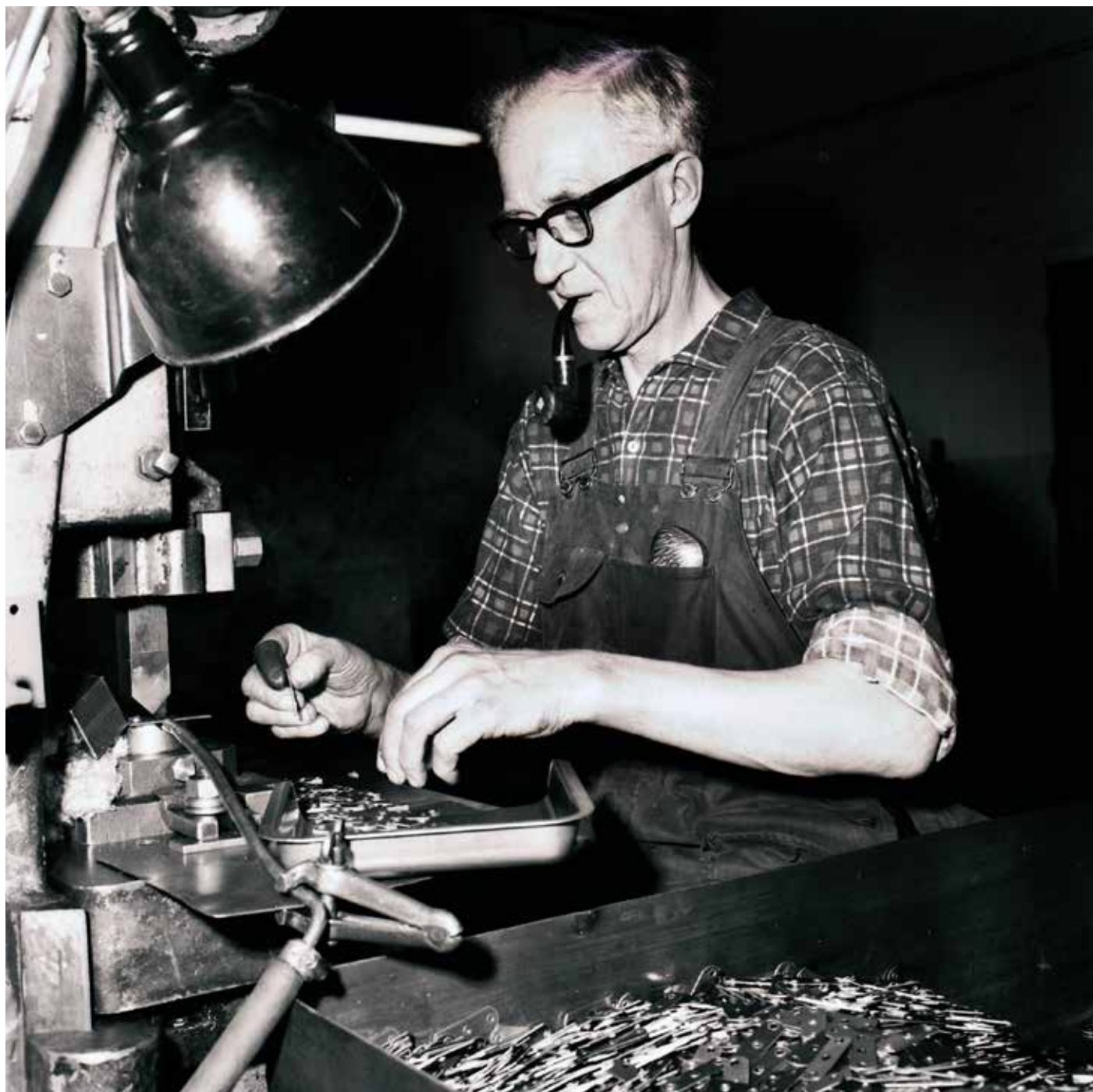
*Kontrollen av spisarna var
noggrann, ingenting
lämnades åt slumpen.*
Foto: Olle Englund

*Montering av mindre detaljer
och delar före slutmontering.*
Foto: Olle Englund

*Finmekanik med
pipan i mungipan.*
Foto: Olle Englund

*Arbetet var inte bara tungt
det var också väldigt farligt.*
Foto: Olle Englund

*Solen försöker lysa
upp lokalen, men
det var inte lätt.*
Foto: Olle Englund

*Arbetet i gjuteriet var
påfrestande, skitigt
och mörkt.*
Foto: Olle Englund

*Det gällde att vara säker
på hand när den smälta
metallen skulle hällas.*
Foto: Olle Englund

Maria Olsen Photography

mariaolsen.se

Baretta Magazine nummer 26 kommer 30 november 2024

Redaktionen tar gärna emot tips om kommande evenemang, intressanta artikeluppslag, personporträtt och annat. Hör gärna av er på e-postadressen nedan, vår facebookside eller direkt till någon av oss på redaktionen. Vi ses i november.

barettamagazine@gmail.com